UNU 22:05-00:45

Ploaia se vedea căzând torenţial în lumina farurilor când taxiul intră cu viteză pe banda care ducea spre aeroportul din Winnipeg, scrâşnind când coti şi, deodată, frână brusc în faţa clădirii puternic luminate. Singurul pasager aproape că sări afară, îi aruncă două bancnote şoferului, îşi înşfăcă sacul de voiaj şi trecu grăbit de uşile batante.

înăuntru, căldura şi luminile îl făcură să se oprească o clipă. Cu o singură mână îşi lăsă în jos gulerul pardesiului umed, aruncă o privire ceasului de pe perete de deasupra lui şi apoi porni, pe jumătate alergând, spre ghişeul companiei

Cross-Canada Airlines, unde nu mai era decât funcţionarul care verifica nişte hârtii. Când omul ajunse lângă el, funcţionarul trase spre el un microfon mic, îi făcu semn să tacă printr-o ridicare a sprâncenelor şi, cu o precizie calculată, începu să vorbească:

— Zborul 98. Zborul 98. Cursa directă spre Vancouver, cu legături pentru Victoria, Seattle şi Honolulu, va pleca imediat de la poarta patru. Toţi pasagerii pentru Zborul 98 sunt poftiţi la poarta patru. Nu fumaţi înainte de decolare.

Câţiva oameni se ridicară de pe canapele sau se dezlipiră de lângă standul de ziare unde-şi pierduseră timpul şi străbătură sala bucuroşi. Bărbatul cu pardesiu deschise gura să vorbească, dar fu, practic, dat la o parte de o persoană în vârstă care se şi bâlbâia de agitată ce era.

— Tinere, Zborul 63 de la Montreal a sosit? întrebă ea.

— Nu, doamnă, spuse funcţionarul de la ghişeu politicos. Are o întârziere de..., se uită pe listă... aproximativ treizeci şi şapte de minute.

— Oh, Doamne. Am aranjat ca nepoata mea să fie...

— Nu vă supăraţi, zise bărbatul cu pardesiu pe un ton grăbit, mai aveţi vreun loc la Zborul 98 spre Vancouver?

7

Funcţionarul scutură din cap.

— Regret, domnule, dar nu mai avem niciun loc liber. Aţi întrebat la „Rezervări"?

— N-am avut timp. Am venit direct la aeroport în speranţa că cineva o fi renunţat la bilet, zise omul bătând cu palma nervos în suprafaţa biroului. Ştiam că uneori se mai întâmplă.

— Aşa este, domnule, dar, datorită meciului de fotbal din Vancouver de mâine, nu mai este absolut niciun loc. Mă-ndoiesc că o să Duteţi pleca de aici până mâine după-amiază.

Omul înjură încet, trânti sacul de voiaj şi îşi dădu pe spate pălăria de fetru udă.

— Ce ghinion. Trebuie neapărat să ajung la Vancouver până mâine la prânz, cel târziu.

— Ce nepoliticos eşti, spuse femeia indignată. Vorbeam eu. Deci, tinere, ascultă-mă cu atenţie. Nepoata mea aduce cu ea...

— O clipă, doamnă, o întrerupse funcţionarul, după care se aplecă puţin şi-l bătu uşor pe mânecă pe bărbat cu creionul. Ştiţi ceva, n-ar trebui să spun...

— Da, ce anume?

— Ei, dar nu se poate! exclamă doamna în vârstă.

— E un avion charter care a venit de la Toronto şi se îndreaptă spre Coastă pentru meci. Mi se pare că avea câteva locuri libere când a aterizat. Poate aveţi noroc acolo.

— Nemaipomenit! exclamă bărbatul în pardesiu, ridicându-şi din nou sacul de voiaj. Credeţi că am

şanse?

— Nu strică să încercaţi, nu?

— Unde să-ntreb? La cine să mă duc?

Funcţionarul zâmbi şi-i arătă spre partea cealaltă a sălii.

— Acolo. La Maple Leaf Air Charter. Dar, fiţi atent, eu n-am spus nimic.

— E de-a dreptul scandalos! strigă femeia. Vreau să vă spun că nepoata mea...

— Mulţumesc mult, spuse omul şi se îndreptă repede spre un alt birou mai mic, în spatele căruia se afla un alt funcţionar, care era îmbrăcat într-un costum negru, nu în uniforma frumoasă a celor de la Cross-Canada Airlines şi care era ocupat scriind ceva. îşi ridică privirea când omul se apropie şi-i acordă toată atenţia.

— Domnule?

— Mă întreb dacă mă puteţi ajuta. Nu cumva aveţi vreun loc liber la cursa de Vancouver?

— Vancouver. Să mă uit, spuse funcţionarul şi parcurse repede cu creionul lista pasagerilor. Îhî. Este unul singur, zise el. Dar avionul stă să decoleze. Şi aşa a întârziat puţin.

— E foarte bine, foarte bine. Puteţi să-mi daţi locul acela, vă rog?

Funcţionarul întinse mâna spre un carneţel cu bilete.

— Cum vă numiţi?

— George Spencer, spuse el şi biletul fu completat repede.

— Şaizeci şi cinci de dolari pentru dus doar, domnule. Mulţumesc; mă bucur că am putut fi de ajutor. Aveţi bagaje, domnule?

— Doar unul, pe care o să-l ţin la mine.

într-o clipă, bagajul fu cântărit şi etichetat.

— Poftiţi, domnule. Biletul este permisul dumneavoastră de îmbarcare. Duceţi-vă la poarta trei şi întrebaţi de Zborul 714. Vă rog, însă, să vă grăbiţi, avionul e gata de decolare.

Spencer încuviinţă şi se întoarse, făcându-i semnul de victorie celui de la ghişeul Cross-Canada şi acesta îi zâmbi peste umărul femeii. După aceea, se duse repede spre poarta trei. Afară, aerul rece al serii vibra de zgomotul motoarelor; la fel ca la orice aeroport după lăsarea întunericului, totul părea să fie într-o debandadă îngrozitoare, dar, de fapt, exista un plan foarte exact, care nu varia niciodată. Fu îndrumat spre un avion care aştepta şi ale cărui patru elice erau nişte discuri argintii care sclipeau în luminile de deasupra capului. Deja, câţiva oameni se pregăteau să retragă scara. Sărind peste băltoace, Spencer ajunse lângă ei, le dădu biletul şi urcă repede treptele, curentul făcut de elice fiind gata să-i zboare pălăria de pe cap. Intră în avion şi rămase pe loc o clipă pentru a-şi trage sufletul. Imediat apăru o stewardesă cu un impermeabil galben peste uniformă, care-i zâmbi şi încuie uşa.

— Bănuiesc că arăt jalnic, spuse el, cerându-şi scuze, parcă.

— Bună seara, domnule. Suntem încântaţi să vă avem la bord.

— Am avut noroc că l-am prins.

— Este un loc mai în faţă, spuse fata.

Spencer îşi dezbrăcă pardesiul, îşi scoase pălăria şi înaintă pe culoar până ajunse la locul respectiv. îşi îngrămădi pardesiul cu oarecare dificultate într-un colţ gol pe suportul de bagaje.

— Chestiile asta nu sunt niciodată suficient de mari, îi spuse el pasagerului de alături care se uita la el, după care îşi puse sacul de voiaj sub scaun şi se

trânti mulţumit pe perna moale.

— Bună seara, se auzi vocea stewardesei în difuzoare. Compania Maple Leaf Charter urează bun venit noilor săi pasageri, la bordul Zborului 714. Sperăm să vă facă plăcere să călătoriţi cu noi. Vă rog să vă puneţi centurile de siguranţă. Vom decola în câteva minute.

în timp ce Spencer îşi fixa centura, cel de lângă el mormăi:

— O propoziţie foarte interesantă. N-o vezi prea des, spuse el şi arătă din cap spre o plăcuţă de pe spătarul scaunului din faţă, pe care scria „Centura de salvare se află sub scaun."

Spencer râse.

— Eu aş fi fost terminat dacă nu prindeam cursa asta, zise el.

— Ah, un microbist înflăcărat, hm?

— Microbist? spuse Spencer şi apoi îşi aminti că acela era un avion închiriat pentru a duce oamenii la un meci de fotbal. Ăăă..., nu, zise el repede. Nu m-am gândit deloc la meci. îmi pare rău s-o spun, dar trebuie să ajung neapărat la Vancouver pentru o întâlnire de afaceri. Cu siguranţă că aş vrea să văd şi eu meciul, dar mă tem că nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

Cel de lângă el îşi coborî glasul, şoptindu-i pe un ton conspirativ:

— Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş spune asta prea tare. Avionul ăsta e plin de indivizi care merg la Vancouver cu un singur scop – să-şi aclame cât pot de tare băieţii şi să urle împotriva adversarilor. Ai putea să păţeşti ceva dacă foloseşti un ton atât de indiferent.

Spencer râse din nou şi se aplecă puţin pentru a se uita în jur. Se vedeau mulţi oameni gălăgioşi, dar paşnici care călătoreau cu unicul scop de a spulbera

echipa adversă şi de a şi-o ridica în slăvi pe a lor. în dreapta lui Spencer erau doi soţi, care stăteau cu nasurile cufundate în paginile unor reviste de sport. în spatele acestora, patru suporteri turnau whisky în pahare de carton şi se pregăteau să facă toată noaptea acest lucru discutând despre meritele diverşilor jucători; din când în când se mai auzeau frânturi de conversaţie, la fel ca în tribune. „Haggerty? Haggerty? Nu-mi spune mie chestii de-astea. Nu se compară cu Thunderbolt. Eh, ăsta da..." în spatele lor se aflau alţi suporteri ai echipei purtând culorile acesteia; majoritatea, bărbaţi solizi şi rumeni la faţă care aveau de gând să joace meciul înainte ca acesta să aibă loc.

Spencer îşi întoarse atenţia din nou spre vecinul său. Obişnuit să remarce amănuntele, observă costumul decent şi care probabil arăta bine iniţial, dar acum era foarte şifonat, cravata care nu se asorta, faţa ridată şi părul cărunt, impresia vagă de încredere şi autoritate. Un om de caracter, îşi spuse Spencer. Pe fereastră văzu cum luminile roşii ale pistei începuseră să lunece pe lângă ei, semn că avionul se pusese în mişcare.

— Poate că par un eretic, dar trebuie să recunosc că mă duc pe Coastă ca să închei o afacere de vânzare şi încă una foarte importantă, spuse Spencer pe un ton de conversaţie.

Vecinul său se arătă politicos interesat.

— Ce vinzi? întrebă el.

— Camioane. Multe camioane.

— Camioane, hm? Credeam că sunt vândute de agenţi.

— Aşa şi este. Eu sunt chemat când e vorba de o afacere în care sunt implicate între treizeci şi o sută de camioane. Comis-voiajorii locali nu prea mă plac,

zic că sunt tipul de la biroul principal care vine cu preţuri speciale şi încheie o afacere cu care ei s-au chinuit poate săptămâni întregi. Totuşi, e o muncă rezonabilă, zise Spencer căutându-şi ţigările, dar se opri deodată. La naiba, încă nu suntem în aer, nu?

— Dacă suntem, zburăm foarte jos.

— Tot aia e, spuse Spencer întinzându-şi picioarele. Doamne, ce obosit sunt! A fost o zi din alea care te fac praf. Bănuiesc că înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Cred că da.

— Întâi, tipul zice că-i plac mai mult camioanele firmei rivale. Pe urmă, după ce l-am convins şi m-am gândit să închei afacerea în seara asta la cină, pentru ca mâine seară să fiu acasă cu soţia şi copiii, am primit o telegramă în care mi se cerea să las baltă totul şi să fiu la Vancouver până mâine la prânz. Un contract foarte important e gata să se ducă pe apa sâmbetei foarte repede. Aşa că subsemnatul trebuie să dea fuga să salveze totul.

Spencer oftă şi apoi se îndreptă repede în scaun.

— Hei, dacă vrei patruzeci, cincizeci de camioane astăzi pot să-ţi fac o reducere. Ce zici?

Vecinul său izbucni în râs.

— îmi pare rău, nu. Mă tem că n-aş avea ce face cu ele. Nu fac parte deloc din domeniul meu de activitate.

— Şi anume? întrebă Spencer.

— Medicina.

— Doctor, hm?

— Da, doctor. Şi, deci, de niciun folos dumitale. N-aş putea să-mi permit să cumpăr un singur camion, darămite patruzeci! Fotbalul e singura extravaganţă pe care mi-o pot oferi şi pentru asta m-aş duce oriunde, dacă am timp, bineînţeles. Ăsta e motivul

pentru care am plecat şi acum.

Rezemându-şi capul de tetiera scaunului, Spencer zise:

— Mă bucur că eşti pe-aproape, doctore. Dacă n-o să pot să dorm, o să-mi prescrii un sedativ.

în timp ce el vorbea, motoarele se ambalară la maximum şi tot avionul vibră.

Doctorul îşi lipi gura de urechea lui Spencer şi urlă:

— Un sedativ n-ar avea niciun efect în vacarmul ăsta. N-am înţeles niciodată de ce trebuie să facă atâta zgomot înainte să decoleze.

Spencer încuviinţă; apoi, când zgomotul mai scăzu în intensitate, aşa încât să se poată face auzit fără prea mare greutate, zise:

— Este încălzirea obişnuită a motoarelor. Aşa se face întotdeauna înainte ca avionul să se înalţe. Fiecare motor are câte două inductoare, pentru eventualitatea în care unul se blochează în timpul zborului, de aceea, la încălzire, fiecare motor este ambalat la maximum şi fiecare inductor e testat separat. Pilotul decolează abia după ce se convinge că totul este în regulă, nu înainte. Cei de la companii, slavă Domnului, ţin foarte mult să se facă treaba asta.

— Se pare că te pricepi foarte bine.

— Nu chiar. Am pilotat avioane de luptă în război, dar acum, după zece ani, am cam ruginit. Bănuiesc că am uitat aproape tot.

— Gata, zise doctorul când urletul motoarelor căpătă un alt zgomot.

O zgâlţâitură puternică în spătarele scaunelor le dădu de înţeles că avionul prindea viteză pe pistă; aproape imediat, o zguduitură uşoară trădă faptul că se aflau în aer, iar vuietul motoarelor se transformă într-un zumzet constant. Continuând să se înalţe,

avionul se înclină mult, iar Spencer văzu peste vârful aripii cum luminile aeroportului se depărtau din ce în ce mai mult.

— Puteţi să vă desfaceţi centurile de siguranţă, anunţă stewardesa în difuzor. Fumaţi, dacă doriţi.

— Niciodată nu-mi pare rău când vine momentul ăsta, murmură doctorul desfăcându-şi centura şi acceptând o ţigară. Mulţumesc. Apropo, numele meu este Baird. Bruno Baird.

— Mă bucur să te cunosc, doctore. Eu sunt Spencer, simplu, George Spencer de la Fulbright Motor Company.

Un timp tăcură amândoi, privind absenţi fumul ţigărilor care se înălţa încet în cabină până când era absorbit de instalaţiile de aer condiţionat. Gândurile lui Spencer erau sumbre. Avea să fie un fel de scandal când se va întoarce la sediu, îşi spuse el. Deşi îi explicase situaţia la telefon omului din Winnipeg înainte să cheme un taxi pentru a-l aduce la aeroport, problema aceea trebuia să mai aştepte deocamdată. Trebuie să fie ceva foarte grav la Vancouver dacă se crease încurcătura aceea. Poate că era bine să folosească ocazia cerând o majorare de salariu la întoarcere. Sau şi mai bine chiar, o avansare. Dacă ar fi fost director al departamentului de vânzări, lucru despre care bătrânul pomenise adesea, dar nu-l făcuse niciodată, el, Mary, Bobsie şi micul Kit ar fi putut să plece din căsuţa în care locuiau acum şi să se mute în Parkway Heights. Sau să achite facturile – noul rezervor de apă, taxele şcolare, ratele la Chev şi la congelator, taxele de spitalizare pentru ultima internare a lui Mary. Nu toate, îşi zise Spencer gânditor, nu toate, nici cu salariul de director.

Încercând să se hotărască dacă se se culce sau să profite de acea ocazie excelentă pentru a citi

revista B.M.J., doctorul Baird nu făcu niciuna, nici alta, ci se trezi gândindu-se la chirurgia de provincie pe care o abandonase pentru două zile. Mă-ntreb cum o să se descurce Evans, îşi spuse el. E un băiat care promite, dar îngrozitor de tânăr. Sper din tot sufletul să ţină minte că doamna Lowrie are o boală uşoară şi, deci, n-are nevoie de medicamentele pe care le cere întruna. Totuşi, Doris avea să-l ţină pe tânărul Evans pe drumul cel bun, soţiile de doctori se pricepeau de minune să facă asta. Aşa şi trebuie, la naiba. Era ceva ce Lewis va trebui să înveţe la timpul potrivit: să găsească soţia ideală. Doctorul aţipi puţin şi ţigara îi arse degetele, fă- cându-l să se trezească imediat.

Cei doi soţi de pe partea cealaltă a culoarului erau tot cufundaţi în lectura revistelor lor sportive.

Descriindu-I pe John Greer o descriai pe Hazel Greer: era foarte greu de închipuit un cuplu mai asemănător. Amândoi aveau pielea trandafirie şi ochii limpezi ai oamenilor care ieşeau foarte mult la aer şi amândoi stăteau cu capetele aplecate asupra paginilor acelora, de parcă li s-ar fi dezvăluit cine ştie ce secrete ale universului.

— Zahăr de orz? întrebă John când sosi stewardesa cu tava.

— Îhî, spuse Hazel, după care, mâncând încet, ambele capete cu păr şaten se lăsară iarăşi în jos.

Cei patru din spatele lor începeau al treilea rând de pahare de whisky. Trei din ei erau genul obişnuit: musculoşi, certăreţi, agresivi, plecaţi să se distreze şi hotărâţi să renunţe la orice reţinere pentru două zile memorabile. Al patrulea era un individ scund, slab, cu o expresie lugubră şi de o vârstă nedefinită, care vorbea cu un accent de Lancashire.

— Pentru Lei mâine, strigă el ridicând paharul de carton, iar prietenii săi închinară cu solemnitate.

Unul din ei, pe al cărui rever se vedea o insignă ce părea să înfăţişeze o pisică vagaboandă furioasă, dar care probabil că-l reprezenta pe însuşi regele animalelor, trecu prin faţa fiecăruia o cutie cu ţigări şi remarcă, nu pentru prima oară-

— Nu credeam c-o să mai reuşim. Când a trebuit să aşteptăm la Toronto din cauza ceţii, mi-am zis: „Andy, o să fie un spectacol teribil pe care o să-l pierzi". Totuşi, n-o să ajungem decât cu câteva ore întârziere şi putem să dormim şi în avion, la urma urmei.

— Sper că nu înainte să mâncăm, zise altul. Sunt mort de foame. Când au de gând să aducă mâncarea?

— Presupun că în curând. De obicei servesc cina la ora opt, dar toate s-au dat peste cap din cauza întârzierii.

— Nu contează. Beţi ceva până atunci, sugeră omul din Lancashire căruia i se spunea Otpot, întinzând sticla de whisky.

— Uşurel, băiete, că n-avem prea mult.

— Ah, ba este foarte mult acolo de unde a venit asta. Haideţi. O să vă ajute să dormiţi.

Restul de cincizeci şi şase de pasageri, printre care se aflau trei-patru femei, citeau sau vorbeau, aşteptând cu toţii marele meci, bucuroşi că ajunseseră pe ultima porţiune a drumului. Prin hublouri se puteau vedea luminile albastre şi galbene ale ultimelor suburbii ale oraşului Winnipeg, care imediat dispărură şi ele când avionul de înălţă şi mai mult.

în mica, dar bine dotata bucătărie, stewardesa

Janet Benson pregătea cina, care ar fi trebuit servită cu mai mult de două ore în urmă. Oglinda de deasupra dulapului cu pahare reflecta entuziasmul pe care-l simţea la începutul fiecărui zbor, o exuberanţă

pe care era bucuroasă că o putea ascunde în intimitatea locului ei de activitate. Luând din dulapurile încorporate şerveţele şi tacâmurile necesare, Janet fredona mulţumită în sinea ei. Servitul era aspectul cel mai puţin plăcut al meseriei de stewardesă, iar Janet ştia că o aştepta o misiune foarte obositoare trebuind să se îngrijească de un avion întreg de oameni înfometaţi, dar, cu toate acestea, se simţea încrezătoare şi bine dispusă. Mulţi dintre colegii ei, dacă ar fi putut să-i privească părul blond mişcându-se sub chipiul uniformei şi unduirile trupului ei subţire în timp ce-şi desfăşura activitatea în bucătărie, ar fi exclamat apreciativ. La douăzeci şi unu de ani, Janet abia gusta viaţa şi o găsea bună.

în cabină, singurul zgomot care se auzea era zumzetul constant al motoarelor. Ambii piloţi stăteau complet neclintiţi, cu excepţia mişcării din când în când a unei mâini sau a unui picior, chipurile fiindu-le luminate de multitudinea de cadrane de pe panourile de comandă. în căştile care le acopereau urechile pe jumătate se auziră deodată frânturi din discuţia altui echipaj cu cei de la sol. în jurul gâturilor aveau câte un microfon mic.

Căpitanul Dunning se întinse pe scaunul său, dezmorţindu-se, şi suflă prin mustaţa stufoasă. Arăta mai în vârstă decât cei treizeci şi unu de ani ai săi.

— Cum mai e temperatura chiulasei de la motorul numărul 3, Pete? întrebă el aruncându-i o privire co- pilotului.

Pete se mişcă uşor şi se uită la panou.

— Acum e în regulă, căpitane. Am pus să se facă verificări la Winnipeg, dar nu s-a găsit nimic defect. Se pare că s-a remediat singură, fiindcă acum nu mai creşte.

— Bine, spuse Dun, privind înainte la cerul

nopţii.

O lună subţire strălucea slab asupra unei mase de nori. Fâşii ca de vată se apropiau leneşe, pentru ca apoi, deodată, să se facă nevăzute; din când în când, avionul pătrundea în câte o aglomerare de nori albi-cenuşii de unde ieşea după o secundă, două, asemeni unui spaniei care iese din apă şi-şi scutură picăturile care i-au rămas pe blană.

— Cu puţin noroc, o să fie un drum fără probleme, zise el. Buletinul meteo a fost bun. Nu prea des se-ntâmplă să te ţii de planul iniţial într-o astfel de călătorie.

— Tu ai spus-o, fu de părere co-pilotul. Peste o lună sau cam aşa ceva o să fie cu totul altceva.

Avionul începu să se hurducăie puţin în clipa în care se lovi de o succesiune de curenţi termici şi, timp de câteva minute, căpitanul se concentră asupra corectării poziţiei.

— Ai de gând să te duci la meci, dacă o să fie timp de odihnă întâi? îl întrebă el apoi pe co-pilot.

Acesta ezită puţin înainte să răspundă.

— Nu ştiu încă. O să văd cum merge treaba.

Căpitanul îi aruncă o privire severă.

— Cum adică să vezi cum merg lucrurile? Dacă ai pus ochii pe Janet, ai face bine să-ţi vezi de treabă. E prea tânără ca să cadă sub influenţa corupătoare a unui tânăr Casanova ca tine.

Puţini oameni păreau să merite mai puţin acea descriere decât co-pilotul cu chip proaspăt şi ochi visători, care nu avea încă douăzeci şi cinci de ani.

— Uşurel, căpitane, protestă el roşind. N-am corupt pe nimeni în viaţa mea.

— Mă rog, dar să nu te gândeşti să-ncepi cu Janet, zise căpitanul zâmbind. Jumătate din bărbaţii care lucrează în aviaţia Canadei consideră ca o

misiune personală încercarea de a se întâlni cu ea. Nu-ţi îngreuna viaţa singur, amice.

La vreo patru metri distanţă, de cealaltă parte a uşii, subiectul conversaţiei lor lua comenzile pentru cină.

— Doriţi să luaţi cina acum, domnule? întrebă ea politicoasă aplecându-se uşor şi zâmbind.

— Oh? Poftim? Ah, da, te rog, spuse Baird revenind la realitate şi înghiontindu-l pe Spencer care dormea. Hei, trezeşte-te. Vrei să mănânci?

Spencer căscă şi se dezmetici.

— Să mănânc? Bineînţeles. Ai venit cam târziu, domnişoară, nu-i aşa? Parcă trebuia să serveşti cina mai demult.

— Am fost reţinuţi la Toronto şi încă n-am servit cina, domnule, spuse Janet Benson. Ce-aţi dori? Avem cotlet de miel sau somn prăjit.

— Ăăă, da, te rog.

Zâmbetul lui Janet se încordă puţin.

— Care din ele, domnule? întrebă ea răbdătoare.

Spencer se trezi de-a binelea.

— Ah, da, iartă-mă, domnişoară. Miel.

— Şi eu la fel, spuse Baird.

Întorcându-se la bucărărie, Janet fu extrem de ocupată timp de o jumătate de oră cu pregătirea şi servirea porţiilor. în final, toţi cei care doriseră să mănânce fuseseră serviţi şi ea ridică receptorul apăsând pe butonul interfonului.

— Cabina de comandă, se auzi vocea lui Pete.

— Servesc cina, în sfârşit, spuse Janet. Mai bine mai târziu decât niciodată. Ce doriţi, cotlet de miel sau somn prăjit?

— Aşteaptă puţin, zise Pete şi ea îl auzi întrebându-l pe căpitan. Janet, căpitanul zice că vrea miel – nu, stai o clipă, s-a răzgândit. Peştele e bun?

— Mie aşa mi se pare, zise ea cu o voce cristalină. Până acum n-au fost reclamaţii.

— Căpitanul vrea somn, atunci. Pune două porţii. Dar să fie mari, doar suntem în creştere.

— Bine – porţii duble, ca de obicei. Doi peşti sosesc imediat.

Aranjă repede două tăvi, pe care le duse apoi, balansându-le cu îndemânare. Pete veni să-i deschidă uşa cabinei şi luă una din tăvi. Căpitanul încheiase comutarea pe pilotul automat şi acum se afla în legătură prin radio cu Turnul de control din Winnipeg.

— înălţimea 16.000, spuse el în micul microfon din dreptul gurii susţinut de un braţ subţire din plastic. Cursul 285. Viteza aerului 210 noduri. Eta Vancouver 0505 Pacific Standard. Terminat.

Comută de pe transmisie pe recepţie şi, în căşti, se auzi foarte clar vocea celui care-i răspunse.

— Zbor 714. Aici Turnul de control din Winnipeg. Recepţionat. Terminat.

Dun luă jurnalul de bord, trecu ceva în el şi apoi îşi dădu scaunul în spate destul de mult cât să nu fie foarte aproape de instrumente, dar de ajuns de aproape, încât să preia imediat controlul dacă era nevoie. Pete începuse să mănânce, ţinând tava pe o pernă pe care şi-o pusese pe genunchi.

— Nu durează mult, căpitane, zise el.

— Nu-i nicio grabă, spuse Dun, întinzându-şi braţele deasupra capului cât de mult îi permise spaţiul limitat al carlingăi. Pot să aştept. Poftă bună. Cum e peştele?

— Nu-i rău, mormăi co-pilotul cu gura plină. Dacă ar fi fost de trei, patru ori mai mult, ar fi fost o masă pe cinste.

Căpitanul râse uşor.

— Mai bine ai avea grijă de talie, Pete, zise el şi

apoi se întoarse spre stewardesă, aceasta rămânând dincolo de scaune. Totul e în regulă în spate, Janet? Ce fac suporterii?

Janet ridică din umeri.

— Acum sunt tăcuţi. Aşteptarea aia din Toronto trebuie să-i fi epuizat. Patru din ei au băut whisky din belşug, dar n-avea niciun rost să le spun ceva. O să-i facă să stea liniştiţi. Se pare că o să fie o noapte fără probleme.

Pete îşi înălţă sprâncenele.

— Oh, ăsta-i genul de noapte când trebuie să stai de veghe, când problemele încep să apară încet-încet. Pun pariu că, în momentul ăsta chiar, cineva e gata să i se facă rău.

— încă nu, spuse Janet degajată. Dar să mă anunţi când o să pilotezi avionul, ca să-mi pregătesc bagajele.

— Bravo, zise căpitanul. Mă bucur că ţi-ai dat seama ce fel de tip e.

— Cum este vremea? întrebă Janet.

— Păi... hai să vedem. Ceaţă la est de munţi, care se întinde aproape până la Manitoba. Totuşi, n-avem de ce să ne facem griji. Ar trebui să fie un zbor lejer până pe Coastă.

— Bine. Eh, nu-l lăsa pe Junior să preia controlul atâta timp cât o să servesc cafeaua, da?

Ieşi repede înainte ca Pete să-i poată da vreo replică şi se duse să ia comenzile pasagerilor pentru cafea şi, după puţin timp, le aduse o tavă şi piloţilor. Dun îşi mâncase cina şi acum bău cafeaua cu satisfacţie. Pete preluase controlul şi era atent la cadrane în timp ce căpitanul se ridică.

— Ai grijă, Pete. Mă duc să învelesc pasagerii de culcare.

Pete încuviinţă fără să se întoarcă.

— Am înţeles, căpitane.

Acesta o urmă pe Janet în secţiunea puternic luminată unde se aflau pasagerii, clipind de câteva ori şi oprindu-se mai întâi lângă Spencer şi Baird, care îi dădură tăvile stewardesei.

— Bună seara, spuse Dun. Totul e în regulă?

Baird îşi ridică privirea.

— Desigur, mulţumim. Cina a fost foarte bună. Şi eram cât se poate de pregătiţi pentru ea.

— Da. îmi pare rău că s-a servit atât de târziu.

Doctorul făcu un semn că nu ar fi fost nevoie de scuze.

— Prostii. Nu eşti dumneata de vină dacă Toronto vrea puţină ceaţă. Eh, adăugă el instalându-se mai comod, cred că o să traq un pui de somn acum.

— E valabil şi pentru mine, spuse Spencer căscând.

— Sper să aveţi o noapte cât mai plăcută, le ură Dun, stingând luminile de lectură. Stewardesa o să vă aducă nişte pături.

După aceea trecu mai departe, schimbând câteva cuvinte cu fiecare pasager pe un ton scăzut, explicându-le unora cum puteau fi lăsate pe spate scaunele, descriindu-le altora care era situaţia zborului şi la ce se puteau aştepta din punct de vedere meteorologic.

— Ei bine, eu mă culc, zise Spencer. Un singur lucru e sigur, doctore, noaptea asta n-o să fii chemat nicăieri.

— Cât o mai dura? murmură Baird somnoros, cu ochii închişi. Pe puţin şapte ore. Mai bine să profit de ele cât mai mult. Noapte bună.

— Noapte bună, doctore, spuse Spencer fixându-şi tetiera moale sub ceafă. Doamne, ce somn îmi este!

învăluit într-un strat de nori, într-o lume rece şi îndepărtată, avionul îşi continuă zborul constant. La şaisprezece mii de picioare sub el se întindeau preeriile Saskatchevan.

Dun ajunsese în dreptul cvartetului băutor de whisky şi le interzise politicos să mai consume vreun pic de băutură în cursul nopţii.

— Să ştiţi că acest lucru nu este permis oricum, le spuse el cu un zâmbet plin de reproş. Să nu mai văd alte sticle, că vă dau afară şi va trebui să continuaţi drumul pe jos.

— Există vreo obiecţie împotriva cărţilor? întrebă unul din ei, ridicând o altă sticlă în lumină şi coborându-şi colţurile gurii dezamăgit când văzu cât de puţin lichid rămăsese.

— Deloc, spuse Dun, atâta timp cât nu-i deranjaţi pe ceilalţi pasageri.

— Sărmanul căpitan, se lamentă cei din Lancashire. Cum este să ai o asemenea misiune toată noaptea?

— E o treabă de rutină, spuse Dun. O simplă şi plictisitoare rutină.

— Fiindcă veni vorba, presupun că fiecare zbor

e doar o chestiune de rutină, nu?

— Da, aşa cred.

— Până când se-ntâmplă ceva, hm?

Ceilalţi izbucniră în râs şi Dunning li se alătură înainte de a-şi continua drumul. Numai cel din Lancashire căzu pe gânduri, prin ceaţa provocată de atâta băutură, meditând asupra propriilor cuvinte.

DOI
00:45-01:45

Căpitanul aproape că-şi terminase rondul şi se bucura de câteva minute de relaxare stând de vorbă cu unul din pasageri, un bărbat scund care părea să mai fi călătorit cu el şi altă dată.

— Ştiu că seamănă puţin a Aviaţa militară canadiană, dar o am de atâta vreme, încât mi-e greu să mă despart de ea acum – e ca un prieten vechi, zise Dun pipăindu-şi mustaţa stufoasă.

— Pun pariu că dai gata femeile cu ea, spuse omuleţul. Cum îţi spun, Castorul?

— Eh, nu, zise Dun zâmbind uşor pe sub mustaţă. Dun sau, uneori, Dunsinane.

— Cum? întrebă omul.

— Dunsinane, spuse căpitanul foarte dezinvolt. Trebuie să ştii. Unde ţi-e Macbeth?

Omul îl privi nedumerit.

— Unde mi-e Macbeth? repetă el uluit. Hei, ce tot îndrugi acolo?

Căpitanul trecuse, însă, mai departe. în timp ce vorbea, privirea îi fusese aţintită asupra stewardesei, care se afla mai încolo pe culoar şi stătea puţin aplecată deasupra unei femei, punându-i palma pe frunte. Când el se apropie, femeia, care mai degrabă era întinsă pe scaun, îşi lăsă capul moale pe tetieră şi se strâmbă deodată, iar ochii i se contractară ca de durere. Căpitanul atinse uşor braţul stewardesei.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Benson? întrebă el.

Janet se îndreptă,

— Doamna nu se simte prea bine, căpitane, spuse ea foarte încet. Mă duc să-i aduc aspirină. Mă-ntorc imediat.

Dun îi luă locul şi se aplecă spre femeia şi bărbatul de lângă ea.

— îmi pare rău să aud aşa ceva, spuse el

compătimitor. Care pare să fie problema?

Femeia îşi ridică privirea spre el.

— Nu... nu ştiu, îngăimă ea. M-a apucat aşa, deodată. De câteva minute. Mi-e greaţă, am o ameţeală şi... mă doare îngrozitor... aici, zise ea arătând spre stomac. îmi pare rău că vă fac necazuri... eu...

— Lasă, scumpo, murmură bărbatul de lângă ea. Stai liniştită acum. O să te simţi imediat mai bine, adăugă el şi apoi se uită la căpitan. Să fie puţin rău de înălţime?

— S-ar putea, spuse Dun uitându-se gânditor la femeie şi observă că broboane de sudoare începură să i se formeze pe fruntea palidă, părul începu să capete un aspect de neorânduială, iar încheieturile degetelor se albiră, ea strângând cu o mână braţul scaunului şi cu cealaltă braţul soţului, îmi pare nespus de rău că treceţi prin aşa ceva, dar sunt sigur că stewardesa va putea să vă ajute, încercaţi să vă relaxaţi cât mai mult. Dacă vă linişteşte cu ceva, pot să vă spun că pare să fie o călătorie fără probleme.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Janet.

— Aşa, poftim, spuse ea, dându-i femeii pastilele, încercaţi astea.

îi aduse capul puţin în faţă, pentru a o ajuta să bea din paharul cu apă.

— Aşa. Acum, haideţi să facem în aşa fel, încât să staţi mai comod, spuse ea învelind-o cu o pătură.

Cum este?

Femeia dădu din cap recunoscătoare.

— Mai vin peste câteva minute să văd cum vă mai simţiţi. Nu vă sfiiţi să folosiţi punga dacă, trebuie. Şi, dacă aveţi nevoie de mine repede, apăsaţi butonul de lângă fereastră.

— îţi mulţumesc, domnişoară, spuse soţul. Sunt

sigur că o să ne simţim mai bine foarte curând, zise el privindu-şi soţia şi zâmbi, ca pentru a se linişti pe sine. încearcă să te odihneşti, draga mea. 0 să-ţi treacă.

— Desigur, zise Dun. Ştiu cât de neplăcute pot să fie aceste momente. Sper ca în curând să vă simţiţi mai bine, doamnă, şi că amândoi vă veţi bucura de o noapte plăcută.

Străbătu culoarul şi o aşteptă pe Janet în bucătărie.

— Cine sunt? o întrebă el când stewardesa se întoarse.

— Domnul şi doamna Childer – John Childer. Ea se simţea foarte bine acum un sfert de oră.

— Hm. Bine, să-mi spui dacă starea i se înrăutăţeşte ca să anunţ prin radio.

Janet îl privi repede.

— De ce? La ce te gândeşti?

— Nu ştiu. Nu-mi place cum arată. Ar putea să fie un rău de înălţime sau o criză de bilă, dar se pare că a apucat-o serios de tot, spuse căpitanul părând vag îngrijorat şi bătând absent cu degetele în suprafaţa de metal a dulapului. Avem vreun doctor pe lista pasagerilor?

— Nimeni nu s-a înscris ca doctor, dar pot să întreb.

Dun clătină din cap.

— Nu-i deranja acum. Majoritatea s-au culcat. Anunţă-mă cum se simte peste vreo jumătate de oră. Probleme e că mai avem mai mult de patru ore de zbor până ajungem pe Coastă, adăugă el încet, când se întoarse să plece.

Îndreptându-se spre cabina de comandă, se opri o clipă să-i zâmbească femeii care nu se simţea bine. Ea încercă să-i zâmbească la rându-i, dar o durere

subită o făcu să închidă ochii şi să-şi ar- cuiască spatele. Timp de câteva secunde, Dun rămase locului privind-o stăruitor. Apoi îşi continuă drumul, închise uşa cabinei în urma lui şi se aşeză pe scaun. îşi scoase chipiul şi-şi puse căştile şi apoi microfonul. Mase de nori păreau să se năpustească spre geamuri, învăluindu-i într-o clipă şi apoi dispărând.

— Se strâng nori de furtună, spuse co-pilotul.

— Am ajuns la partea dificilă, hm?

— Aşa se pare.

— Preiau eu. Ar trebui să-ncercăm să ne ridicăm deasupra lor. Cere douăzeci de mii, te rog.

— Am înţeles, spuse Pete şi apăsă un buton al microfonului pentru a transmite. 714 către staţia radio Regina, strigă el.

— Spune, 714, se auzi o voce în căşti.

— Am dat de o vreme proastă şi am dori permisiunea să urcăm la douăzeci de mii de picioare.

— Rămâi pe recepţie, 714. O să-ntreb la Controlul traficului aerian.

— Mulţumesc, zise Pete.

Căpitanul privi în tulburarea atmosferică din faţa lor.

— Mai bine, spune-i lui Janet să-i sfătuiască pe oameni să-şi pună centurile de siguranţă, Pete, spuse el corectând în mod automat tendinţa avionului de a se clătina şi a devia de la direcţia prestabilită.

— Am înţeles, zise Pete întinzând mâna spre telefonul de pe peretele de lângă el.

Se simţi o cutremurare scurtă în clipa în care avionul ieşi dintr-o masă de nori, dar intră aproape instantaneu în alta.

— Zborul 714, se auzi vocea prin radio, Controlul traficului aerian îţi dă permisiunea să urci la douăzeci de mii. Terminat.

— Aici 714, spuse Pete. Mulţumesc şi terminat.

— Hai să-i dăm drumul, hotărî căpitanul şi zgomotul motoarelor deveni şi mai intens când acul altimetrului indică o înălţime cu cinci sute de picioare pe minut.

Ştergătorul lung al geamului se mişca ritmic dintr-o parte în alta.

— N-o să-mi pară rău deloc când o să ieşim din porcăria asta, spuse co-pilotul.

Dun nu răspunse, stând cu privirea aţintită asupra cadranelor din faţa lui. Niciunul din ei nu o auzi pe stewardesă când intră. Aceasta îl atinse pe căpitan pe umăr.

— Căpitane, spuse ea repede, dar păstrându-şi controlul asupra vocii. Femeia aceea. Se simte mai rău deja. Şi mai este un pasager bolnav – un bărbat.

Dun nu se întoarse spre ea, ci ridică un braţ pentru a aprinde luminile de aterizare. în faţa lor, razele puternice pătrunseră prin ploaie şi zăpadă. Stinse luminile şi începu să manevreze butoanele în legătură cu motorul şi cu dispozitivul de dejivrare a parbrizului.

— Nu pot să vin acum, Janet, spuse el în timp ce acţiona. Mai bine să faci cum am vorbit mai înainte şi vezi dacă poţi să găseşti vreun doctor. Şi ai grijă să-şi pună centurile de siguranţă. S-ar putea să fie destul de rău. O să vin cât pot de repede.

— Am înţeles, căpitane.

Ieşind din cabină, Janet spuse cu o voce suficient de puternică:

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, vă rog. S-ar putea să ne cam zgâlţâim puţin.

După aceea se aplecă spre primii doi pasageri din dreapta ei, care o priveau pe jumătate adormiţi.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar nu cumva ca vreunul

dintre dumneavoastră este doctor?
Cel de lângă ea clătină din cap.
— Nu, îmi pare rău, mormăi el. S-a-ntâmplat ceva?
— Nu, nimic grav.
O exclamaţie de durere îi ajunse la urechi şi se duse repede la doamna Childer care era pe jumătate ghemuită în braţele soţului ei, gemând cu ochii închişi şi aproape încovoiată. Janet se lăsă în jos repede şi-i şterse fruntea de sudoare. Childer se uită la ea foarte neliniştit.
— Ce putem face, domnişoară? o întrebă el. Ce crezi că este?
— Ţineţi-o la căldură. Mă duc să văd dacă avem vreun doctor la bord.
— Un doctor? Sper din tot sufletul să fie. Ce ne facem dacă, totuşi, nu este?
— Nu vă faceţi griji, domnule. Mă-ntorc imediat.
Janet se îndreptă, îi mai aruncă o privire femeii suferinde şi apoi trecu la următorul rând de scaune, repetând întrebarea pe un ton scăzut.
— E cineva bolnav? fu întrebată.
— Cineva nu se simte prea bine. Se mai întâmplă uneori în timpul zborului. Mă scuzaţi că v-am deranjat.
O mână o apucă de braţ. Era unul din cei patru băutori de whisky, cu faţa galbenă şi lucitoare.
— Iartă-mă, domnişoară, dar mă simt ca naiba. Poţi să-mi aduci un pahar cu apă?
— Da, bineînţeles. Chiar acum mă duc.
— Niciodată nu m-am simţit aşa, spuse el lăsându-se pe spate şi umflându-şi obrajii.
Unul din tovarăşii săi se mişcă, deschise ochii şi se ridică în capul oaselor.
— Ce-ai păţit? mormăi el.

— Intestinele mele, zise cel care se simţea rău. Parcă se fac praf, adăugă el ţinându-se de stomac când îl scutură un alt spasm.

Janet îl scutură uşor pe Spencer. Acesta deschise mai întâi un ochi, apoi pe amândoi.

— îmi pare foarte rău că vă trezesc, domnule, dar nu cumva unul din dumneavoastră este doctor?

Spencer încercă să se dezmeticească.

— Un doctor? Nu, cred că nu.

Ea încuviinţă şi dădu să plece.

— Stai puţin, zise el apoi. Parcă-mi amintesc – da, bineînţeles că este. Domnul de lângă mine este doctor.

— Oh, slavă Domnului! exclamă ea. Vreţi să-l treziţi, vă rog?

— Desigur, spuse Spencer privind-o în timp ce-l înghiontea pe vecinul său pentru a-l trezi. E cineva bolnav?

— Nu se simte prea bine, zise Janet.

— Haide, doctore, trezeşte-te, spuse Spencer cu zel, iar doctorul scutură din cap, mormăi şi apoi se trezi brusc. Se pare că, totuşi, eşti chemat la datorie.

— Sunteţi doctor, domnule? întrebă Janet nerăbdătoare.

— Da. Da, sunt doctorul Baird. De ce, ce s-a-n-tâmplat?

— Avem doi pasageri care nu se simt deloc bine. Vreţi să veniţi să le aruncaţi o privire, vă rog?

— Nu se simt bine? Da, bineînţeles, spuse el şi Spencer se ridică pentru a-i face loc să treacă. Unde sunt? întrebă Baird frecându-şi ochii.

— Cred că ar fi bine s-o vedeţi mai întâi pe femeie, domnule doctor, fu de părere Janet, conducându-l şi, în acelaşi timp, spuse cu un glas puţin mai ridicat: Puneţi-vă centurile de siguranţă, vă rog.

Doamna Childer era acum întinsă atât cât îi

permitea scaunul şi nişte dureri îngrozitoare îi scuturau trupul. Respira anevoios, iar părul îi era ud de sudoare.

Baird o privi câteva clipe, după care se lăsă în jos şi-i luă încheietura mâinii.

— Domnul este doctor, zise Janet.

— Cât mă bucur, domnule doctor, spuse Childer înflăcărat.

Femeia deschise ochii.

— Domnule doctor..., şopti ea cu un efort extraordinar şi buzele îi tremurau.

— Relaxaţi-vă, îi spuse el cu ochii pe ceas, după care îi dădu drumul încheieturii şi scoase un oftalmoscop din buzunar. Deschideţi ochii larg, îi ceru el cu blândeţe şi-i examină fiecare ochi în raza aceea de lumină puternică. Aveţi dureri?

Femeia încuviinţă.

— Unde? Aici? Sau aici? întrebă el şi când îi palpă abdomenul, femeia deveni rigidă deodată, înăbuşindu-şi un ţipăt de durere.

O înveli la loc, îi atinse fruntea şi apoi se îndreptă.

— Doamna este soţia dumneavoastră? îl întrebă el pe Childer.

— Da, domnule doctor.

— S-a mai plâns şi de altceva în afară de dureri?

— l-a fost foarte rău, a dat afară tot.

— Când a început?

— Nu cu prea mult timp în urmă, zise Childer uitându-se neputincios la Janet. Subit.

Baird încuviinţă gânditor, după care se îndepărtă, luând-o pe Janet de braţ şi vorbindu-i foarte încet ca să nu fie auziţi de pasagerii din preajmă care se uitau la ei.

— l-ai dat ceva? o întrebă el.

— Doar aspirină şi apă, spuse Janet. Ah, şi asta m-a făcut să-mi aduc aminte că i-am promis un pahar cu apă bărbatului care se simte rău...

— Aşteaptă, spuse Baird cu severitate, căci starea de somnolenţă îi dispăruse complet, astfel încât acum era alert şi autoritar. Unde ai învăţat să acorzi primul ajutor?

Janet roşi.

— La cursurile companiei, dar...

— Nu contează. Dar nu e bine să dai aspirină cuiva care, practic, vomită – îi faci şi mai rău. E nevoie numai de apă.

— îmi... îmi pare rău, domnule doctor, bâigui ea.

— Cred că ar fi bine să te duci la căpitan şi să-i spui că ar trebui să aterizăm imediat. Femeia trebuie să ajungă neapărat la un spital. Spune-i să ceară să se pregătească o ambulanţă care să ne aştepte.

— Ştiţi cumva care e problema?

— Nu pot să spun precis care e diagnosticul, dar e îndeajuns de grav ca să aterizăm în primul oraş care are spital. Poţi să-i spui asta căpitanului.

— Am înţeles. Până mă-ntorc, vreţi să vă uitaţi şi la celălalt pasager bolnav? Se plânge de aceleaşi dureri.

Baird o privi cu atenţie.

— Aceleaşi dureri, zici? Unde este?

Janet îl conduse la pasagerul care stătea încovoiat şi vărsa, susţinut de vecinul său. Baird se lăsă în jos pentru a se uita la faţa lui.

— Sunt doctor. Vreţi să lăsaţi capul pe spate, vă rog? zise el şi, după o scurtă examinare, îl întrebă: Ce aţi mâncat în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Ca de obicei, murmură omul, care părea să fie total sleit de puteri. Micul dejun, ouă cu costiţă... salată la prânz... Un sandviş la aeroport... apoi, cina

aici.

O picătură de salivă îi alunecă neobservată pe bărbie.

— Mă doare îngrozitor. Şi ochii, domnule doctor.

— Ce-i cu ochii? întrebă Baird repede.

— Nu văd limpede. Văd totul dublu.

Vecinul său păru să se amuze când îl auzi.

— Whisky-ul ăla e de vină, să ştii! exclamă el.

— Linişte, spuse Baird, după care se ridică şi-i văzu pe Janet şi pe căpitan lângă el. Să stea la căldură. Mai pune câteva pături în jurul lui, îi spuse el lui Janet, iar căpitanul îi făcu semn să-l urmeze la bucătărie.

Imediat cum rămaseră singuri, Baird îl întrebă:

— Cât de curând putem să aterizăm, căpitane?

— Asta-i problema, spuse Dun scurt. Nu putem.

— De ce?

— Din cauza vremii. Tocmai am verificat prin radio. E un strat de nori joşi şi ceaţa se întinde deasupra preeriei de partea asta a munţilor. Aeroportul din Calgar e închis. Va trebui să ne continuăm drumul până pe Coastă.

Baird se gândi o clipă.

— Nici să ne întoarcem nu putem? întrebă el, iar Dun clătină din cap.

— Şi varianta asta iese din discuţie, spuse el cu o expresie de încordare pe chip. Winnipeg s-a închis din cauza ceţii la puţin timp după ce-am plecat noi. Oricum, este mai uşor să mergem înainte acum.

Baird se strâmbă bătând cu lanterna micuţă în unghie.

— Când ne putem aştepta să aterizăm?

— în jurul orei cinci dimineaţa, ora Pacificului, spuse Dun şi-l văzu pe doctor uitându-se involuntar la ceas. Ar trebui să aterizăm peste trei ore şi jumătate.

Avioanele astea nu sunt cele mai iuţi din lume.

Baird se hotărî:

— în cazul ăsta, va trebui să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru aceşti oameni până ajungem la Vancouver. Voi avea nevoie de geantă. Credeţi că pot intra în posesia ei? M-am urcat în avion la Toronto.

— Putem încerca, spuse căpitanul. Sper că nu e la fund. Daţi-mi etichetele, vă rog, domnule doctor.

Baird scoase portmoneul din buzunarul de la şold şi luă din el două etichete de bagaje pe care i le dădu lui Dun.

— Sunt două bagaje, căpitane. De geanta mai mică am nevoie, spuse el. Nu este cine ştie ce în ea – doar câteva lucruri pe care le iau întotdeauna la drum. Dar o să mă descurc.

Abia termină de vorbit că avionul se zdruncină puternic, azvârlindu-i pe amândoi în peretele opus. Imediat începu să se audă o sonerie stridentă şi continuă. Căpitanul se ridică primul şi luă receptorul interfonului.

— Aici căpitanul, zise el repede. Ce s-a-ntâmplat, Pete?

Vocea co-pilotului era strangulată şi trăda o foarte mare durere.

— Mi-e... rău... vino repede.

— Ar fi bine să veniţi cu mine, îi spuse Dun doctorului şi ieşiră repede din bucătărie. îmi pare rău de zguduitură, zise Dun amabil celor care-şi ridicaseră privirile spre ei. O uşoară tulburare atmosferică.

De cum intrară în cabină, văzură că, într-adevăr, co-pilotului îi era foarte rău, faţa îi era o mască de sudoare şi el stătea încovoiat pe scaun, strângând cât putea de tare manşa.

— Luaţi-I de acolo, spuse căpitanul repede, iar Baird şi Janet îl ridicară pe co-pilot şi-l luară de lângă

panoul de comandă în timp ce Dun se aşează la locul lui şi apucă maneta de control. E un scaun în spate pentru când avem cu noi un radio-tele- grafist, le spuse el. Aşezaţi-I acolo.

Pete merse împleticindu-se până la scaunul liber şi ei îl ajutară să se aşeze, rezemându-l de perete. Baird îl descheie la guler şi-i lărgi cravata încercând să-l facă să se simtă cât mai comod. La fiecare câteva secunde, Pete voma şi acest lucru îi scutura tot trupul.

— Ce este, doctore? strigă căpitanul. Ce se-n-tâmplă?

— Nu ştiu exact, zise Baird întunecat la faţă. Dar toate aceste cazuri au un numitor comun. Trebuie să aibă. Cel mai probabil este mâncarea. Ce am avut la cină?

— Felul principal a fost la alegere, carne sau peşte, spuse Janet. Probabil că vă amintiţi, domnule doctor, dumneavoastră aţi mâncat...

— Carne! zise Baird. Cam... când? Acum vreo două-trei ore. El ce-a ales? întrebă arătând spre co-pilot.

Pe chipul lui Janet începu să apară teama.

— Peşte, spuse ea aproape în şoaptă.

— Mai ţii minte ce au mâncat ceilalţi?

— Nu... nu cred...

— Du-te repede şi află, te rog.

Stewardesa ieşi iute, albă ca varul la faţă. Baird se lăsă în jos lângă co-pilotul care se legăna după mişcarea avionului, stând cu ochii închişi.

— încearcă să te relaxezi, îi spuse el încet. Peste câteva minute o să-ţi dau ceva care o să-ţi mai aline durerile.

Se ridică şi trase o pătură de pe un raft.

— O să te simţi mai bine dacă o să-ţi fie cald.

Pete deschise ochii puţin şi-şi umezi buzele.

— Eşti doctor? întrebă el şi Baird încuviinţă. îmi pare rău pentru toată porcăria asta, zise el, încercând să zâmbească. Aveam impresia că mă desfac în bucăţi.

— Nu mai vorbi, spuse Baird. încearcă să te odihneşti.

— Spune-i căpitanului că a avut dreptate în legătură cu neîndemânarea mea...

— Ţi-am cerut să nu mai vorbeşti. Stai liniştit şi o să te simţi mai bine.

Janet se întoarse.

— Domnule doctor, spuse ea repede. Am verificat, ambii pasageri au mâncat peşte. Alţi trei se plâng de dureri acum. Poţi veni?

— Bineînţeles. Dar o să am nevoie de geantă.

Dun strigă peste umăr:

— Acum nu pot să plec de-aici, doctore, dar o s-o ai cât de curând. Janet, ia etichetele astea şi roagă un pasager să te ajute să scoţi geanta mai mică a doctorului, te rog.

Janet luă etichetele şi se întoarse spre doctor să-i mai spună ceva, dar Dun continuă:

— O să iau legătura cu Vancouver prin radio ca să anunţ ce se petrece. Vrei să adaug ceva?

— Da, spuse Baird. Spune-le că avem trei cazuri grave de presupusă intoxicaţie alimentară şi că ar putea să apară şi altele. Poţi spune că nu ştim cu certitudine, dar că bănuim că intoxicaţia a fost provocată de peştele servit în avion. Să interzică consumarea alimentelor provenind din aceeaşi sursă – cel puţin până stabilim cu siguranţă cauza intoxicării.

— Acum mi-am adus aminte! exclamă Dun. Mâncarea n-a venit de la firma care aprovizionează de obicei avioanele. A trebuit s-o luăm din altă parte pentru că ajungeam prea târziu la Winnipeg.

— Spune-le asta, căpitane, zise Baird. N-au nevoie de mai mult.

— Domnule doctor, ve rog, spuse Janet. Trebuie neapărat să veniţi s-o vedeţi pe doamna Childer. Se pare că e rău de tot.

Baird porni spre uşă. Cutele de pe faţă îi deveniseră mai pronunţate, dar ochii îi erau extrem de limpezi.

— Ai grijă să nu se sperie ceilalţi pasageri, îi spuse el. O să ne bazăm pe dumneata foarte mult. Acum, te rog să-mi aduci geanta ca să pot să mă ocup de doamna Childer.

îi deschise uşa, dar apoi o opri, căci îi trecu ceva prin minte.

— Apropo, dumneata ce ai mâncat?

— Carne, îi răspunse stewardesa.

49

— Slavă Domnului, zise el şi Janet zâmbi, dând să plece, dar el o apucă de braţ cu putere. Presupun că şi căpitanul a mâncat tot carne, nu? întrebă el repede, iar ea îl privi iute, de parcă ar fi încercat ca, în acelaşi timp, să-şi amintească şi să realizeze gravitatea întrebării lui.

Apoi, deodată, spaima puse stăpânire pe ea. Fu cât pe ce să-i cadă în braţe şi făcu ochii foarte mari.

TREI

01:45 – 02:20

Bruno Baird se uită la stewardesă gânditor. Dincolo de exteriorul său calm, mintea lui cântărea repede situaţia şi, apoi, el îi dădu drumul braţului.

— Hai să ne grăbim cu concluziile, spuse el aproape ca pentru sine, după care adăugă pe un ton mai alert: Găseşte-mi geanta – cât poţi mai repede. înainte să mă duc la doamna Childer, o să mai schimb

o vorbă cu căpitanul.

Acum zburau liniştiţi, aflându-se deasupra tulburării atmosferice. Peste umărul pilotului văzu strălucirea albă şi rece a lunii care transforma covorul de nori de dedesubt în ceea ce părea un peisaj nesfârşit de omăt, prin care, din loc în loc, ieşea la iveală ceva ce semăna cu nişte ţurţuri. Efectul era de vis.

— Căpitane, spuse el, aplecându-se peste scaunul gol al co-pilotului, iar Dun se întoarse, tras la faţă şi palid în lumina lunii. Căpitane, o să fiu scurt, în spate sunt câţiva oameni foarte bolnavi cărora trebuie să le acord atenţie.

Dun încuviinţă repede.

— Da, doctore. Ce este?

— Bănuiesc că ai mâncat după co-pilot, nu?

— Exact.

— La cât timp după el?

Dun făcu ochii mici.

— La vreo jumătate de oră după. Poate chiar mai mult, dar nu cu cine ştie cât.

îşi dădu seama imediat unde voia să ajungă doctorul cu întrebarea aceea. Se îndreptă brusc şi lovi cu latul palmei în manşă.

— Fir-ar să fie. Şi eu am mâncat peşte.

— Te simţi bine?

Căpitanul încuviinţă.

— Da. Da, mă simt bine.

— Bine, zise Baird uşurat. Imediat cum o să pun mâna pe geantă, o să-ţi dau un emetic.

— Asta o să mă scape de tot?

— Depinde. încă n-ai digerat tot ce-ai mâncat. Oricum, nu-i o regulă ca toţi cei care au mâncat peşte să fie afectaţi – logica nu intră în chestiunille astea. S-ar putea să fii cel care va evita problemele.

— Sper din tot sufletul, murmură Dun, privind în strălucirea lunii.

— Acum, ascultă-mă cu atenţie. Există vreo modalitate în care să asiguri pilotarea avionului?

— Da, pilotul automat. Dar n-ar putea să aterizeze...

— Ţi-aş sugera să-i pui în funcţiune sau să faci orice ştii. pentru orice eventualitate. Dacă se-ntâm-plă să-ţi fie rău, să mă chemi imediat. Nu-mi dau seama dacă pot face prea mult, dar să ştii că totul o să progreseze repede.

încheieturile degetelor lui Dun erau albe când strânse manşa.

— Bine, spuse el încet. Şi domnişoara Benson, stewardesa?

— Este bine. A mâncat carne.

— Eh, tot e ceva. Uite ce este, grăbeşte-te cu medicamentul ăla, pentru că nu pot să-mi asum niciun risc.

— Benson se grăbeşte. Dacă nu mă-nşel, cel puţin două persoane se află într-o serioasă stare de şoc. Ah, şi mai e ceva, adăugă el privindu-l în ochi pe căpitan. Eşti absolut sigur că nu mai există nicio altă rută?

— Absolut sigur, zise Dun. Am verificat de câteva ori. Nori denşi şi ceaţă până de partea cealaltă a munţilor. Aeroporturile din Calgary, Edmonton şi Lethbridge sunt închise. E ceva obişnuit ca vizibilitatea la sol să fie zero. în mod normal, nu ne-ar îngrijora.

— Ei bine, acum ne îngrijorează.

Doctorul dădu să plece, dar Dun zise:

— Aşteaptă puţin. Eu răspund de acest avion şi trebuie să ştiu absolut tot ce se petrece. Spune-mi adevărul. Ce şanse am să nu păţesc nimic?

Baird clătină din cap cu tristeţe.

— Nu pot să ştiu. în astfel de situaţii nu se poate aplica nicio regulă.

înainte să iasă din cabină fu din nou oprit.

— Ăăăă... doctore.

—Da?

— Mă bucur că eşti aici.

Baird plecă fără să mai spună ceva. Dun trase adânc aer în piept, gândindu-se la ce vorbiseră şi căutând vreo posibilă modalitate de acţiune. Nu se întâmpla pentru prima oară în cariera sa să fie cuprins de teamă, numai că, de data aceasta, faptul că era conştient de imensa sa responsabilitate pentru siguranţa unui avion foarte mare şi a aproape şaizeci de vieţi omeneşti era umbrită deodată de o premoniţie subită de dezastru. Oare aşa era? Piloţii mai în vârstă, cei care fuseseră în război, spuneau

^totC^una că, dacă rămâneai în joc suficient de -’uit. pră la urmă, tot ţi s^ îrrtâmola. era posibil ca încr-o jumătate de oră, un zoor noi mal, de rutină, în care transportai nişte suporteri fericiţi ai fotbalului, să se transforme îr,-r- ••ccşmar la aproape patn mile deasupra p nintulu», ir "^va despre care aveau să urle toate carele?

Alungă acele gândun extrem de dezgustat faţă de sine. Avea multe lucruri de făcut, lucruri care necesitau întreaga lui capacitate de concentrare. Întinzând mâna dreaptă, apăsa pe toate butoanele care puneau în funcţiune pilotul automat, aşteptând până când fiecare beculeţ se aprinse arătând că următoarea etapă a cedării controlului putea fi începută. Întâi stabilizatoarele, care avură nevoie de o uşoară reglare; apoi se ocupă de palonier şi de cârma de profunzime până când cele patru beculeţe de pe panoul de control încetară să mai pâlpâie. Mulţumit,

Dun luă mâinile de pe manşă şi, lăsându-se pe spate, lăsă avionul să se auto-piloteze, în timp ce el făcu o verificare a cabinei. Pentru cineva neexperimentat, aceasta avea un aspect neobişnuit. Ca şi cum doi oameni invizibili ar fi stat pe scaunele piloţi' .r. cele două manşe se mişcau înainte, înapoi şi, apoi, iarăşi înainte. Şi palonierul se mişca la fel, ••tcp d!n proprie voinţă. Pe imenşui panou de con- – !. duzinele de indicatoare îşi spuneau propria poveste.

După ce făcu verificarea, luă microfonul care atârna în suportul lui, lângă capul său. Şi-l puse repede la gât şi-şi aranjă căştile. Braţul subţire de oţel al microfonului aproape că-i mângâia obrazul. Nervos, suflă în mustaţă făcând-o să-i atingă nasul aproape. Ei bine, asta este, îşi spuse el.

Butonul era fixat pe transmisie şi vocea lui păru calmă şi negrăbită.

— Alo, Turnul de control Vancouver. Aici Zborul 714 aparţinând lui Maple Leaf Charter. Am un mesaj de urgenţă. Am un mesaj de urgenţă.

în căşti lui se auziră imediat nişte paraziţi.

— 714 Maple Leaf Charter, te auzim.

— Turn de control Vancouver. Aici Zborul 714. Avem trei cazuri grave de presupusă intoxicaţie alimentară, printre care şi co-pilotul şi este posibil să mai apară şi altele, Când o să aterizăm, o să avem nevoie de ambulanţe şi de ajutor medical. Vă rugăm să anunţaţi spitalele din preajma aeroportului. Nu suntem siguri, dar credem că intoxicarea a fost provocată de peştele servit la cină. Ar fi bine să blocaţi orice livrare a alimentelor, interziceţi consumarea alimentelor provenind de la aceeaşi sursă până când o să ştim cu certitudine care a fost cauza intoxicării. înţelegem că, datorită întârzierii cu care am ajuns la Winnipeg, alimentele nu au fost furni zate

de firma care are contract cu liniile aeriene. Vă rugăm să verificaţi. Aţi înţeles?

Ascultă confirmarea, privind la marea îngheţată de nori de dedesubt şi din faţă. Cel de la Turnul de control din Vancouver păru la fel de impersonal ca întotdeauna, dar el bănui ce bombă lansase şi ce activitate febrilă declanşaseră cuvintele lui. Aproape obosit, încheie transmisia şi se rezemă de spătarul scaunului. Se simţea ciudat de greoi şi de obosit, de parcă prin membre i-ar fi curs plumb. Cadranele instrumentelor păreau să se depărteze chiar sub ochii lui. Era conştient de o peliculă de sudoare rece pe frunte şi se cutremură cuprins de un spasm involuntar. Apoi, înfuriindu-se din cauza perfidiei propriului său trup într-un asemenea moment de criză, se lansă cu toată forţa şi puterea de concentrare asupra reverificării direcţiei de zbor, a orei aproximative de sosire, a vânturilor la care trebuiau să se aştepte de partea cealaltă a munţilor, a planului pistelor de pe aeroportul din Vancouver. Nu ştia dacă pregătirile sale aveau să se încheie în câteva minute sau în mai mult timp. Luă jurnalul de bord, îl deschise şi se uită la ceas. Mintea lui începu dureros de încet complicata operaţiune de a încerca să treacă anumite ore în dreptul evenimentelor din seara aceea.

în spate, în corpul avionului, doctorul Baird înveli forma inertă a doamnei Childer cu alte pături uscate şi le azvârli pe celelalte pe culoar. Femeia se întinse neputincioasă, cu ochii închişi, cu buzele uscate întredeschise, tremurând şi gemând încet. Partea de sus a rochiei era pătată şi udă. Sub privirea lui, femeia fu cuprinsă de o altă criză, însă nu deschise ochii.

— Ştergeţi-o tot timpul, să fie cât mai uscată, îi spuse el soţului. Şi să-i fie cald. Trebuie neapărat să-i fie cald.

Childer îl apucă de încheietura mâinii.

— Pentru Dumnezeu, doctore, ce se-ntâmplă? îl întrebă el cu o voce stridentă. E într-o stare gravă, nu?

Baird se uită din nou la femeie. Respira repede şi superficial.

— Da, aşa este.

— Bine, dar nu putem face nimic pentru ea... să-i dăm ceva?

Baird clătină din cap.

— Are nevoie de medicamente pe care nu le avem – antibiotice. Nu putem face altceva decât să-i oferim căldură.

— Dar măcar puţină apă...

— Nu. S-ar îneca. Soţia dumitale e aproape inconştientă, domnule Childer. Stai liniştit, adăugă el grăbit când îl văzu gata să se ridice speriat. E

anestezicul naturii. Nu-ţi face griji. O să fie bine. Nu trebuie decât să o supraveghezi şi să ai grijă să-i fie cald. Chiar şi inconştientă fiind, probabil că va încerca să verse. O să mă-ntorc.

Baird trecu la următorul rând de scaune. Un bărbat între două vârste, descheiat la guler şi ţinându-se de stomac, stătea încovoiat, pe jumătate în afara scaunului, legănându-se când într-o parte, când în alta, cu faţa lucind de sudoare. îşi ridică privirea spre doctor, trăgându-şi buzele înapoi într-un rictus de durere.

— E crimă, murmură el. N-am mai simţit în viaţa mea aşa ceva.

Baird scoase un creion din buzunarul hainei şi i-l întinse.

— Ia creionul ăsta, îi spuse el omului.

Acesta ridică mâna cu foarte multă greutate, încercă să apuce creionul, dar acesta îi scăpă printre degete. Baird făcu ochii mici. îl ridică într-o poziţie

mai confortabilă şi-l înveli bine cu o pătură.

— Vărs tot timpul şi am senzaţia că o menghină îmi strânge capul.

— Doctore, strigă cineva, vino aici, te rog!

— Aşteptaţi, strigă Baird. O să-i văd pe toţi cei care au nevoie de mine.

Stewardesa veni repede ţinând în mână o geantă de piele.

— Bravo, zise Baird. Asta este. Nu că aş putea face prea mult..

Glasul i se frânse când îi veni o idee deodată.

— Unde e megafonul? o întrebă el apoi.

— O să vă arăt, zise Janet şi-l conduse până la bucătărie, unde îi arătă telefonul de pe perete. Cum îi e doamnei Childer?

Baird îşi ţuguie buzele.

— Hai să nu ne ascundem după degete, spuse el. E grav. Şi, dacă nu mă înşel, şi alţii or să fie la fel de grav nu peste multă vreme.

— Tot mai continuaţi să credeţi că e vorba de intoxicaţie alimentară? întrebă ea foarte palidă.

— Sunt aproape sigur. Provocată de stafilococi, probabil, deşi unele simptome ar putea trăda ceva şi mai grav. De asemenea, intoxicarea ar fi putut fi produsă de bacili de salmonelă – cine poate să ştie atâta timp cât nu există un diagnostic precis?

— O să le daţi câte un emetic?

— Da, tuturor celor care nu sunt deja într-o stare gravă. Asta-i tot ce pot să fac. Ne-ar trebui nişte antibiotice cum ar fi de exemplu cloramfenicol, dar n-are rost să ne gândim la asta.

Ridicând receptorul, Baird zăbovi puţin.

— Te rog ca, imediat ce o să ai timp, să iei câţiva oameni să te ajute şi să cureţi locul puţin. Dă cu foarte mult dezinfectant, dacă aveţi aşa ceva. Ah, şi când le

vorbeşti celor bolnavi, spune-le să uite de obiceiuri şi să nu încuie uşa când se duc la toaletă – nu vrem ca vreunul să-şi piardă cunoştinţa pe-acolo,

Se gândi o clipă, după care apăsă pe butonul megafonului.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie, spuse el. Atenţie, vă rog.

Auzi cum murmurul de glasuri se stinse lăsând în urmă numai zumzetul motoarelor.

— Mai întâi ar trebui să mă prezint, continuă el. Numele meu este Baird şi sunt doctor. Unii dintre dumneavoastră se întreabă ce este această boală care i-a lovit pe tovarăşii noştri de drum şi cred că a venit vremea ca toată lumea să afle ce se petrece şi ce voi face eu. Ei bine, din câte pot să-mi dau seama cu puţinele mijloace pe care le am la dispoziţie, avem câteva cazuri de intoxicaţie alimentară şi, prin deducţie – o deducţie care încă n-a fost confirmată – cred că această intoxicaţie a fost cauzată de peştele care a fost servit la cină unora dintre noi.

Un murmur general de uimire fu stârnit de cuvintele lui.

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. Nu există motive de îngrijorare. Pasagerii care suferă de pe urma acestui lucru sunt îngrijiţi de către domnişoara stewardesă şi de mine, iar căpitanul a anunţat prin radio ca mai multe ajutoare medicale să ne aştepte la aterizare. Dacă aţi mâncat peşte la cină nu e obligatoriu să fiţi şi intoxicaţi. Nu există o regulă în această privinţă şi este foarte posibil să fiţi imuni. Cu toate acestea, vom lua unele măsuri de prevedere, aşa că stewardesa şi cu mine o să trecem pe la fiecare şi o să vă rog să ne spuneţi dacă aţi mâncat peşte sau nu. Nu uitaţi, numai dacă aţi mâncat peşte. Dacă da, o să vă spunem ce să faceţi. Deci, dacă vă veţi linişti, vom

începe imediat.

Baird luă degetul de pe buton şi se întoarse spre Janet.

— Nu putem decât să acordăm primul ajutor, spuse el.

— Vă referiţi la pastile, domnule doctor?

— Nu putem face decât două lucruri. Nu ştim exact care este cauza intoxicării, dar putem bănui că a fost provocată pe cale internă, aşa că, pentru început, toţi cei care au mâncat peşte trebuie să bea câteva pahare de apă – mă refer la cei care nu sunt în stare gravă, bineînţeles. Asta îi va ajuta la diluarea otrăvii şi la eliminarea efectelor toxice. După aceea, le vom da câte un emetic. Dacă n-or să fie de ajuns pastilele din trusa mea, o să folosim sare. Ai destulă?

— N-am decât câteva plicuri care se folosesc la masa de prânz, dar le putem desface.

— Foarte bine. Mai întâi, o să vedem cum stăm cu pastilele. O să încep să le administrez de-aici din spate, iar dumneata dă-le apă celor deja afectaţi. Dă-i şi co-pilotului. O să ai nevoie de ajutor.

Ieşind din bucătărie, Baird se izbi practic de omul din Lancashire, poreclit ’Otpot.

— Pot să ajut cu ceva, doctore? întrebă el îngrijorat.

Baird îşi permise un zâmbet.

— Mulţumesc. Întâi şi întâi, ce ai mâncat la cină?

— Carne, slavă Domnului, spuse ’Otpot oftând uşurat.

— Foarte bine. Deci n-o să fie nevoie să ne facem griji pentru dumneata deocamdată. Vrei s-o ajuţi pe stewardesă să ducă apă celor care se simt rău? Trebuie să bea cel puţin câte trei pahare dacă pot – chiar şi mai multe, dacă este posibil.

’Otpot intră în bucătărie, răspunzând zâmbetului

oarecum obosit al lui Janet. în condiţii normale, zâmbetul ei ar fi înteţit sigur pulsul oricărui angajat al liniilor aeriene, dar acum, omul din Lancashire sesiză umbra de teamă de dincolo de el. îi făcu cu ochiul.

— Nu-ţi face griji, domnişoară. Totul o să fie în regulă.

Janet îl privi recunoscătoare.

— Sunt sigură, mulţumesc. Uite, aici e robinetul şi acolo sunt paharele, domnule...

— Băieţii îmi spun ’Otpot.

— ’Otpot? repetă ea nevenindu-i să creadă.

— Da, ’Otpot din Lancashire, ştii.

— Ah! spuse Janet izbucnind în râs.

— Aşa este mai bine. Deci, unde ai zis că sunt paharele? Hai să ne punem pe treabă, fetiţo. Bună companie mai e şi asta. Întâi îţi serveşte cina şi, pe urmă, ţi-o cere înapoi.

Echilibrul unui aeroport modern nu se dă peste cap prea uşor. Panica este ceva necunoscut în asemenea locuri şi ar fi înăbuşită imediat cu cruzime dacă s-ar înstăpâni, căci ar avea un efect extrem de periculos.

Camera de control de la aeroportul din Vancouver unde se primise mesajul de urgenţă al lui Dun reprezenta o scenă de agitaţie reţinută. în faţa panoului radio un radio-telegrafist cu căşti la urechi introducea mesajul lui Dun direct într-o maşină de scris, oprindu-se doar pentru a apăsa un buton de alarmă de pe biroul său. îşi continuă activitatea netulburat când un alt bărbat apăru lângă el, citind

peste umărul lui cuvintele care erau dactilografiate pe foaia albă de hârtie. Noul venit, care sosise după ce auzise alarma, era controlorul

aeroportului, un bărbat înalt şi slab, care-şi petrecuse o viaţă întreagă în aer şi cunoştea condiţiile de zbor peste emisfera nordică la fel de bine ca pe propria grădină. Chiar mai bine, pentru că nu se întâmpla mereu să i se strice ceapa? Citi jumătate din mesaj, după care se dădu repede înapoi strigând un ordin peste umăr telefonistului din partea cealaltă a încăperii.

— Dă-mi imediat Controlul traficului aerian. Apoi eliberează circuitul teleimprimatorului spre Winnipeg. Mesaj de maximă prioritate.

După aceea, ridică receptorul, aşteptă câteva secunde şi spuse:

— Aici, controlorul din Vancouver.

Vocea îi era amăgitor de calmă.

— Zborul 714 al companiei Maple Leaf Charter dinspre Winnipeg spre Vancouver anunţă o urgenţă. Gravă intoxicaţie alimentară la bord şi vreau să spun că e cu adevărat ceva grav. Şi co-pilotul a fost doborât de ea. Eliberaţi totul în calea lor pentru o aterizare cu prioritate. Se poate? Foarte bine. Ora aproximativă a sosirii este de cinci şi cinci minute, spuse controlorul şi se uită la ceasul de pe perete, care arăta ora două şi cincisprezece minute. Bine.

O să vă ţinem la curent.

Apăsă clapa telefonului cu un deget, rămânând astfel când îi strigă operatorului de la teleimprimator:

— Ai legătura cu Winnipeg? Bine. Transmite următorul mesaj: „Controlor Winnipeg. Urgent. Zborul 714 al Companiei Maplle Leaf Charter anunţă gravă intoxicaţie alimentară în rândul pasagerilor şi echipajului datorată în aparenţă de peştele servit la cină. Verificaţi imediat sursa şi suspendaţi urgent consumarea altor alimente care provin de la aceeaşi sursă. înţelegeţi că nu a fost furnizorul obişnuit al

companiilor de transport aerian." Atât, zise el, după care se întoarse iarăşi spre telefonist: Fă-mi legătura cu directorul local al companiei Maple Leaf Charter. Numele lui este Burdick. După aceea vreau poliţia – ofiţerul superior care este de serviciu.

Se aplecă peste umărul radio-telegrafistului din nou şi citi întregul mesaj.

— Confirmă, Greg. Spune-le că totul este îndepărtat din calea lor la altitudinile mai joase şi că li se vor da mai târziu instrucţiunile de aterizare. Vrem să fim ţinuţi la curent cu starea pasagerilor.

La etajul de dedesubt, un operator al Conducerii controlului traficului aerian al vestului Canadei se roti cu scaunul pentru a striga în încăpere:

— Ce se află între noi şi Calgary?

— North Star la optsprezece mii. Tocmai a anunţat că se află deasupra lui Penticton. Apoi 714 al lui Maple Leaf...

— 714 are necazuri. Vor ca totul să fie îndepărtat de sub ei.

— North Star e cu mult înainte, iar în spate nu e nimic aproape. Un avion Constellation se pregăteşte să decoleze spre est.

— Dă-i drumul, dar după aceea opreşte tot traficul spre est deocamdată. Dă-i permisiunea lui North Star să aterizeze imediat cum soseşte.

Sus, controlorul pusese iarăşi mâna pe telefon, în timp ce, cu cealaltă, îşi desfăcu nodul de la cravată, după care aruncă mătasea roşie pe masă nervos.

— Alo, Burdick? Aici controlorul. Unul din avioanele tale are o problemă gravă – 714 care a plecat din Toronto şi Winnipeg. Îhî? Nu, avionul n-are nimic. Co-pilotul şi câţiva pasageri au fost doborâţi de o intoxicaţie alimentară. Am sunat la Winnipeg imediat. Le-am cerut să descopere firma care a

furnizat mâncarea. Se pare că nu e cea care o face de obicei. Nu. Mai bine ai veni cât poţi de repede.

Apăsă iarăşi clapa cu degetul şi dădu din cap afirmativ spre telefonist.

— Ai prins legătura cu poliţia? Bine, dă-i drumul. Alo, aici controlorul de trafic aerian de la aeroportul din Vancouver. Cu cine vorbesc, vă rog? Uite ce este, inspectare, avem o urgenţă la un avion care se apropie de noi. Câţiva pasageri şi un membru al echipajului au fost doborâţi de o intoxicaţie alimentară, aşa încât avem nevoie de ambulanţe şi medici aici la aeroport. Poftim? Trei grav, poate şi alţii... trebuie să ne pregătim pentru mai mulţi. Avionul ar trebui să sosească la puţin după cinci ora locală – deci, peste două ore şi jumătate. Vreţi să alertaţi spitalele ca să trimită ambulanţe şi să asiguraţi un trafic cât mai liber? Da. O să mai sun imediat cum obţinem mai multe informaţii.

în cinci minute, Harry Burdick intră gâfâind în încăpere. Directorul sucursalei din localitate al companiei Maple Leaf era un omuleţ grăsuţ care nu fusese văzut niciodată fără broboane de sudoare pe faţă. Se opri în mijlocul încăperii, cu haina pe braţ, chinuindu-se să-şi tragă sufletul şi tampo- nându-şi faţa rotundă ca o lună cu o batistă mare cu buline albastre.

— Unde-i mesajul? mormăi el şi-şi aruncă privirea pe foaia de hârtie pe care i-o dădu radio-telegrafis- tul. Cum este vremea la Calgary? îl întrebă el pe Controlor. Ar fi mai bine dacă ar ateriza acolo, nu?

— Mă tem că nu e bună. E o ceaţă până jos la nivelul ierbii în toată partea de est până la Manitoba.

Vor trebui să ajungă aici.

Un operator strigă în timp ce ţinea receptorul la

ureche:

— O agenţie de voiaj vrea să ştie când se va relua traficul spre est. întreabă dacă să aducă pasagerii sau să-i ţină în centru.

Burdick clătină din cap îngrijorat.

— Când au raportat ultima oară poziţia? întrebă el şi se uită repede pe o mapă care i se puse în faţă.

— Spune-i să-i ţină în centru, îi strigă controlorul celui cu receptorul la ureche. Nu vrem să se strângă aici o mulţime de oameni. O să anunţăm când o să se termine totul.

— Zici că ai cerut ajutoare medicale? întrebă Burdick.

— Da. Poliţiştii se ocupă de treaba asta. Or să alerteze spitalele şi or să aibă grijă de tot când o să vină avionul.

Burdick pocni din degetele sale grăsuţe.

— Hei! în mesaj se zice că s-a îmbolnăvit şi copilotul, deci probabil că mesajul a fost transmis chiar de către căpitan. El nu este afectat? Mai bine întreabă şi, până atunci, eu ar trebui să verific dacă e vreun doctor la bord. Nu se ştie niciodată. Spune-le că aducem unul aici, dacă este nevoie.

Controlorul încuviinţă şi trase spre el microfonul

de pe masa radiotelegrafistului. înainte să înceapă, Burdick îi strigă:

— Să presupunem că şi căpitanul se îmbolnăveşte. în cazul ăsta, cine o să...

Lăsă fraza neterminată privindu-l în ochi pe controlor.

— Eu nu presupun nimic, zise acesta. Eu doar mă rog, şi atât. Să sperăm că şi bieţii oameni din avion se roagă.

Expirând cu zgomot, Burdick îşi căută ţigările

prin buzunare.

— Joe, fă-mi legătura, te rog, cu doctorul Davidson, îi spuse el telefonistului. îi găseşti numărul pe lista de urgenţe.

PATRU

02:20 – 02:45

La aproape patru mile deasupra pământului, avionul îşi urma cursul.

în toate părţile, cât vedeai cu ochii, se întindea covorul denivelat al norilor, care trecea atât de încet pe sub avion, încât părea să stea pe loc. Era o lume rece şi pustie, o lume în care răsuna zgomotul motoarelor care semăna cu bătăile unei inimi.

Departe, dedesubt, acelaşi zgomot puternic, în nişte condiţii meteorologice normale, ar fi răsunat prin văile Munţilor Stâncoşi. în noaptea aceea, însă, înăbuşit de ceaţă, zgomotul nu era suficient de puternic să tulbure somnul oamenilor care dormeau în fermele lor izolate. Dacă, din întâmplare cineva ar fi auzit, totuşi, avionul, nu l-ar fi luat în seamă, căci era ceva prea firesc. Sau poate şi-ar fi dorit să se afle el însuşi acolo sus, îndreptându-se spre un loc îndepărtat şi bucurându-se de atenţia celor din echipaj a căror primă grijă era de a oferi pasagerilor siguranţă şi confort. Nu şi-ar fi putut închipui că, practic, toţi cei din avion ar fi schimbat bucuroşi locul cu el.

La fel ca o buruiană oribilă, spaima prindea rădăcini în mintea majorităţii pasagerilor. Mai erau câţiva care probabil nu-şi dăduseră seama cu exactitate de ce se petrecea. Dar majoritatea, îndeosebi cei care auzeau gemetele şi zgomotele celor care erau bolnavi şi vărsau, simţeau prezenţa unei crize teribile. Cuvintele pe care le spusese doctorul la

megafon le dăduseră mult de gândit. Agitaţia care urmase imediat fusese înlocuită de şoapte şi frânturi de conversaţie încărcate de teamă.

Baird îi dăduse lui Janet două pastile.

— Du-i-le căpitanului, îi spuse el încet. Spune-i să bea cât poate de multă apă. Dacă otrava i-a pătruns în organism, apa o să ajute la diluarea ei. După aceea, trebuie să înghită pastilele. Or să-i facă greaţă, dar asta şi trebuie.

Când Janet intră în cabina de control, Dun tocmai încheia o transmisiune. închise microfonul şi îi aruncă un zâmbet încordat. Niciunul din ei nu se lăsă păcălit.

— Bună, Jan, zise el şi mâna îi tremură uşor. Cursa asta se transformă într-un coşmar. Vancouver tocmai a cerut mai multe detalii. M-am gândit eu că povestea asta o să-i scuture puţin. Cum mai stau lucrurile în spate?

— Deocamdată nimic nou, zise Janet cât putu de degajat şi-i întinse pastilele. Doctorul zice că trebuie să bei cât poţi de multă apă şi pe urmă să iei astea. Or să-ţi facă puţină greaţă.

— Ce perspectivă, spuse el şi luă o sticlă de apă din buzunarul scaunului. Bine, până la fund.

După ce luă o înghiţitură zdravănă, înghiţi pastilele şi se strâmbă.

— Nu mi-a plăcut niciodată să iau aşa ceva – şi au un gust oribil.

Janet îl privi neliniştită cum stătea pe scaun în faţa cadranelor luminoase şi diverselor instrumente, cele două manşe mişcându-se înainte şi înapoi dirijate de pilotul automat. îi atinse umărul.

— Cum te simţi? îl întrebă ea, paloarea şi broboanele de sudoare de pe frunte nu-i scăpară, dar se rugă să se fi datorat încordării.

— Eu? întrebă el pe un ton nefiresc de vesel.

Foarte bine. Dar tu? Ţi-ai luat pastilele?

— N-am nevoie. Eu am mâncat friptură.

— Fată deşteaptă. De acum încolo cred că o să devin vegetarian – e mai sigur.

Se întoarse şi se uită la co-pilotul care acum era întins pe podea şi cu capul pe pernă.

— Bietul Pete, murmură el. Sper din tot sufletul că o să se facă bine.

— Asta depinde numai de dumneata, nu-i aşa, căpitane? zise ea repede. Cu cât îndrepţi mai iute chestia asta spre Vancouver, cu atât mai repede o să-i ducem pe toţi la spital.

Se duse lângă Pete şi se aplecă să-l învelească mai bine, făcând un efort teribil pentru a-şi reţine lacrimile. Dun o privi tulburat.

— Te gândeşti mult la el, nu-i aşa, Jan?

Capul ei auriu se mişcă uşor.

— Ăăă... cred că da, spuse ea. A început să-mi placă în cele câteva luni de când a venit în echipaj, iar... povestea asta oribilă m-a făcut...

Se întrerupse brusc şi se ridică.

— Am foarte multă treabă de făcut. Trebuie să ţin câteva nasuri ridicate în timp ce doctorul le toarnă apă pe gât. Bănuiesc că n-o să fie prea plăcut pentru băutorii aceia înrăiţi.

îi aruncă un zâmbet şi deschise uşa. Baird era pe la jumătatea avionului, stând de vorbă cu doi soţi de vârstă mijlocie care-l priveau cu nervozitate.

— Domnule doctor, spuse femeia, fata aceea, stewardesa – am tot văzut-o ducându-se în cabina piloţilor. Ei sunt bine? Adică, să presupunem că li se face rău şi lor, atunci ce-o să se întâmple cu noi? întrebă ea agăţându-se de braţul soţului. Hector, mi-e aşa de frică. Cât aş vrea să nu fi venit...

— Ei, draga mea, linişteşte-te, spuse soţul cu o

siguranţă pe care era limpede că nu o simţea. Nu-i niciun pericol, sunt convins şi, până acum nu s-a-ntâmplat nimic, zise el, după care îşi întoarse privirea dincolo de ochelarii cu ramă de baga spre doctor. Piloţii au mâncat şi ei peşte?

— Nu tot peştele a fost contaminat, răspunse Baird evaziv. Oricum nici măcar nu ştim sigur dacă peştele a fost de vină. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji – o să avem mare grijă de echipaj. Acum, domnule, aţi mâncat peşte sau friptură?

Ochii bulbucaţi ai bărbatului păreau să fi ieşit din orbite.

— Peşte! exclamă el. Amândoi am mâncat peşte, zise apoi şi indignarea puse stăpânire pe el. Cred că e ceva îngrozitor de ruşinos că se poate întâmpla una ca asta. Ar trebui să se facă nişte investigaţii.

— Vă asigur că or să se facă, indiferent care ar fi cauza, spuse Baird dându-le amândurora câte o pastilă, pe care ei o luară cu mare grijă, de parcă ar fi fost un explozibil puternic. Acum o să vi se aducă un vas cu apă. Beţi fiecare câte trei pahare – patru, dacă puteţi. După aceea înghiţiţi pastila. 0 să vă facă greaţă, dar tocmai ăsta este rolul ei. Nu vă faceţi griji. Aveţi pungi de hârtie în buzunarele scaunelor.

îi lăsă uitându-se ca hipnotizaţi la pastile şi, după câteva minute, timp în care trecu pe lângă fiecare rând de scaune, ajunse la al său, alături de care stătea Spencer.

— Carne, spuse acesta repede, înainte ca Baird să apuce să-l întrebe.

— Bravo, spuse doctorul. Unul mai puţin pentru care să-mi faci griji.

— Ai probleme serioase, nu-i aşa, doctore? Ai nevoie de ceva ajutor?

— Am nevoie de tot ajutorul din lume, mormăi

Baird. Dar nu prea ai ce face, doar dacă nu vrei să le dai o mână de ajutor domnişoarei Benson şi celuilalt tip cu apa.

— Bineînţeles, spuse Spencer, după care adăugă mai încet: Cineva acolo în spate pare să fie într-o formă îngrozitoare.

— Sunt, într-adevăr, într-o formă îngrozitoare. Problema e că n-am nimic ce să le dau ca să le fie cât de cât de folos. Când faci o călătorie ca să asişti la un meci de fotbal, nu te gândeşti să-ţi umpli geanta pentru eventualitatea în care o duzină de oameni se intoxică din cauza mâncării pe drum. Am o seringă pentru injecţii subcutanate şi morfină – niciodată nu plec fără astea – dar în cazul ăsta ar face mai mult rău decât bine. Dumnezeu ştie de ce am pus şi o sticlă de emetice, dar am făcut foarte bine. Nişte dramamină ar fi nemaipomenită acum.

— Ce face asta?

— în cazurile de faţă, problema gravă e pierderea lichidelor din organism. O injecţie cu dramamină ar ajuta la păstrarea lor.

— Vrei să spui că boala asta deshidratează organismul treptat?

— Exact.

Spencer îşi frecă bărbia în timp ce se gândea la informaţia aceea.

— Atunci, bine c-a lăsat Dumnezeu pe lume cotletele de miel. încă nu cred că sunt pregătit pentru deshidratare.

Baird îl privi încruntat.

— Poate că dumneata vezi ceva amuzant în treaba asta, eu nu. Eu unul nu văd decât neputinţă totală în timp ce oamenii suferă şi se simt din ce în ce mai rău.

— Nu te supăra pe mine, doctore, protestă

Spencer. N-am vrut să spun ceva rău. Mă bucur doar că n-am mâncat peşte la fel ca aceşti nefericiţi.

— Da, da, poate că ai dreptate, zise Baird frecându-şi ochii. Sunt prea bătrân pentru chestiile astea, adăugă el apoi mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează, nu contează.

Spencer se ridică de pe scaun.

— Ei, ia stai puţin, doctore. Faci o treabă foarte bună. Cel mai bun lucru care li s-a întâmplat oamenilor ăstora vreodată e că te au aici în momentul acesta.

— Bine, băiete, zise Baird sarcastic. Poţi să mă scuteşti de vorbăria asta de comis-voiajor. Nu mi-am pus în gând să te las mască.

Bărbatul mai tânăr roşi uşor.

— Destul de corect – eu am căutat-o. Bine, spune-mi ce să fac. Am stat degeaba în timp ce dumneata te-ai agitat pe-aici. Eşti obosit.

— Obosit pe naiba, zise Baird punându-i mâna pe braţ. Nu da atenţie la tot ce spun. Mi-am vărsat puţin năduful pe dumneata. Acum mă simt mai bine. Totul e din cauza faptului că ştiu ce ar trebui făcut şi nu pot să fac. Asta mă supără cel mai tare.

— E-n regulă, zise Spencer zâmbind. Mă bucur că ţi-am fost de folos, oricum.

— O să-i spun domnişoarei Benson că eşti dis pus să dai o mână de ajutor în caz de nevoie. După ce se va distribui apa, cred că ar fi bine să rămâi la locul dumitale. Şi aşa se circulă prea mult pe culoar.

— Cum zici dumneata. Eh, sunt aici dacă ai nevoie de mine, zise Spencer aşezându-se la loc. Dar ia spune-mi – cât de gravă e treaba asta?

Baird îl privi drept în ochi.

— Atât de gravă cât îţi poţi închipui.

După aceea, doctorul se îndreptă spre grupul de suporteri care mai devreme, băuseră whisky din belşug. Cvartetul se transformase acum în trio şi unul din ei era în cămaşă şi tremura sub o pătură. Era pământiu la faţă.

— Aveţi grijă să-i fie cald, le spuse el. A băut ceva?

— Mă faci să râd, doctore, zise un bărbat din spatele lui care amesteca un pachet de cărţi. Cred că a-nghiţit un kilogram de whisky.

— înainte sau după cină?

— Şi înainte şi după.

— Aşa este, spuse un altul din grup. Şi întotdeauna am crezut că Harry rezistă la băutură.

— în cazul ăsta nu i-a făcut niciun râu, zise Baird. Ba chiar a ajutat la difuzarea otrăvii, fără îndoială. Mai aveţi ceva alcool la voi?

— Eu l-am terminat pe-al meu, zise cel cu căr ţile.

— Staţi puţin, spuse celălalt, căutând în buzunarul de la şold. S-ar putea să mai fi rămas ceva în sticluţa asta. Am băut zdravăn cât am aşteptat la Toronto.

— Daţi-i câteva înghiţituri, spuse Baird. Dar uşurel, pentru că prietenul vostru e toarte bolnav.

— la spune, doctore, cum stăm? întrebă cel cu cărţile. O să ajungem la ora stabilită?

— Din câte ştiu eu, da.

— Povestea asta înseamnă că Andy n-o să mai vină la meci, nu?

— Cu siguranţă. O să-l ducem la spital imediat cum aterizăm.

— Săracul Andy, zise cel cu sticluţa de la şold, destupând-o, mereu a fost ăla ghinionist. Hei! exclamă el deodată, parcă ai zis că este foarte rău – o să-şi

revină, nu?

— Sper. Aţi face bine să-i acordaţi puţină atenţie, aşa cum am mai spus, şi aveţi grijă să nu azvârle pătura de pe el.

— Ce chestie, să i se-ntâmple tocmai bătrânului Andy. Şi ’Otpot, ticălosul ăla din Lancashire? L-aţi racolat?

— Da, ne dă o mână de ajutor, spuse Baird şi, după ce el se depărtă, cel care amesteca pachetul de cărţi le izbi furios de palmă şi-şi întrebă prietenul:

— Ce zici de chestia asta pentru o vacanţă de două zile?

Mai departe puţin, Baird o găsi pe Janet aplecându-se neliniştită deasupra doamnei Childer. El îi ridică o pleoapă. Femeia îşi pierduse cunoştinţa.

Soţul ei se agăţă cu disperare de prezenţa doctorului.

— Cum este? îl întrebă el rugător.

— Mai bine acum decât când era conştientă şi sfâşiată de durere, zise Baird sperând să pară convingător. Când organismul nu mai suportă, natura trage obloanele.

— Doctore, mi-e îngrozitor de frică. N-am văzut-o niciodată aşa de bolnavă. De fapt, ce înseamnă intoxicaţia asta alimentară? Ce anume a provocat-o? Ştiu că peştele, dar de ce?

Baird ezită.

— Bănuiesc că ai dreptul să ştii, spuse el încet. E o boală foarte gravă, care necesită tratament cât mai curând posibil. Facem tot ce putem în momentul de faţă.

— Ştiu asta, doctore, şi-ţi sunt recunoscător. Dar o să se facă bine, nu? Adică...

— Bineînţeles că da, zise Baird cu blândeţe. în cearcă să nu-ţi faci griji. Imediat cum o să aterizăm, o

ambulanţă o s-o ducă la spital. După aceea o să fie numai o chestiune de tratament şi timp până când o să se pună iarăşi pe picioare.

— Dumnezeule, spuse Childer, oftând adânc, cât mă bucur că te-aud spunând asta.

Da, îşi spuse Baird, dar dacă aş fi avut curajul să spun invers?

— Ascultă, n-am putea să o luăm prin altă parte, să aterizăm la alt aeroport? întrebă Childer.

— Ne-am gândit şi la asta, dar e o ceaţă foarte densă la sol, ceea ce face ca aterizarea pe alte aeroporturi să fie foarte periculoasă. Oricum, am trecut de ele şi suntem deasupra Stâncoşilor. Nu, cel mai bine e să ajungem la Vancouver cât putem de repede şi exact asta şi facem.

— înţeleg... Tot mai crezi că peştele a fost de vină, doctore?

— în prezent nu pot să spun nimic cu certitudine, dar cred că da. Intoxicaţia alimentară poate fi provocată fie de un aliment stricat, fie datorită vreunei substanţe toxice care s-a strecurat înăuntru din greşeală în timpul preparării.

— în cazul ăsta, de care fel crezi că este vorba, doctore? întrebă un pasager de pe rândul următor, care ciulise urechile bine ca să audă.

— Nu pot să fiu sigur, dar după efect, bănuiesc că este vorba de a doua variantă – de o substanţă toxică, adică.

— Şi nu ştii ce substanţă, nu?

— N-am nici cea mai mică idee. N-o să aflăm decât după ce o să se verifice la laborator. Cu metodele moderne de a se umbla cu alimentele şi mai ales cu atenţia cu care se prepară mâncăruile pentru avioane – şansele ca acest lucru să se întâmple sunt de una la un milion. Noi am avut ghinion. Vă pot

spune, totuşi, că mâncarea din seara aceasta n-a fost oferită de furnizorul obişnuit. Ceva n-a mers cum trebuia datorită sosirii întârziate la Winnipeg şi o altă firmă ne-a aprovizionat. Asta poate avea importanţă sau nu.

Childer încuviinţă, gândindu-se la acele lucruri. Ciudat cum păreau să se liniştească oamenii când auzeau cuvintele unui doctor, îşi spuse Baird cu sarcasm. Chiar dacă ceea ce are de spus doctorul nu este ceva plăcut, faptul că l-a spus el pare să-i liniştească. El este doctor; n-o să lase să se întâmple. Poate că nu n-am depărtat prea mult de magie, îşi spuse el puţin supărat, există întotdeauna doctorul cu trusa lui fermecată, din care scoate ceva tămăduitor. îşi petrecuse o mare parte din viaţă îngrijind, amăgind, intimidând, măgulind – liniştind oameni înspăimântaţi şi încrezându-se în cei pe care îi cunoştea foarte bine, sperând de fiecare dată că vechea lui pricepere şi, uneori, foarte necesara capacitatea a sa de a păcăli nu-l părăsiseră. Ei bine, acela ar fi putut fi momentul adevărului, suprema provocare despre care întotdeauna ştiuse că avea să-i apară în faţă într-o bună zi.

O simţi pe Janet lângă el. O întrebă din privire, simţind că era în pragul isteriei.

— Alţi doi pasageri se simt rău, doctore. în spate.

— Eşti sigură că nu e o consecinţă a pastilelor?

— Da, sunt sigură.

— Bine. Vin la ei imediat. Vrei să te duci să vezi ce mai face co-pilotul, domnişoară Benson? S-ar putea să mai vrea nişte apă.

Abia ajunsese lângă cei doi proaspăt afectaţi şi începuse să-i examineze, când Janet se întoarse repede:

— Doctore, sunt foarte îngrijorată. Cred că ar

trebui să...

Soneria interfonului din bucătărie îi sfâşie cuvintele ca un cuţit. Rămase încremenită în timp ce soneria continua să se audă fără întrerupere. Baird fu cel care se mişcă primul.

— Nu mai Dierde timpul cu chestia aia, îi zise el. Repede!

Mişcându-se cu o agilitate de care nu se credea capabil, el o rupse la fugă pe culoar şi dădu buzna în cabina de control. Acolo se opri un moment, în timp ce ochii săi şi creierul înregistrau ce se întâm- plase şi, în clipa aceea, ceva lăuntric, ceva îi spuse pe un ton ironic, dar şi ameninţător: „Ai avut dreptate – asta este".

Căpitanul era rigid pe scaunul său, sudoarea şiroindu-i pe faţă şi pătându-i gulerul cămăşii. Cu o mână îşi strângea stomacul, în timp ce, cu cealaltă, apăsa butonul interfonului de pe peretele de lângă ei.

Din doi paşi, doctorul fu ’ângă el şi-l apucă de subsuori. Dun înjura printre dinţii încleştaţi, încet şi urât.

— Uşurel, spuse Baird. Ar fi bine să te luăm de-aici.

— Am... făcut... ce mi-ai zis... îngăimă Dun, în-chizând ochii şi scoţând vorbele cuprins de o durere îngrozitoare. Era prea târziu... Dă-mi ceva, doctore... Dă-mi ceva repede... Trebuie să rezist... ca să aterizăm... E pilotul automat în funcţiune, dar... trebuie să aterizăm... Trebuie să-i spui controlorului.... trebuie...

Buzele i se mişcară muteşte. Făcu un efort disperat de a vorbi, după care dădu ochii peste cap şi-şi pierdu cunoştinţa.

— Repede, domnişoară Benson, strigă Baird. Ajută-mă să-l iau de-aici.

Chinuindu-se şi gâfâind, îl traseră pe Dun de pe scaunul pilotului întinzându-l pe podea alături de co-pilot. Baird scoase repede stetoscopul şi îl consultă. în câteva secunde, Janet scosese câteva haine şi o pătură; imediat după ce doctorul îşi încheie consultul, ea făcu o pernă pentru căpitan şi-l înveli cu pătura. Tremura când se ridică din nou.

— Poţi să faci ce te-a rugat, doctore? Poţi să-l faci să-şi revină atât cât să ducă avionul pe pistă?

Baird îşi vârî instrumentele la loc în buzunare. Se uită la multitudinea de cadrane şi la manşele care se mişcau singure. în lumina aceea slabă părea deodată mult mai bătrân şi îngrozitor de obosit.

— Faci parte din acest echipaj, domnişoară Benson, aşa că voi fi sincer, spuse el cu o voce atât de dură, încât ea tresări. Suporţi câteva lucruri neplăcute?

— C... cred că da, spuse ea ezitând fără să vrea.

— Foarte bine. Dacă nu pot duce oamenii ăştia la un spital repede – foarte repede – nu sunt sigur nici măcar că o să le mai pot salva viaţa.

— Dar e groaznic.

— Au nevoie de stimulenţi, de injecţii intra-venoase pentru şoc. Şi căpitanul la fel. A rezistat prea mult.

— Starea lui e foarte gravă?

— în curând va deveni critică – şi asta e valabil şi pentru ceilalţi.

— Ce ne facem, doctore? întrebă Janet în cea mai slabă şoaptă.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Câţi pasageri sunt la bord?

— Cincizeci şi şase.

— Câţi dintre ei au mâncat peşte la cină?

Janet făcu un efort să-şi amintească.

— Vreo cincisprezece, parcă. Mai mulţi au mâncat friptură, iar alţii n-au mâncat nimic, pentru că era prea târziu.

— înţeleg, spuse el privind-o stăruitor, iar când vorbi din nou, vocea lui era aspră, aproape arţăgoasă: Domnişoară Benson, ai auzit vreodată de şanse cu bătaie lungă?

— Şanse cu bătaie lungă? Da, cred că da. Dar nu ştiu ce înseamnă.

— O să-ţi spun eu. înseamnă că, dintr-un număr de cincizeci şi cinci, singura noastră şansă de supravieţuire este ca, la bordul acestui avion, să existe o persoană care să poată duce pe pistă

87

avionul, dar care de asemenea trebuie să nu fi mâncat peşte la cină.

Vorbele lui rămaseră suspendate între ei în timp ce se priveau îngroziţi.

CINCI

02:45 – 03:00

Calmul, asemeni unui analgezic care oferă protecţie împotriva şocului, se lăsă asupra lui Janet când sensul cuvintelor doctorului îi penetră mintea. îi întâlni privirea, cât se poate de conştientă de aluzia lui nerostită de a se pregăti pentru moarte.

Până în momentul acela, o parte din ea refuzase să accepte ce se petrecea. în timp ce-şi făcuse de lucru îngrijindu-i pe pasageri şi încercând să aline durerea celor bolnavi, ceva îi spusese că era un coşmar îngrozitor, un vis de genul celor în care nişte evenimente obişnuite de fiecare zi erau transformate deodată în ceva oribil în urma unui incident total neaşteptat, dar foarte logic. în orice clipă, îi spusese acea voce lăuntrică, se putea trezi, descoperind

aşternuturile pe jos şi ceasul deşteptător sunând, iar ea trebuia să se trezească iarăşi pentru a se pregăti repede înaintea unei decolări.

Acum, acea senzaţie de ireal fusese alungată. Ea ştia cu certitudine că totul i se întâmpla chiar ei, Janet Benson, blonda drăguţă de douăzeci şi unu de ani care se obişnuise să vadă capetele întor- cându-se când trecea plină de vioiciune pe coridoare mirosind a lemn de pin. Teama o părăsise, cel puţin pentru moment. într-o secundă se întrebă ce or fi făcând ai ei acasă, cum era posibil ca viaţa ei să se stingă într-o nebunie de câteva secunde fără ca aceia care îi dăduseră viaţă să simtă măcar vreun fior în timp ce dormeau liniştiţi la o mie de mile distanţă.

— înţeleg, spuse ea calmă.

— Ştii cumva dacă există cineva la bord care să aibă o anumită experienţă de zbor?

Ea parcurse în minte lista pasagerilor, amintindu-şi numele.

— Nu este nimeni de la liniile aeriene, spuse ea. Nu ştiu... de nimeni altcineva. Bănuiesc că ar trebui să încep să întreb.

— Da, ar fi bine, zise Baird încet. încearcă să nu-i alarmezi, altfel s-ar putea instala panica. O parte din ei ştiu că boala l-a atins pe co-pilot. Spune-le doar că domnul căpitan ar vrea să ştie dacă există cineva cu experienţă de zbor care l-ar putea ajuta cu transmisiile radio.

— Am înţeles, doctore, spuse Janet încet. Aşa o să fac.

Ezită, dându-şi seama că Baird mai avea ceva de spus.

— Domnişoară Benson... care ţi-e numele de botez? o întrebă el.

— Janet, spuse ea oarecum surprinsă.

— Janet, cred că, mai devreme, am făcut o remarcă în legătură cu pregătirea dumitale. A fost ceva nejustificat şi de neiertat – nişte cuvinte ale unui bătrân prost căruia nu i-ar strica puţină pregătire în plus. Aş vrea să-mi retrag cuvintele.

Ea roşi puţin când zâmbi.

— Uitasem deja, spuse apoi şi se îndreptă spre uşă nerăbdătoare să înceapă cu întrebările pentru a afla cât mai repede ceea ce era mai rău, dar pe chipul lui Baird se citea concentrarea, de parcă ar fi încercat să-şi amintească un anumit lucru.

Privi încruntat instrucţiunile în caz de urgenţă scrise cu vopsea pe un perete al cabinei, fără să le vadă, însă.

— Stai puţin, îi spuse el.

— Ce este? întrebă ea, oprindu-se cu mâna pe clanţă.

El pocni din degete deodată şi se întoarse spre ea.

— Gata. Ştiu pe cineva care mi-a vorbit de avioane. Tânărul de lângă mine – cel care s-a urcat în ultima clipă la Winnipeg…

— Domnul Spencer?

— Exact. George Spencer. Am uitat exact despre ce-a fost vorba, dar părea să ştie câte ceva în legătură cu pilotajul. Adu-I aici, te rog. Nu-i spune prea multe – nu vrem ca restul pasagerilor să ştie adevărul Dar întreabă-i, totuşi, poate că mai este şi altcineva.

— Tocmai s-a oferit să mă ajute, aşa că înseamnă că nu e afectat, zise Janet.

— Aşa este! exclamă Baird. Amândoi am mâncat friptură. Du-te şi adu-l, Janet.

El se plimbă nervos prin cabină în absenţa ei, după care se lăsă pe vine pentru a-i simţi pulsul căpitanului care zăcea fără cunoştinţă alături de co-

pilot. Cum auzi uşa deschizându-se în spatele lui, sări în picioare blocând intrarea. Spencer se afla în prag, privindu-l uimit.

— Salut, doctore, zise tânărul. Ce este chestia asta cu radioul?

— Eşti pilot? îl întrebă Baird fără să se clintească.

— Am fost demult. în război. Habar n-am cum mai stau treburile cu radiourile acum, dar dacă domnul căpitan crede că…

— Intră, spuse Baird.

Se dădu într-o parte şi închise uşa repede în urma tânărului. Spencer întoarse capul brusc în clipa în care văzu scaunele goale ale piloţilor şi manşele care se mişcau singure. Apoi se întoarse spre cei doi bărbaţi întinşi pe podea sub pături.

— Nu! îngăimă el. Amândoi?

— Da, amândoi, spuse Baird scurt.

Lui Spencer nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Bine, dar, cerule… când s-a-ntâmplat?

— Căpitanului i s-a făcut rău acum câteva minute. Amândoi au mâncat peşte.

Spencer se rezemă de o cutie de branşament de pe perete;

— Ascultă, zise Baird repede. Poţi să pilotezi avionul ăsta – să-l faci să aterizeze?

— Nu! exclamă Spencer şocat. Categoric nu! în niciun caz!

— Dar ai zis că ai pilotat în război, insistă Baird.

— Asta s-a-ntâmplat acum zece ani. De atunci nici măcar n-am mai atins un avion. Şi pilotam avioane de luptă – nişte Spitfire cât o optime din avionul ăsta – şi nu aveau decât un singur motor. Ăsta are patru. Caracteristicile de zbor sunt total diferite.

Spencer căută ţigările în haină cu degete

tremurătoare şi, când găsi pachetul, scoase o ţigară. Baird îl privi cum şi-o aprinde.

— Ai putea să-ncerci măcar, spuse el.

Spencer, însă, scutură din cap nervos.

— îţi spun că-i o nebunie curată. N-aş fi în stare să mai aterizez nici cu un Spitfire, darămite cu ăsta; zise el arătând cu ţigara spre multitudinea de instrumente.

— Părerea mea e că pilotajul nu e ceva ce se poate uita, zise Baird privindu-l stăruitor.

— E cu totul alt gen de pilotaj. E... e ca şi cum ai conduce un camion imens cu şaisprezece roţi printr-un trafic aglomerat, când întotdeauna ai condus maşini sport pe autostrăzi libere.

— Dar e tot şofat, insistă Baird.

Spencer nu răspunse, ci trase adânc din ţigară. Baird ridică din umeri şi-i întoarse spatele pe jumătate.

— Eh, să sperăm că există cineva care poate pilota avionul, pentru că niciunul din ei nu poate, zise el uitându-se la piloţi.

Uşa se deschise şi Janet intră în cabină. Se uită întrebătoare la Spencer şi apoi la doctor. Vocea îi era lipsită de orice inflexiune.

— Nu este nimeni altcineva.

— Atunci, asta este, zise doctorul şi aşteptă ca

Spencer să vorbească, dar tânărul se uita fix la şirurile de cadrane luminoase şi butoane. Domnule Spencer, eu nu ştiu absolut nimic în legătură cu pilotajul, zise Baird cântărindu-şi cuvintele. Nu ştiu decât următorul lucru: la bordul acestui avion sunt câţiva oameni care vor muri în câteva ore dacă nu ajung la spital cât mai curând. Dintre cei care mai sunt capabili din punct de vedere fizic să piloteze avionul, dumneata eşti singurul cu o anumită

calificare în acest sens, spuse el şi făcu o pauză. Ce propui?

Spencer se uită întâi la fată şi apoi la doctor, după care întrebă încordat:

— Eşti sigur că niciunul din piloţi n-o să-şi revină cu timpul?

— Absolut sigur.. Dacă nu ajung cât mai repede la spital, mă tem că nu li se vor mai putea salva vieţile.

Tânărul comis-voiajor dădu afară un nor de fum şi strivi restul ţigării cu călcâiul.

— Se pare că nu prea am încotro, nu? zise el.

— Aşa se pare. Dar dacă nu cumva vrei să zburăm aşa până rămânem fără combustibil – probabil pe la jumătatea Pacificului.

— Să nu-ţi închipui că alternativa asta e mai bună, zise Spencer îndreptându-se spre panoul de comandă şi uitându-se la marea de nori de sub ei, care sclipea în lumina lunii. Eh, bănuiesc că sunt angajat. Te-ai făcut cu un şofer nou, doctore, spuse el aşezându-se pe scaunul pilotului, după care le aruncă celor doi o privire peste umăr. Dacă ştii şi ceva rugăciuni bune, ar trebui să-ncepeţi să le spuneţi.

Baird se duse lângă el şi-l bătu uşor pe braţ.

— Bravo, îi spuse el cu patos.

— Ue-o să le explicaţi oamenilor? întrebă Spencer plimbându-şi privirea peste mulţimea de instrumente din faţa lui şi încercând să-şi aducă aminte câte ceva din lecţiile învăţate într-un trecut care acum părea extrem de îndepărtat.

— Deocamdată – nimic, spuse doctorul.

— Foarte înţelept, zise Spencer sec. la să ne uităm la aiureala asta. Instrumentele de zbor trebuie să se afle în faţa fiecărui pilot. Asta înseamnă că panoul din centru ţine doar de motoare. Ah, aşa:

altitudinea douăzeci de mii. Direcţia dreaptă. Curs două sute nouăzeci. Pilotul automat este cuplat – slavă Domnului pentru asta. Viteza aerului două sute zece noduri. Regulatoare, poziţie, tren de aterizare. Eleroane? Ar trebui să fie un indicator pe undeva. Da, uite. Eh, sunt cele esenţiale, oricum – sper. O să avem nevoie de un tabel de control pentru aterizare, dar o să-l putem obţine prin radio.

— Poţi?

— Nu ştiu, doctore – pur şi simplu, nu ştiu. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Unde ne aflăm acum şi încotro ne îndreptăm?

— Din câte a spus căpitanul, suntem deasupra Munţilor Stâncoşi, zise Baird. N-a putut să schimbe cursul mai devreme din cauza ceţii, aşa că ne îndreptăm spre Vancouver.

— Va trebui să aflăm, zise Spencer privind în jur. De fapt, cum se poate comunica prin radio?

Janet arătă spre câteva comutatoare de deasupra capului său.

— Ştiu că pe astea le foloseau ca să ia legătura cu cei de la sol, dar nu ştiu pe care din ele trebuie să le manevrezi.

— Ah, da, ia să vedem, spuse el uitându-se la cutie. Selectoarele de frecvenţă – pe astea ar trebui să le lăsăm aşa cum sunt. Ce-i asta? Transmisie.

Mişcă un comutator şi se aprinde un beculeţ roşu.

— Aşa. Acum suntem pregătiţi de afaceri.

Janet îi dădu căştile cu microfonul ataşat.

— Ştiu că trebuie apăsat butonul microfonului când vorbeşti, spuse ea.

Punându-şi căştile, Spencer îi spuse doctorului:

— Să ştii că, orice s-ar întâmpla, am nevoie de o a doua persoană aici lângă mine. Dumneata trebuie să

ai grijă de bolnavi, aşa că bănuiesc că singura alternativă este Miss Canada aici de faţă. Ce zici?

Baird încuviinţă.

— Sunt de acord. E în regulă, Janet?

— Bănuiesc că da... dar nu mă pricep deloc la chestiile astea, zise ea arătând neputincioasă spre panoul de comandă.

— Bine, asta înseamnă că suntem doi, zise Spencer cu vioiciune în glas. la loc şi fă-te comodă – mai bine pune-ţi centura de siguranţă. Trebuie să fi urmărit destul de mult activitatea piloţilor. S-au adăugat o mulţime de chestii de când n-am mai pilotat eu.

Janet se aşeză pe scaunul co-pilotului, având grijă să nu atingă manşa care se mişca înainte şi înapoi. în uşă se auzi un ciocănit neliniştit.

— Asta e pentru mine, zise Baird. Trebuie să plec. Succes.

Rămânând singur cu stewardesa, Spencer izbuti să schiţeze un zâmbet.

— Bine? întrebă el, iar ea încuviinţă ameţită, pregătindu-se să- şi pună căştile. Te cheamă Janet, nu? Pe mine George, zise el şi apoi adăugă pe un ton mai serios: Nu vreau să te mint, Janet. O să fie foarte greu.

— Ştiu.

— Bine, acum hai să vedem dacă pot să transmit un mesaj de urgenţă. Care e numărul zborului?

—714.

— Bine. Să-i dăm drumul, deci, zise el apăsând pe butonul microfonului. Ajutor, ajutor, ajutor, începu el cu o voce calmă.

Era un semnal pe care nu avea să-l uite niciodată. îl lansase într-o după-amiază plumburie de octombrie deasupra coastei franceze, cu coada avionului său în flăcări, iar două Hurricane apăruseră

din fericire şi îl însoţiseră pe partea cealaltă a Canalului Mânecii ca două mătuşi bătrâne grijulii.

— Ajutor, ajutor, ajutor, continuă el. Aici Zborul 714, Maple Leaf Charter, cer ajutor. Mă auzi? Terminat.

îţi ţinu răsuflarea când o voce îi răspunse imediat în căşti.

— Alo, 714. Aici Vancouver. Am aşteptat un semn de viaţă de la voi. Vancouver către toate avioanele: această frecvenţă se închide pentru toţi ceilalţi. Dă-i drumul, 714.

— Mulţumesc, Vancouver. 714. Avem necazuri foarte mari. Ambii piloţi şi câţiva pasageri... câţi pasageri, Janet?

— Acum câteva minute erau cinci. Acum poate sunt mai mulţi.

— Rectificare. Cel puţin cinci pasageri suferă în urma unei intoxicaţii alimentare. Ambii piloţi şi-au pierdut cunoştinţa şi sunt într-o stare extrem de gravă. Avem un doctor la bord care zice că niciunul din ei nu poate fi făcut să-şi revină pentru a pilota avionul. Dacă atât ei, cât şi ceilalţi nu ajung la spital cât mai repede, le-ar putea fi fatal. Ai înţeles, Vancouver?

Vocea îi răspunse imediat.

— Continuă, 714. Te ascult.

Spencer trase adânc aer în piept.

— Acum urmează partea mai interesantă. Numele meu este Spencer, George Spencer. Sunt un pasager de la bordul acestui avion. Rectificare: am fost pasager. Acum sunt pilotul. Pentru informarea dumneavoastră, am vreo mie de ore de zbor la activ, toate pe avioane de luptă cu un singur motor. De asemenea, n-am mai pilotat un avion de aproape zece ani, aşa că ar fi bine să aduceţi pe cineva care să-mi

dea instrucţiuni cu privire la pilotarea acestuia. Altitudinea noastră este de douăzeci de mii de picioare, cursul două sute nouăzeci, viteza aerului de două sute zece noduri. Asta este toată povestea. E rândul tău, Vancouver. Terminat.

— Vancouver către 714. Rămâi pe recepţie.

Spencer îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-i zâmbi lui Janet.

— Punem pariu că treaba asta a făcut ceva vâlvă acolo jos?

Ea clătină din cap, ascultând cu atenţie în căşti.

Peste câteva secunde vocea se auzi din nou la fel de măsurată şi de impersonală ca înainte.

— Vancouver către Zborul 714. Te rog să-l întrebi încă o dată pe doctor dacă există vreo posibilitate ca vreunul din piloţi să-şi revină. Este foarte important. Repet, este foarte important. Spune-i să facă tot posibilul să-l readucă la viaţă pe unul din ei, chiar dacă ar fi să-i neglijeze pe pasagerii bolnavi. Terminat.

Spencer apăsă butonul pentru a putea transmite.

— Vancouver, aici Zborul 714. Mesajul tău s-a înţeles, dar mă tem că nu se poate face nimic. Doctorul a spus că nu există nicio posibilitate ca vreunul din piloţi să-şi revină pentru a efectua aterizarea. Zice că sunt într-o stare critică şi că pot muri, dacă nu ajung la spital cât mai curând. Terminat.

Urmă un moment de linişte, după care:

— Turnul de control Vancouver către 714. Mesajul înţeles. Te rog să rămâi pe recepţie.

— Am înţeles, Vancouver, zise Spencer şi apăsă pe buton din nou, după care îi spuse lui Janet: Nu putem decât să aşteptăm până când se gândesc ei ce să facă.

Puse mâna pe manşă, urmându-i mişcările şi

îrcercând să-i verifice reacţia când vru să pună în aplicare ce-şi amintea, priceperea care, odata, ii adusese o anumită reputaţie în escadrilă: de trei ori acasă cu o aripă şi o rugăciune. Zâmbi în sinea lui când îşi aminti acea expresie veche. Dar, în clipa următoare, când se uită la îngrozitoarea multitudine de ace care oscilau şi la nefamiliarele manete şi comutatoare, se simţi cuprins de o disperare rece. Ce legătură avea pilotajul lui cu toată treaba asta? Era ca şi cum s-ar fi aflat într-un submarin, înconjurat de cadrane şi instrumente lipsite de sens de nivel ştiinţifico-fantastic. O mişcare greşită sau lipsită de îndemânare ar fi putut distruge într-o secundă cursul de zbor şi, dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, cine ar fi putut să ştie dacă el ar fi fost capabil să redreseze avionul? Era convins că n-ar fi putut. De data aceasta, nu avea să mai fie prezenţa liniştitoare a celor două avioane Hurricane pentru a-l escorta până acasă. începu să-i înjure pe cei de la sediu că-l trimiseseră la Vancouver aşa, în grabă. Perspectiva unei avansări şi a cumpărării unei case pe Parkway, Heights i se părea acum banală şi total lipsită de importanţă. Ar fi fost oribil să sfârşească astfel, să nu o mai revadă pe Mary, să nu-i mai poată spune toate lucrurile care erau încă nerostite. Cât despre Bobsie şi Kit, asigurarea nu avea să-i ajute foarte mult. Ar fi trebuit să facă mai mult pentru bieţii copii, mult mai mult.

O mişcare lângă el îi întrerupse şirul gândurilor. Janet era în genunchi pe scaunul ei, uitându-se la căpitan şi la co-pilot, care erau întinşi şi neclintiţi pe podea.

— Unul din ei ţi-e prieten? o întrebă el.

— Nu, spuse ea şovăitor, nu chiar.

— Las-o baltă, zise Spencer cu o uşoară asprime în glas, înţeleg. îmi pare rău, Janet.

Vârî o ţigară în gură şi se chinui cu chibriturile.

— Bănuiesc că nu e voie, dar poate că regulamentul poate fi mai îngăduitor în condiţiile astea.

în flacăra chibritului, ea îi văzu foarte bine furia fierbinte din ochi.

ŞASE

03:00- 03:25

Cu un zgomot din ce în ce mai puternic de motoare, ultimul avion care trebuia să plece în noaptea aceea dinspre Vancouver spre est prinse viteză pe pista lucitoare şi se înălţă în beznă. în timp ce făcea ocolul obligatoriu al aeroportului, luminiţele lui de navigaţie fuseseră învăluite de o ceaţă umedă. Alte câteva avioane care urmau să fie duse la adăpost erau acoperite de picături de apă. Era o noapte foarte rece. Oamenii de pe pistă, care-şi făceau treburile în petele de lumină galbenă, se înconjurau cu mâinile înmănuşate şi se loveau tot timpul pentru a se încălzi cât de cât. Niciunul nu vorbea mai mult decât era necesar. Un avion care înainta încet pe pistă se opri la semnul indicatoarelor unui om care se afla în faţa lui. în liniştea aceea subită, fâşâitul elicelor sale părea o prezenţă nepoftită. Aeroportul din Vancouver care, în mod obişnuit, era în permanentă activitate, acum se pregătea cu competenţă să facă faţă unei situaţii de urgenţă.

în camera de control puternic luminată, atmosfera era extrem de încordată. Punând receptorul in furcă, controlorul îşi aprinse o ţigară, învăluindu-se într-un nor de fum albăstrui şi studie o hartă de pe perete, după care se întoarse spre Burdick. Aşezat pe colţul unei mese, directorul grăsuţ al companiei Maple

Leaf Airline tocmai terminase de consultat iarăşi mapa pe care o ţinea în mână.

— Asta e, Harry, spuse controlorul pe tonul unuia care-şi trecea în revistă acţiunile mai mult pentru a se asigura pe sine că se făcuse totul, decât pentru a împărtăşi informaţia altuia. De acum încolo toate zborurile spre est sunt blocate. Avem aproape o oră la dispoziţie în care să redirecţionăm avioanele care se află în aer la ora actuală. După aceea, toate trebuie să aştepte până... până după aceea, oricum.

Sună telefonul şi el răspunse repede:

— Da? înţeleg. Avertizaţi pe toată lumea că nu putem primi avioane decât în următoarele trei sferturi de oră. Redirecţionaţi toate celelalte curse ale căror ore aproximative de sosire sunt mai târziu. Trebuie eliberată toată ruta est-vest dintre Calgary şi noi. S-a înţeles? Bine.

Trânti receptorul la loc în furcă şi apoi i se adresă unui asistent care, de asemenea, ţinea un receptor la ureche:

— L-ai găsit pe şeful pompierilor?

— îl sun acasă chiar acum.

— Spune-i să vină încoace – se pare că o să fie un adevărat spectacol. Şi spune-i pompierului de serviciu să anunţe Departamentul de pompieri. S-ar putea să vrea să trimită nişte maşini.

— Am făcut-o. Turnul de control Vancouver, spuse asistentul la telefon. Rămâneţi pe fir, vă rog, zise apoi şi, acoperind receptorul cu mâna, întrebă: Să alertez Aviaţia?

— Da. Spune-le să aibă grijă să nu-şi trimită niciun avion în zonă.

Burdick se dădu jos de pe masă.

— O idee bună, zise el.

— Aveţi vreun pilot aici la aeroport? îl întrebă

controlorul, iar Burdick clătină din cap.

— Niciunul. Va trebui să găsim pe cineva.

Controlorul se gândi repede.

— încercaţi la Cross-Canada. Majoritatea oamenilor lor îşi au baza aici. Explicaţi-le situaţia. O să avem nevoie de un om cu multă experienţă în privinţa acestui gen de avion care să fie capabil să dea instrucţiuni pe calea aerului.

— Crezi că există vreo şansă?

— Nu ştiu, dar trebuie să-ncercăm. Ai altă sugestie?

— Nu, n-am nicio altă sugestie, zise Burdick. Dar, cu siguranţă, nu-l invidiez pe tip.

— Poliţia e din nou pe fir, strigă telefonistul. Vorbeşti?

— Fă-mi legătura, spuse controlorul.

— Mă duc să stau de vorbă cu cei de la Cross-Canada, zise Burdick. Şi, pe urmă, trebuie să sun la Montreal să-i spun şefului ce se petrece.

— Să o faci din altă parte, că telefoanele de-aici or să fie suprasolicitate, da? îi spuse controlorul, după care ridică receptorul şi Burdick ieşi din încăpere. Controlorul la telefon. Ah, inspectore, mă bucur să te-aud. Da... da... e bine. Necazurile sunt mai mari decât ne-am închipuit. Întâi şi întâi, s-ar putea să te rugăm să trimiţi una din maşini să ia un pilot de-acasă şi să-l aducă aici cât se poate de repede. Da, o să te anunţ. în al doilea rând, pe lângă faptul că va trebui să transportăm pasagerii cât mai repede la spital, acum mai există şi posibilitatea ca avionul să aterizeze forţat. Nu pot să-ţi explic acum, dar, când va apărea, avionul nu se va afla sub control aşa cum trebuie.

îl ascultă un moment pe cel de la capătul celălalt al firului.

— Da, am anunţat alarmă generală. Pompierii vor

fi pregătiţi. Numai că mă tem de cele câteva case din apropierea aeroportului care ar putea fi în pericol, zise el, după care ascultă din nou. Mă bucur că ai sugerat treaba asta. Ştiu că nu-i deloc plăcut să trezeşti oamenii în toiul nopţii, dar riscăm destul de mult şi aşa. Nu pot garanta deloc că avionul va ateriza pe pistă. Ar putea la fel de bine să aterizeze înainte sau dincolo de pistă – pre- supunând că ajunge până aici. Avem noroc că sunt numai câteva case spre Podul Sea Island pentru care trebuie să ne facem griji – oamenii ar outea fi rugaţi să fie pregătiţi, nu? O să dirijăm avionul departe de oraş... Poftim?... Nu, nu ştiu încă. Probabil că o să-ncercăm să-l aducem dinspre capătul vestic al pistei principale.

Urmă o altă pauză, mai lungă de această dată.

— îţi mulţumesc inspectore. îmi dau seama de asta, bineînţeles şi nu ţi-aş fi cerut-o dacă n-aş considera că este vorba de o situaţie extrem de dificilă. Ţinem legătura.

Controlorul închise şi pe chipul lui se citea o mare îngrijorare.

— 714 mai e pe recepţie? îl întrebă el pe radio--

telegrafist şi acesta încuviinţă. O să fie o noapte îngrozitoare, spuse el apoi tuturor celor din încăpere şi, scoţând c oatistă, îşi şterse faţa.

— Şeful pompierilor este pe drum, spuse asistentul. Acum vorbesc cu cei de la Aviaţie, care întreabă dacă pot să ne ajute cu ceva.

— O să-i anunţăm dacă o să fie cazul, dar nu cred. Mulţumeşte-le, spuse el, după care reîncepu să studieze harta, vârând batista înapoi în buzunar.

Pipăi absent un pachet de ţigări gol, pe care îl azvârli apoi dezgustat.

— Are cineva o ţigară?

— Poftim, domnule.

Luă ţigara şi o aprinse.

— Mai bine aţi trimite pe cineva jos să cumpere câteva pachete – şi să ia cafea pentru toată lumea. O să avem nevoie.

Burdick intră respirând zgomotos.

— Cei de la Cross-Canada zic că omul cel mai bun al lor e căpitanul Treleaven – îl sună chiar acum. Bănuiesc că e acasă şi doarme liniştit.

— Am aranjat să fie adus de o maşină a poliţiei, dacă este nevoie.

— Or să se ocupe ei de tot. Le-am spus că avem mare nevoie de el. îl cunoşti pe Treleaven?

— L-am întâlnit, spuse controlorul. E un tip foarte bun. Avem noroc că este disponibil.

— Să sperăm că este, mormăi Burdick. Avem mare nevoie de el.

— Cum stau lucrurile cu şeful?

— Am cerut să mi se facă legătura cu preşedintele companiei, Dumnezeu să mă ajute.

— Seattle şi Calgary aşteaptă pe fir, domnule, spuse telefonistul. Vor să ştie dacă am recepţionat bine mesajul lui 714.

— Spune-le că da, răspunse controlorul. Spu- ne-le, de asemenea, că o să dirijăm avionul prin radio, dar că i-am ruga să stea pe recepţie în caz că or să fie ceva probleme de recepţionare.

— Am înţeles, domnule.

Controlorul se duse apoi lângă staţia radio şi luă microfonul, după care îi făcu un semn din cap dispecerului care apăsă pe un comutator pentru a se putea transmite.

— Turnul de control Vancouver către Zborul 714. strigă el.

Vocea lui Spencer răsună într-un amplificator montat sus, într-un colţ al încăperii.

— 714 către Vancouver. Credeam că v-am pierdut.

— Vancouver către 714. Aici este controlorul. Organizăm operaţiunea de ajutorare. O să vă contactăm din nou foarte curând. Intre timp, să nu faci nimic care să modifice poziţia actuală a manşelor.

Ai înţeles? Terminat.

în ciuda paraziţilor, vocea lui Spencer se auzi foarte tăioasă:

— 714 către Vancouver. Parcă am mai spus că nu m-am atins niciodată de aşa ceva. Sigur, n-o să-ncep să mă joc acum cu pilotul automat. Terminat.

Controlorul deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi. închise microfonul şi-i spuse asistentului:

— Spune-le celor de jos ca Treleaven să urce aici imediat cum ajunge.

— Am înţeles, domnule. Pompierul de serviciu ne-a anunţat că îndepărtează toate vehiculele şi cisternele de benzină din zonă înainte de ora la care ar trebui să sosească 714. Departamentul de pompieri aduce tot echipamentul pe care îl are în dotare.

— Foarte bine. Când şeful lor ajunge aici, vreau să stau de vorbă cu el. Dacă 714 o să ajungă la noi, nu vreau ca maşinile noastre să se ducă spre el. Dacă o să reuşim să-l facem să aterizeze, e puţin probabil să rămână întreg.

— Hei, cu toată agitaţia asta, presa o să afle imediat, spuse Burdick deodată îngrozit. O să fie cel mai groaznic lucru care i s-a-ntâmplat vreodată companiei noastre. închipuieşte-ţi – o să apară pe prima pagină în toate ziarele. Un avion plin de oameni, mulţi dintre ei bolnavi. Fără pilot. Poate chiar evacuarea civililor din casele din preajmă. Ca să nu mai vorbim…

— Mai bine îi lăsăm pe cei de la relaţiile cu

publicul să se ocupe de treaba asta de la-nceput, îl întrerupse controlorul. Să vină Howard imediat. Centralistul trebuie să-i ştie numărul de acasă.

Burdick îi făcu un semn acestuia, iar omul se uită pe lista cu numere de telefon şi începu să formeze.

— Nu putem să ascundem presei aşa ceva, Harry. E mult prea important. Cliff o să ştie ce să facă. Spune-i să-i ţină pe ziarişti departe de noi. Avem foarte multă treabă.

— Ce noapte, gemu Burdick, ridicând receptorul nerăbdător. Ce s-a-ntâmplat cu doctorul Davidson? îl întrebă el pe centralist.

— A plecat la un pacient şi nu se poate lua legătura cu el. Trebuie să se întoarcă destul de curând. l-am lăsat un mesaj.

— Ce spui, domnule? Totul trebuie să se-ntâmple în noaptea asta. Dacă nu se sună în zece minute, ia legătura cu spitalul. Doctorul ăla din 714 ar putea să aibă nevoie de vreun sfat. Haide, haide odată, spuse Burdick în receptor. Trezeşte-te odată, Cliff. Nimeni nu trebuie să doarmă în timp ce se-ntâmplă aşa ceva.

La marginea oraşului, un alt telefon suna fără întrerupere, sfâşiind liniştea unei căsuţe. Un braţ alb ieşi din aşternut, rămase nemişcat pe pernă, după care se mişcă din nou şi bâjbâi încet în întuneric după întrerupărul veiozei. Aceasta se aprinse. Ţinându-şi ochii aproape închişi din cauza luminii, o roşcată atrăgătoare într-o cămaşă de noapte albă, brodată, ridică receptorul şi îl duse la ureche, după care se întoarse pe o parte. Uitându-se la limbile ceasului de pe noptieră, murmură:

—Da?

— Doamna Treleaven? întrebă o voce agitată.

— Da, spuse ea practic în şoaptă. Cine este?

— Doamnă Treleaven, aş putea vorbi cu soţul

dumneavoastră?

— Nu-i acasă.

— Nu-i acasă? Unde îl pot găsi, vă rog? Este foarte urgent.

Ea se ridică în capul oaselor sprijinindu-se de pernă şi încercând să se dezmeticească. îi trecu prin minte că visa.

— Mă auziţi? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului. Doamnă Treleaven, sun de câteva minute încontinuu.

— Am luat un somnifer, zise ea. Cine sunteţi de sunaţi la ora asta?

— Mă scuzaţi, vă rog, dar trebuie neapărat să luăm legătura cu domnul căpitan Treleaven cât se poate de repede. Sunt de la Cross-Canada, de la aeroport.

— Ah, spuse ea, începând să se dezmeticească. Este la mama lui. Tatăl lui e bolnav şi soţul meu s-a dus acolo.

— Este în oraş?

— Da, nu departe de aici, zise ea şi-i dădu numărul de telefon.

— Vă mulţumesc. O să-l sunăm acolo.

— Dar ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— îmi pare rău, dar n-am timp să vă explic. Vă mulţumesc încă o dată.

Persoana respectivă închise, iar ea puse receptorul în furcă şi se dădu jos din pat. Ca soţie de pilot era obişnuită cu telefoane primite de acesta în toiul nopţii, dar, deşi ajunsese să le accepte ca făcând parte din viaţa lui, parţial încă le ura. Oare Paul era singurul pilot la care se gândeau întotdeauna când aveau probleme? Ei bine, dacă trebuia să plece undeva repede, tot trebuia să se ducă acasă, pentru a-şi lua uniforma şi tot ce mai avea nevoie. Era timp ca

să-i facă nişte cafea şi câteva sandvişuri. îşi puse un capot pe ea şi ieşi somnoroasă din dormitor, coborând scara spre bucătărie.

La două mile distanţă, Paul Treleaven dormea adânc, întins pe canapeaua din salonul mamei lui. Aceasta, o femeie în vârstă, hotărâtă şi viguroasă, insistase să stea lângă soţul ei bolnav, poruncindu-i fiului ei să doarmă, măcar vreo două ore. Cuvintele medicului de familie din seara precedentă fuseseră încurajatoare: bătrânul depăşise faza periculoasă a febrei pneumonice şi acum nu trebuia decât să fie bine îngrijit şi să i se acorde multă atenţie. Treleaven fusese bucuros că avea şansa să doarmă puţin. Cu numai treizeci şi şase de ore în urmă se întorsese dintr-o cursă de la Tokio aducând o delegaţie parlamentară care se îndrepta spre Otta- wa şi, de atunci, datorită bolii tatălui său, doar aţipise din când în când.

Cineva îi zgâlţâi braţul. Se trezi imediat şi-şi văzu mama aplecată deasupra lui.

— Gata, mamă, stau eu lângă el acum, zise el.

— Nu, băiete, nu-i vorba de asta. Tata doarme ca un prunc. Te caută de la aeroport. Le-am spus că încerci să te odihneşti puţin, dar au insistat. După părerea mea e o ruşine, parcă n-ar putea să aştepte să sune la o oră mai respectabilă.

— Bine. Vin imediat.

Ridicându-se, se întrebă dacă avea să mai apuce vreodată să doarmă ca lumea. De asemenea, era doar pe jumătate îmbrăcat, deoarece îşi scosese haina şi cravata ca să poată sta comod pe cana pea. Se duse în ciorapi până la uşă şi apoi la telefonul din hol, iar mama lui îl urmă neliniştită.

— Treleaven, spuse el.

— Slavă Domnului, Paul. Sunt Jim Bryant.

începusem să mă îngrijorez. Avem mare nevoie de tine, Paul. Poţi să vii imediat?

— De ce, ce s-a-ntâmplat?

— Avem necazuri mari aici. E vorba de un avion al companiei Maple Leaf Charter care vine de la Winnipeg, la bordul căruia câţiva pasageri şi ambii piloţi sunt afectaţi grav de intoxicaţie alimentară.

— Cum? Ambii piloţi?

— Exact. Este extrem de urgent. în locul pilotului se află un tip care n-a mai zburat de ani de zile. Din fericire, e cuplat pilotul automat. Cei de la Maple Leaf n-au niciun pilot aici şi am vrea să vii să-l dirijezi prin radio ca să poată ateriza. Crezi că poţi s-o faci?

— Dumnezeule mare, habar n-am. E foarte greu, spuse Treleaven uitându-se la ceas. Care e ora aproximativă de sosire?

— Cinci şi cinci minute.

— Dar sunt mai puţin de două ore. Trebuie să ne mişcăm repede! Uite ce este, eu sunt în partea de sud a oraşului...

— Care-i adresa?

Treleaven i-o dădu.

— O să trimitem o maşină de poliţie să te ia peste câteva minute. Cum ajungi aici, te duci direct în camera de control.

— Am înţeles. Ajung imediat.

— Succes, Paul.

— înseamnă că nu glumeşti.

închise telefonul şi se întoarse în salon, punându-şi pantofii fără să mai stea să-şi lege şireturile. Mama lui îi ţinu haina.

— Ce este? îl întrebă ea cu teamă în glas.

— Necazuri la aeroport. Mă tem că sunt necazuri mari. O să vină o maşină de poliţie să mă ia.

— Poliţie!

— Hai, stai liniştită, spuse el luând-o pe după umeri o clipă. N-ai de ce să-ţi faci griji. Au nevoie de ajutorul meu. Va trebui să te las singură tot restul nopţii.

Se uită în jur după pipă şi tutun şi le vârî în buzunar.

— la stai puţin, zise el apoi, oprindu-se brusc. De unde au ştiut că sunt aici?

— N-aş putea să spun. Poate au sunat-o întâi pe Dulcie.

— Da, asta trebuie să fie. Vrei să o suni tu şi să-i spui că totul este în regulă?

— Bineînţeles. Dar ce fel de necazuri sunt, Paul?

~ S-a îmbolnăvit piiotui unui avion care trebuie să aterizeze în curând. Vor să-l dirijez eu la aterizare, dacă pot.

Mama lui îl privi nedumerită.

— Cum adică – să-l dirijezi la aterizare? Dacă pilotul e bolnav, cine o să-l piloteze?

— Eu, mamă... de la sol. Sau, cel puţin, o să-ncerc s-o fac.

— Nu pricep.

Poate că nici eu nu pricep, îşi spuse Treleaven cinci minute după aceea, stând pe bancheta din spate a maşinii de poliţie care se desprinse de bordură cu viteză. Felinarele treceau pe lângă ei din ce în ce mai iute, iar acum vitezometrul ajunsese treptat la şaptezeci şi cinci, în timp ce sirena sfâşia liniştea nopţii.

— Se pare că-i o noapte grea la aeroport, spuse sergentul de lângă şofer.

— Asta e şi impresia mea, zise Treleaven. Puteţi să-mi spuneţi exact care este situaţia?

— Habar n-avem, zise sergentul scuipând pe fereastră. Nu ştim decât că toate maşinile disponibile

au fost trimise la aeroport. Şi noi ne duceam tot acolo când ne-au oprit deodată şi ne-au trimis să te luăm. Presupun că se aşteaptă la probleme serioase.

— Ştiţi care-i treaoa, eu unul cred că e un avion care are la bord o bombă nucleară, zise tânărul şofer.

— Fă-mi o plăcere, zise sergentul ironic. Problema cu tine e că citeşti prea multe comics-uri.

Treleaven se gândi că niciodată nu ajunsese la aeroport atât de rapid. Cât ai clipi, sau aşa i se păru, ajunseră la Marpole şi traversară Oak Bridge spre Lulu Island. Apoi, după ce o luară la dreapta, traversară din nou estuarul spre Sea Island, trecând pe lângă maşini de poliţie, ale căror echipaje stăteau de vorbă cu proprietarii caselor, uluiţi, iar în final, străbătură cu viteză ultima porţiune a drumului, luminile aeroportului atrăgându-i asemeni unui magnet. Frânară brusc cu scrâşnet de cauciucuri pentru a evita ciocnirea de o maşină a pompierilor care întorcea larg în faţa lor. Sergentul înjură, scurt, dar cu pasiune.

în faţa clădirii principale, Treleaven coborî din maşină, intră şi străbătu sala cea mare înainte ca sirena să se oprească. Dându-I la o parte pe portarul care se grăbea să-i vină în întâmpinare, îşi făcu drum direct spre camera de control. Se putea mişca surprinzător de repede pentru un bărbat de statura lui. Probabil că acea agilitate, care se combina cu fizicul solid, părul blond şi drept şi trăsăturile aspre îl făcea să atragă atenţia femeilor. Treleaven avea reputaţia unui om care ţinea foarte mult la disciplină şi mai mulţi membri ai echipajului avuseseră motive să se teamă de lumina aceea rece din ochii lui de un albastru foarte deschis.

Intră în camera de control exact când Burdick vorbea la telefon neliniştit şi respectuos.

— ...Nu, domnule, nu e calificat. A pilotat avioane de luptă cu un singur motor în război; de atunci nimic... l-am întrebat asta. Medicul de la bord a spus că...

Controlorul se duse repede să-l salute pe Treleaven.

— Mă bucur foarte mult că te văd, căpitane, spuse el.

Treleaven dădu din cap spre Burdick.

— Despre tipul din avion vorbeşte? întrebă el.

— Da. L-a dat jos din pat pe preşedintele companiei din Montreal. Bătrânul nu pare deloc încântat – şi eu la fel. Grăbeşte-te, Harry.

— Ce altceva putem face? întrebă Burdick pe un ton rugător în receptor, asudând din belşug. Trebuie să-l dirijăm de la sol. L-am adus pe cel mai bun pilot al companiei Cross-Canada, căpitanul Treleaven – chiar în acest moment a intrat pe uşă. O să-ncercăm să-l facem să aterizeze... O să ne dăm toată silinţa, domnule... Bineînţeles că este un risc foarte mare, dar aveţi o altă idee mai bună?

Treleaven luă mapa cu mesajele transmise de 714 şi le citi cu atenţie. După ce spuse încet

„Buletinul meteo", îl consultă şi pe acesta la fel de atent. Apoi, puse hârtiile jos, îl privi pe controlor ridicând din sprâncene şi-şi scoase pipa începând să o umpJe. Burdick continua să vorbească.

— ...M-am gândit la asta, domnule. Howard o să se ocupe de presă – încă nu s-a aflat nimic... Da, da, am suspendat servirea mesei în toate avioanele care au plecat din Winnipeg. Asta-i tot ce ştim. V-am sunat imediat.

— Ce părere ai? îl întrebă controlorul pe Treleaven, dar acesta ridică din umeri fără să răspundă şi luă mapa din nou.

Citi mesajele iarăşi, trăgând din pipă. Un tânăr intră cu spatele în încăpere, ţinând uşa deschisă cu piciorul în timp ce manevră o tavă pe care se aflau pahare de carton cu cafea. îi dădu unul controlorului şi puse un altul în faţa lui Treleaven. Pilotul, însă, îl ignoră.

— ...Ora aproximativă de sosire este cinci şi cinci minute, ora Pacificului, spunea Burdick din ce în ce mai exasperat. Am o mulţime de lucruri de făcut, domnule... Va trebui să începem operaţiunile. O să vă mai sun... O să vă sun imediat cum <"> să mai aflu ceva... Da, da... La revedere.

După ce puse receptorul în furcă, răsuflă uşurat.

— îţi mulţumesc foarte mult că ai venit, domnule căpitan, îi spuse el lui Treleaven. Ai citit?

Treleaven ridică mapa.

— Asta e toată povestea?

— Este tot ce ştim. Acum aş vrea să iei microfonul şi să-l ajuţi pe tipul ăla să aterizeze. Va trebui să-l laşi să se înveţe cu avionul treptat, va trebui să-i explici cum să se apropie şi – Doamne, ajută-ne! — va trebui să-i spui cum să aducă avionul pe pământ. Poţi?

— Nu pot să fac o minune, zise Treleaven calm. Ştiţi că şansele ca un om care nu a pilotat decât avioane de luptă să aterizeze cu un avion de pasageri cu patru motoare sunt foarte slabe, ca să nu spun mai mult.

— Bineînţeles că ştiu! exclamă Burdick. Doar ai auzit ce i-am spus lui Barnard. Dar ai cumva altă idee?

— Nu. zise Treleaven încet. Bănuiesc că nu. Voiam doar să fiu sigur că ştiţi ce vă aşteaptă.

— Ascultă, strigă Burdick furios. Acolo sus e un avion plin de oameni dintre care unii sunt pe moarte, inclusiv piloţii. Cea mai mare catastrofă aeriană după

foarte mulţi ani, asta ne-aşteaptă!

— Păstrează-ţi cumpătul, îi spuse Treleaven cu răceală. N-o să ajungem nicăieri dacă strigăm unii la alţii.

Se uită la mapă şi apoi la harta de pe perete.

— O să fie extrem de greu şi de riscant, spuse el. Vreau să înţelegeţi foarte bine acest lucru.

— Bine, domnilor, zise controlorul. Ai perfectă dreptate să sublinlezi riscul, căpitane. Acceptăm totul.

— Avem de ales? întrebă Burdick.

— Foarte bine atunci, zise Treleaven. Să-ncepem, adăugă, şi se duse spre radio-telegrafist. Poţi lua legătura cu 714?

— Da, domnule căpitan. Recepţia e foarte bună. Putem să luăm legătura cu ei oricând.

— Fă-o, atunci.

Operatorul apăsă pe buton pentru a transmite.

— Zbor 714. Aici Vancouver. Mă auzi? Terminat.

— Da, Vancouver, se auzi foarte clar vocea lui Spencer în amplificator. Te aud perfect. Spune, te rog.

Operatorul îi dădu microfonul lui Treleaven.

— Poftim, domnule căpitan. E al dumitale.

— Mă aude?

— Poţi să vorbeşti acum.

Ţinând microfonul în mână, al cărui cablu şerpuia pe podea, Treleaven le întoarse spatele celorlalţi din încăpere. Cu picioarele depărtate, se uită fără să vadă la un punct de pe hartă. Când vorbi, vocea îi era calmă, plină de o încredere pe care nu o simţea. Ceilalţi se relaxară vizibil, ca şi cum autoritatea lui le-ar fi luat de pe umeri o responsabilitate

teribilă.

— Alo, 714, spuse el. Aici Vancouver. Numele

meu este Paul Treleaven şi sunt căpitan la compania Cross-Canada Airlines. Sarcina mea e să te ajut să aduci avionul pe pământ în siguranţă. N-ar trebui să fie prea greu. înţeleg că stau de vorbă cu George Spencer. Aş vrea să aud mai multe lucruri în legătură cu experienţa ta de zbor, George.

în spatele lui, faţa grăsuţă a lui Burdick începu să tremure din cauza nervozităţii.

ŞAPTE

03:25 – 04:20

Spencer se încordă şi-i aruncă o privire involuntară tinerei de lângă el care-l ţintuia cu privirea în lumina verzuie a panoului de comandă. El întoarse capul din nou, ascultând cu atenţie.

— De exemplu, câte ore de zbor ai la activ? îl întrebă Treleaven. în mesaj scrie că ai pilotat avioane de luptă cu un singur motor. N-ai avut ocazia să pilotezi niciodată avioane cu mai multe motoare, George?

Spencer avea gura atât de uscată încât, la început, nici nu putu să vorbească. îşi drese glasul.

— Alo, Vancouver. Aici 714. Mă bucu" că eşti acolo, căpitane, dar hai să nu ne amăgim unul pe celălalt, te rog. Cred că amândoi ştim care este situaţia. Până acum n-am pilotat decât avioane cu un singur motor, Spitfire şi Mustang – vreo mie de ore în total. Dar asta s-a-ntâmplat acum nouă, zece ani. N-am mai atins niciunul de-atunci. înţelegi? Terminat.

— Nu-ţi face griji, George. E ca mersul pe bicicletă – nu se uită niciodată. Rămâi pe recepţie, da?

în camera de control din Vancouver, Treleaven apăsă pe butonul de închidere de pe braţul microfonului pe care-l ţinea în mână şi se uită pe o

foaie de hârtie pe care controlorul i-o întinse ca să o citească.

— încearcă să-l aduci pe cursul ăsta, spuse controlorul. Aviaţia a trimis o verificare radar, adăugă el şi apoi făcu o pauză. Pare tulburat, nu?

— Da, cine n-ar fi la fel în locui lui? Trebuie să-i dăm încredere în sine. Fără asta nu există nicio şansă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să-şi piardă cumpătul. Vorbeşti mai încet, da? îi spuse el apoi asistentului controlorului care era la telefon. Dacă tipul nu mă aude clar, o să dea de necazuri foarte repede si n-o să mai putem face nimic, zise el, după care i se adresă dispecerului: Bina. Ai mare gpjă să nu-i pierdem.

Apăsă din nou butonul microfonului.

— 714. Aici Treleaven. Eşti tot pe pilotul automat, nu?

— Da, căpitane, sosi răspunsul.

— Bine, George. Peste un minut vei putea decupla pilotul automat şi vei prelua controlul. După ce o să te mai obişnuieşti puţin cu comenzile, o să schimbi cursul puţin. Ascultă cu foarte mare atenţie înainte să le atingi. La început, o să ţi se pară că avionul răspunde greu la comenzi în comparaţie cu un aparat de luptă. Să nu te îngrijoreze asta. E foarte firesc. E un avion mare, aşa că va trebui să-l manevrezi cu grijă. Ţine sub observaţie tot timpul viteza aerului şi n-o lăsa să scadă sub 120 de noduri când roţile şi eleroanele sunt ridicate, altfel te blochezi. Repet. Ai grijă tot timpul ca viteza aerului să nu scadă nicio clipă sub 120 de noduri. Acum, altceva. Ai pe cineva acolo care să se ocupe de radio în aşa fel încât tu să-ţi vezi de pilotaj?

— Da, Vancouver. O am pe stewardesă aici lângă mine şi ea se va ocupa de-acum de legătura radio. Poftim, Janet.

— Alo, Vancouver. Aici stewardesa Janet Benson. Terminat.

— Ah, tu eşti Janet, zise Treleaven. Ţi-aş recunoaşte vocea oriunde. O să fii intermediar între mine şi George, da? Bine. Deci, Janet, vreau să stai cu ochii în permanenţă pe indicatorul vitezei aerului. Nu uita că un avion stă în aer datorită vitezei de înaintare. Dacă viteza asta scade prea mult, avionul se blochează... şi cade. Ori de câte ori, IVA e pe undeva pe lângă 120, să-i spui imediat lui George. E limpede, Janet?

— Da, domnule căpitan. înţeleg.

— înapoi la tine, George. la-o încetişor. Vreau să decuplezi pilotul automat – este marcat foarte clar pe manşă – şi să preiei tu însuţi controlul avionului, menţinându-l în poziţie dreaptă. George, să fii cu ochii pe inclinometru. Janet, tu să supraveghezi viteza aerului. 120, nu uita – să se menţină deasupra acestei cifre. Bine, deci, începeţi.

Spencer lăsă în jos mâna dreaptă şi apucă maneta de decuplare a pilotului automat. Chipul îi era rigid. Cu picioarele pe palonier şi cu mâna stângă pe manşa care se mişca uşor, îşi luă inima în dinţi.

— Spune-i că fac preluarea chiar acum, îi zise el lui Janet, care repetă mesajul.

Mâna îi ezită puţin pe manetă, apoi, brusc, o aduse în poziţia în care trebuia. Avionul se înclină puţin, dar se redresă imediat răspunzând destul de bine piciorului său pe palonier. Vibraţiile comenzilor păreau să-i curgă prin trup asemeni unui curent electric.

— Spune-i că e-n regulă, îngăimă el, cu nervii încordaţi la maximum.

— Aici 714. Zburăm drept.

Vocea lui Janet i se păru miraculos de dulce şi de

calmă.

— Bravo, George. Imediat cum începi să-i prinzi pulsul, încearcă nişte întoarceri uşoare, nu cu mai mult de două, trei grade. Vezi indicatorul de întoarcere? E aproape chiar în faţa ta, puţin spre dreapta. Terminat.

Treleaven stătea cu ochii închişi, făcând un efort de a vedea cu ochii minţii panoul de comandă din carlingă. Apoi îi deschise şi i se adresă dispecerului:

— Ascultă. Am foarte mult de lucru cu omul ăsta în aer, dar ar trebui să începem să plănuim apropierea şi aterizarea cât mai avem timp. Cheamă-I aici pe principalul operator radar, te rog.

Cu foarte mare grijă, Spencer întinse piciorul stâng şi mişcă puţin manşa. De data aceasta, i se păru că trece o veşnicie până când avionul îi răspunse şi văzu o modificare uşoară a indicatorului. Mulţumit, încercă invers, dar acum mişcarea îl alarmă. Se uită la IVA şi fu şocat când văzu că acesta coborâse brusc la 180 de noduri. Redresă totul repede şi viteza crescu încet până la 210. Trebuia să se poarte cu mult respect cu acele lucruri, asta era evident. Apăsă din nou palonierul şi simţi avionul răspunzând treptat. De data aceasta îl îndreptă repede pentru a păstra viteza.

Janet îşi ridică privirea pentru o clipă de pe panou şi-l întrebă încet:

— Cum este?

Spencer încercă să zâmbească, dar fără prea mult succes. îi trecu prin minte că era ca pe vremea când se antrena pe Link, numai că atunci nu răspundea pentru aproape şaizeci de vieţi omeneşti şi instructorul se afla în aceeaşi încăpere la numai câţiva metri distanţă.

— Spune-i că mă conformez manualului şi execut întoarceri uşoare, revenind de fiecare dată la cursul

iniţial, zise el, iar Janet transmise mesajul.

— Ar fi trebuit să întreb înainte, spuse Treleaven. Ce fel de vreme e acolo?

— E senin în locul unde ne aflăm în momentul ăsta, spuse Janet. Dar dedesubt nu este, bineînţeles.

— Aha! Să mă informaţi mereu. Acum, George, trebuie să continuăm. în orice clipă ai putea să dai peste vreun strat de nori şi vreo mică tulburare atmosferică. Dacă se-ntâmplă aşa ceva, vreau să fii pregătit. Cum se descurcă?

Spencer se uită la Janet.

— Spune-i – greoi ca naiba, ca un burete ud, zise el printre dinţi.

— Alo, Vancouver. La fel de greu ca un burete ud, repetă Janet.

Pentru câteva secunde, tensiunea din camera de control din Vancouver mai scăzu în intensitate şi cei care se aflau în jurul staţiei radio schimbară câteva zâmbete.

— E o senzaţie firească, George, spuse Treleaven redevenind serios, pentru că ai fost obişnuit cu avioane mai mici. Va trebui să te aştepţi să fie şi mai rău când o să ajungi aici, dar o să te obişnuieşti repede.

— A venit operatorul radar, zise dispecerul.

— Va trebui să aştepte. O să stau de vorbă cu el când o să fac o scurtă pauză, zise Treleaven.

— Am înţeles.

— Alo, George, strigă Treleaven. Trebuie să eviţi orice mişcare bruscă a comenzilor, altfel dai de necazuri. Ai înţeles? Terminat.

— Da, Vancouver, am înţeles. Terminat.

— Acum, George, vreau să încerci să jonglezi cu viteza aerului puţin. Pentru început, redu-o la 160 şi continuă drumul drept. Dar fii cu ochii pe indicator. Să

rămână deasupra lui 120. Dispozitivul de echilibrare a palonierului este chiar sub regulatoare, iar cel de echilibrarea eleroanelor este sub acesta. Ai înţeles? Terminat.

Spencer căută cu o mână, în timp ce cu cealaltă şi cu ajutorul picioarelor încordate ţinea avionul drept.

— Da. Spune-i că reduc viteza.

— Da, Vancouver, facem cum ai zis.

Timpul se scurgea în timp ce viteza scădea încetul cu încetul. La 160, George fixă dispozitivele de echilibrare şi ridică degetul mare spre Janet.

— Aici 714, Vancouver. 160 de noduri.

Treleaven nu răspunse decât după ce-şi scoase haina.

— Bravo, George. încearcă o mişcare în sus şi în jos. Foloseşte manşa cu foarte mare grijă, ca şi cum ar fi un vas plin de ouă şi fii atent la viteză. Menţine-o la 160. Terminat.

Lăsă microfonul jos.

— Unde este operatorul radar?

— Aici.

— La ce distanţă o să apară avionul pe ecran? îl întrebă Treleaven.

— Cam pe la şaizeci de mile, căpitane.

— Atunci, înseamnă că, o vreme, radarul nu ne poate fi de folos. Ei bine, zise el apoi, parţial pentru sine, parţial pentru Burdick, nu poţi să le ai pe toate. Trebuie să bănuiesc că se îndreaptă în general spre vest. Totuşi, când o să luăm legătura data viitoare, o să verific direcţia.

— Da, zise Burdick oferindu-i o ţigară, dar pilotul refuză.

— Dacă a continuat în aceeaşi direcţie, nu se poate să se fi abătut prea mult de la curs şi-l putem

îndrepta când o să apară pe ecranul radarului, zise Treleaven uitându-se pe hartă. Verificarea aceea a Aviaţiei ne e de folos.

— Nu poate fi adus pe drumul cel bun? întrebă Burdick.

— în momentul ăsta are destule pe cap. Dacă încerc să-l aduc pe drumul cel bun, va trebui să se chinuie cu radioul, să schimbe frecvenţele şi o mulţime de lucruri din astea. Mai degrabă risc şi-l las să devieze cu câteva mile, Harry.

— E logic, recunoscu Burdick.

— Uitaţi cum o să procedăm, spuse pilotul şi se întoarse spre operatorul radar. O să vorbesc eu. S-a obişnuit cu mine deja.

— în regulă.

— Imediat ce apare pe ecran, îmi dai informaţia şi eu o transmit mai departe. Poţi să aranjezi un circuit închis între mine şi camera radarului?

— Putem să ne ocupăm noi de asta, zise dispecerul.

— Şi cu apropierea finală cum rămâne? întrebă operatorul radar.

— O să procedăm la fel, zise Treleaven. Imediat cum o să-l avem pe ecran, ne mutăm în Turn. îmi raportezi acolo şi o să decidem care o să fie pista şi o să facem planurile pentru apropiere.

— Am înţeles.

Treleaven luă microfonul, dar aşteptă surprinzându-i privirea controlorului, care tocmai punea receptorul în furcă.

— Doctorul Davidson e jos, îi spuse acesta.

— Ce zice?

— După informaţiile pe care le avem, e de acord cu diagnosticul medicului de la bord. Părea să se întrebe dacă nu o fi cumva vreo criză de botulism.

— Ce naiba mai este şi asta?

— O intoxicaţie alimentară foarte gravă, după cât se pare. Să-l chem aici şi să-i dăm voie să discute cu ei?

— Nu, domnule Grimsell. E mult mai importantă pilotarea avionului. Va trebui să-i lăsăm pe ei să ceară sfaturi medicale dacă au nevoie. Nu vreau ca mintea lui Spencer să fie distrasă. O să-i spun lui Davidson să stea pe-aproape în caz că va fi nevoie de el, zise Treleaven, după care vorbi în microfon: Alo, George Spencer. Nu uita că trebuie să manevrezi uşor aparatele. înţelegi?

Urmă un moment de pauză.

— înţelege, Vancouver. Terminat.

Spencer avu impresia că acel căpitan îi ghicise gândurile. Mişcase manşa încet înainte şi apoi iarăşi înapoi, dar avionul nu răspunsese în niciun fel. Acum încercă din nou, depărtând maneta de el. Imperceptibil, la început, botul avionului începu să se lase în jos. Apoi, atât de brusc încât, pe moment, rămase paralizat din cauza şocului, plonjă vertiginos. Janet îşi muşcă buzele cu putere ca să nu ţipe. Acum IVA începu să se agite... 180... 190... 200... 220. Apăsând manşa cu toată greutatea sa, Spencer se luptă să redreseze aparatul. în faţa lui, panoul de control părea să fi prins viaţă. Indicatorul de urcare şi de coborâre se mişca uşor în partea de jos a cadranului. Micul avion pe care-l avea în faţă îşi aplecase o aripă şi rămăsese aşa. Pe cadranul altimetrului, indicatorul de 100 de picioare se dădu înapoi; cel de 1000 de picioare, mai puţin repede, dar înspăimântător de iute, totuşi; iar cel de 10.000 de picioare se oprise deja.

— Hai odată, leneşule, haide! strigă el când partea din faţă a avionului răspunse în sfârşit.

Văzu cele trei ace ale altimetrelor începând să se ridice din nou extrem de încet.

— Am reuşit! spuse el răsuflând uşurat.

— Ai grijă, fii atent la viteză, strigă ea imediat.

El îşi aruncă privirea asupra cadranului şi văzu cum acul cobora cu repeziciune. 160... 150... 140. Apoi îl opri. Cu un suspin, avionul se redresă iarăşi.

— Dumnezeule, a fost urât de tot, murmură el.

Janet continua să se uite la IVA.

— 160. Acum e în regulă.

Uşa cabinei se deschise în spatele lor şi doctorul Baird strigă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— îmi pare rău, doctore, dar încerc să-i simt pulsul, strigă Spencer fără să-şi ia ochii de la panou.

— Bine, dar fă-o cât poţi de uşor, da? Lucrurile nu merg deloc bine acolo. Cum te simţi?

— Bine, doctore, foarte bine, zise Spencer umezindu-şi buzele.

Uşa se închise din nou şi vocea lui Treleaven se auzi în căşti.

— Alo, George Spencer. Totul e în regulă? Terminat.

— Totul e sub control, Vancouver, spuse Janet.

— Bine. Care ţi-e direcţia actuală, George?

Spencer se uită în jos.

— Spune-i că busola magnetică arată în conţi-

nuare în jur de 290.

Ea îi repetă cuvintele.

— Foarte bine, George. încearcă să te menţii aşa. S-ar putea să fi deviat puţin, dar o să-ţi spun eu când să corectezi cursul. Acum vreau să vezi cum răspunde avionul la viteze mai reduse când eleroanele şi roţile sunt coborâte. Dar să nu faci nimic până nu-ţi spun eu.

E clar? Terminat.

Janet îl văzu pe Spencer încuviinţând şi-i spuse lui Treleaven să continue.

— Alo, 714. Fixează-ţi viteza la 160 de noduri şi reglează dispozitivul de echilibrare. Să-mi spui când eşti pregătit. Terminat.

Spencer se îndreptă şi-i strigă lui Janet:

— Citeşte-mi vitezele. Va trebui s-o faci când o să aterizăm, aşa că mai bine, începi să exersezi de-acum.

— E de 190, zise Janet. 200... 190... A spus 160, domnule Spencer.

— Ştiu, ştiu.

întinse mâna spre regulatoare şi le dădu în spate.

— Ce este, Janet? Care este viteza?

— 190, 180, 175, 165, 155, 150... E prea jos!

— Ştiu. Fii atentă! Fii atentă!

Mânui cu foarte mare grijă manetele regulatoarelor pentru a obţine viteza dorită. Privirea lui Janet era aţintită asupra acului care oscila pe cadran.

— 150... 150... 155, 160... A... a rămas la 160.

Spencer oftă uşurat.

— Pfiu! Asta a fost. Spune-i, Jan.

— Alo, Vancouver. Viteza noastră s-a stabilizat la 160. Terminat.

Treleaven păru nerăbdător, de parcă s-ar fi aşteptat ca ei să facă acest lucru mai înainte.

— Bine, 714. Acum, George. Vreau să cobori eleroanele cu cincisprezece grade, dar ai grijă, nu cu mai mult. Maneta eleroanelor este în partea de jos a panoului şi e marcată clar: cincisprezece grade înseamnă să laşi maneta în jos până la a doua gradaţie. Cadranul este în mijlocul panoului – al panoului principal. Le-ai găsit? Le vezi? Terminat.

Spencer descoperi maneta.

— Confirmă, îi spuse el lui Janet.

Ea confirmă ri microfon şi apoi aşteptă, cu mâna pe manetă.

— Alo, 714. Când îţi spun, trage maneta până jos şi urmăreşte cadranul. în momentul când acul ajunge la 15 grade, ridică maneta şi las-o în dreptul celei de a doua gradaţii. Va trebui să fiţi foarte atenţi. Eleroanele coboară foarte repede. înţeles?

— Suntem gata, Vancouver, zise Janet.

— Bine. Atunci, daţi-i drumul.

Ea se pregăti să tragă maneta în jos, dar îşi înălţă capul alarmată.

— Viteza aerului! A scăzut la 125.

— Dumnezeule! zise Spencer împingând înainte manşa. Citeşte! Citeşte!

Zgâlţâitura avionului îi făcu să-şi simtă stomacul în gât, iar Janet stătea aproape ghemuită în faţa panoului, citind cifrele.

— 135, 140, 150, 160, 170. 175... Nu poţi s-o aduci din nou la 160?

— încerc, încerc, spuse el, mânuind comenzile până când IVA ajunse iarăşi în dreptul cifrei dorite.

îşi şterse fruntea cu mâneca, temându-se să ia mâna de pe manşă pentru a scoate o batistă.

— Gata. 160, nu?

— Da, este mai bine acum.

— Slavă Domnului, zise Spencer, lăsându-se pe spate. Hai să ne relaxăm câteva clipe, adăugă el apoi, izbutind să schiţeze un zâmbet. Ai văzut ce fel de pilot sunt. Ar fi trebuit să ştiu că o să se-ntâmple aşa.

— Nu, sarcina mea era să supraveghez viteza aerului, spuse ea şi trase adânc aer în piept pentru a se linişti puţin. Cred că te descurci minunat, adăugă ea cu un uşor tremur în glas, care nu-i scăpă lui Spencer.

— Nu poţi să zici că nu te-am prevenit, spuse el repede cu o veselie exagerată. Haide, Janet. Hai să mergem mai departe.

— Alo, George, se auzi vocea lui Treleaven în căşti. Ai coborât eleroanele?

— Exact acum vrem s-o facem, domnule căpitan, spuse Janet.

— Staţi puţin. Am omis să vă spun că atunci când eleroanele sunt coborâte o să pierdeţi din viteză. Fixaţi-vă la 140. Terminat.

— Fir-ar.J exclamă Spencer. Drăguţ din partea lui. Ne-a făcut-o.

— Probabil că-i un adevărat haos acolo, spuse Janet care avea o idee foarte clară în legătură cu ce se întâmpla pe aeroport, iţi mulţumim, domnule căpitan, spuse ea apoi în microfon. începem chiar acum. Terminat.

La un semn din cap al lui Spencer, ea trase de manetă în jos cât putu de mult, în timp ce el privea indicatorul cu mare atenţie.

— Bine. Acum, înapoi la a doua gradaţie.

Cu foarte mare grijă, el aduse acul IVA în dreptul lui 140.

— Spune-i, Janet.

— Alo, Vancouver. Eleroanele sunt coborâte cu 15 grade şi viteza aerului este de 140.

— 714. îţi menţii zborul drept.

Spencer dădu din cap afirmativ.

— Spune-i că da – mă rog, mai mult sau mai puţin.

— Alo, Vancouver. Mai mult sau mai puţin.

— Bine, 714. Acum, următorul lucru e să coborâţi roţile. Atunci o să simţiţi avionul ca în momentul aterizării. încearcă să-ţi menţii altitudinea constantă şi viteza la 140. Când eşti gata – şi să fii sigur că eşti

gata – lasă în jos trenul de aterizare şi adu viteza la 120. Probabil că va trebui să manevrezi regulatorul pentru a menţine viteza asta şi, de asemeni, să reglezi dispozitivul de echilibru. Ai înţeles? Spune-mi dacă ceva nu ţi-e clar. Terminat.

— întreabă-l ce fac cu controlul elicei, zise Spencer.

Auzind întrebarea lui Janet. Treleaven îi spuse încet lui Burdick:

— Tipul ăsta gândeşte, cel puţin. Deocamdată, zise el în microfon, nu te ocupa de el. Fii atent să menţii viteza constantă cu roţile şi eleroanele coborâte. Mai târziu o să-ţi dau toate instrucţiunile necesare pentru aterizare. Terminat.

— Spune-i că am înţeles, zise Spencer. Coborâm roţile acum.

Se uită cu teamă la selectorul de lângă piciorul lui. I se păru că ar fi fost mai bine să ţină ambele mâini pe manşă.

— Janet, cred că ar fi mai bine să manevrezi tu trenul de aterizare şi să citeşti vitezele în timp ce roţile se lasă în jos.

Janet se conformă. Oprirea fu atât de bruscă, încât ai fi crezut că se apăsase pe o frână.

— 130, 125, 120, 115… E prea jos.

— Citeşte!

— 115, 120, 120… A rămas la 120.

Spencer gâfâia.

Vocea lui Treleaven se auzi încărcată de nelinişte.

— Totul e în ordine, George? Roţile ar trebui să fie coborâte deja.

— Roţile sunt coborâte, Vancouver.

— Uită-te după trei luminiţe verzi care-ţi arată că sunt blocate. De asemenea, mai este şi un manometru

în partea stângă a panoului central, iar acul ar trebui să fie în zona verde. Verifică.

— Sunt? întrebă Spencer, iar Janet se uită şi încuviinţă. Atunci ar fi bine să-i spui.

— Da, Vancouver. Totul este corect.

— Şi mai spune-i că e tot ca un burete ud, ba chiar mai rău.

— Alo, Vancouver. Pilotul zice că este tot ca un burete ud, ba chiar mai rău.

— Nu-ţi face griji. Acum o să coborâm eleroanele complet şi, după aceea, o să simţi cum o să fie avionul la aterizare. Fii foarte atent. Adu viteza la 110 şi ai grijă să-ţi menţii cursul constant. Manevrează regulatorul ca să-ţi menţii altitudinea. Pe urmă o să-ţi dau instrucţiunile pentru menţinerea înălţimii şi vitezei aerului în timp ce o să ridici trenul de aterizare şi eleroanele. Terminat.

— Ai spus 110, domnule căpitan? întrebă Janet cu nervozitate.

— Exact, Janet. Urmaţi-mi instrucţiunile şi n-o să aveţi de ce să vă faceţi griji. Eşti lămurit, George?

— Spune-i că da. Coborâm eleroanele complet.

Lăsă din nou în jos maneta şi viteza începu să scadă.

— 120, 115, 115, 110, 110...

Vocea lui Spencer era încordată din cauza efortului de voinţă pe care şi-l impunea.

— Bine, Janet. Anunţă-I. Dumnezeule, are o tonă!

— Alo, Vancouver. Eleroanele sunt coborâte complet şi viteza aerului este de 110. Domnul Spencer zice că avionul e mai greu ca oricând.

— Foarte bine, George. O să facem din tine un adevărat pilot. Acum o să ne întoarcem la stadiul de mai înainte şi, pe urmă, o să reluăm procedura cu anumite variaţii. Da? Terminat.

— Din nou! gemu Spencer. Nu ştiu dacă mai suport să trec iarăşi prin toate astea. Bine, Janet.

— Bine, Vancouver. Suntem gata.

— în ordine, 714. Luând-o invers, fixează eleroanele la 15 grade şi viteza aerului la 120 de noduri. Va trebui să dai regulatorul înapoi încet pentru a menţine viteza asta. Dă-i drumul.

Aplecându-se, Janet apucă maneta eleroanelor şi trase. Aceasta, însă, nici nu se clinti. Se apleacă şi mai mult şi încercă din nou.

— Ce este? întrebă Spencer.

— S-a înţepenit. Se pare că nu pot s-o mişc de data asta.

— Nu se poate. Trage tare.

— Probabil că eu sunt de vină. Nu pot s-o fac să se clintească măcar.

— Lasă-mă pe mine, spuse el şi, luând mâna de pe manşă, trase maneta fără niciun pic de efort. Vezi? Trebuie să ai mână. Acum dacă-l laşi o secundă...

— Fii atent! strigă ea. Viteza aerului!

Aceasta era de 90, coborând spre 75.

Încordându-se împotriva unghiului în care era înclinată cabina, Spencer îşi dădu seama că erau la un pas de a începe să se răsucească. Păs- trează-ţi luciditatea, îşi porunci el – gândeşte. Dacă se răsuceşte, suntem terminaţi. încearcă să-ţi aminteşti ce-ai învăţat la şcoala de pilotaj. împinge înainte şi cu putere palonierul opus. împinge înainte. Tot înainte. Prindem viteză. Palonierul opus. Acum! Uită-te la instrumente. Nu se poate să fie aşa – simt cum ne răsucim! Nu – ai încredere în ele. Trebuie să ai încredere în ele. Fii gata să îndrepţi. Aşa. Haide. Haide, doamnă, domnule, haide.

— Munţii! exclamă Janet. Văd pământul!

Dă-o înaooi uşor. Uşor. Nu prea repede. Menţine

viteza aerului constantă. Ieşim... ieşim! Dumnezeule mare, ieşim!

— 105, 110, 115..., citi Janet cu o voce strangulată. Acum e beznă completă. Trebuie să fim în ceaţă sau ceva.

— Ridică roţile!

— Munţii! Trebuie să...

— Ridică roţile, am spus!

în clipa aceea, uşa cabinei se deschise brusc şi se auziră plânsete şi glasuri furioase.

— Ce fac acolo? strigă o femeie.

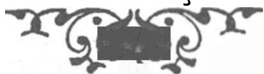
— Ceva nu e-n regulă! Mă duc să văd ce este!

— Treceţi la loc, se auzi vocea lui Baird.

— Dă-mi voie să trec!

Silueta unui bărbat apăru în uşă şi acesta încercă să distingă ceva în bezna din cabină. Se împinse înainte, agăţându-se de ce nimeri, pentru a nu cădea şi se uită încremenit la ceafa lui Spencer şi apoi la cei doi bărbaţi fără cunoştinţă întinşi pe podea. Un moment, mişcă gura fără să scoată un sunet, după care dădu buzna înapoi pe uşă.

— Nu e e! pilotul! strigă el cu o voce stridentă. O să murim cu toţii! O să ne prăbuşim!

ne

t*

OPT

04:20 – 04:35

învăluite în aureole ca de puf, neoanele de la intrareea în clădirea Aeroportului din Vancouver sclipeau de pe pavajul ud. De obicei liniştită la acea oră matinală, cu excepţia sosirii sau plecării vreunei maşini, aleea lată şi asfaltată prezenta acum o cu totul altă imagine. în punctul de intersecţie cu şoseaua, o

maşină de poliţie stătea aproape în diagonală, cu luminile de pe acoperiş clipind în semn de avertizare. Maşinile care fuseseră lăsate să pătrundă pe aleea aeroportului erau dirijate de un poliţist spre locuri de parcare depărtate de intrare. Unii din ocupanţii lor rămaseră afară în aerul rece o vreme, discutând cu glasuri scăzute şi bătând din picioare pentru a se încălzi. Un camion roşu se depărtă şi, în liniştea care urmă imediat, radioul unei maşini se auzi foarte clar pe o distanţă de câţiva yarzi.

— Doamnelor şi domnilor, vă prezentăm ştiri recente de la aeroportul din Vancouver. Autorităţile de aici susţin că, deşi avionul aparţinând companiei Maple Leaf Airline este pilotat de către un pilot fără experienţă, nu există niciun motiv pentru a se crea panică în oraş. S-au luat toate măsurile de prevenire a celor care locuiesc în zona aeroportului şi, în acest moment, ajutoarele de urgenţă se îndreaptă spre Sea Island. Rămâneţi pe această frecvenţa pentru a afla mai multe amănunte.

Un Chevrolet plin de noroi frână în faţa clădirii aeroportului se îndreptă spre locul de parcare, cauciucurile scrâşnind strident pe asfalt şi apoi opri brusc. în partea stângă a parbrizului se vedea scris „PRESA". Un bărbat solid şi cărunt, care purta un trenci descheiat, coborî de la volan şi trânti portiera, după care se îndreptă în grabă spre clădire, unde-l salută din cap pe poliţist şi intră repede. Se uită în jur după ghişeul companiei Maple Leaf Airline şi se duse într-acolo imediat. Doi bărbaţi stăteau de vorbă cu un membru în uniformă al companiei, iar când fu atins uşor de bărbatul recent sosit, unul din ei se întoarse şi zâmbi scurt în chip de salut.

— Care-i situaţia, Terry? întrebă noul sosit.

— Am transmis la redacţie tot ce-am aflat,

domnule Jessup, spuse celălalt, care era mult mai tânăr. Ralph Jessup de la Canadian International News, îi spuse el apoi bărbatului în uniformă.

— Cine se ocupă de relaţiile cu presa?

— Cred că domnul Howard se pregăteşte să facă o declaraţie în sala presei, spuse agentul.

— Hai să mergem, zise Jessup, luându-l de braţ pe tânăr şi depărtându-se. Or să trimită şi o echipă de filmare?

— Da, dar toată lumea o să scrie despre asta.

— Hmm. Adu-le aminte celor de la birou să acopere şi posibila evacuare a caselor de lângă pod. Acelaşi tip poate să stea la marginea aerodromului. Dacă se urcă pe gard, poate să facă şi o fotografie, două în care să surprindă prăbuşirea – şi să plece mai repede decât ceilalţi. Ce ştii de tipul care pilotează avionul?

— Un anume George Spencer din Toronto. Asta-i tot ce ştim.

— Bine, o să luăm legătura cu oamenii noştri din Toronto pentru a afla mai multe în privinţa asta. Acum pune mâna pe o cabină telefonică de-aici şi nu-i da drumul indiferent ce s-ar întâmpla. Ţine tot timpul legătura cu biroul.

— Da, domnule Jessup, dar...

— Ştiu, ştiu, dar asta, zise Jessup cu tristeţe. Dacă telefoanele din sala presei or să fie ocupate, o să avem nevoie de un altul.

Cu trenciul fluturând în urma lui, Jessup traversă sala de aşteptare cu capul în jos asemeni unui taur furios, îndreptându-se spre sala presei. Acolo, câţiva reporteri se adunaseră deja, trei dintre ei stând de vorbă împreună, un altul scriind la una din cele şapte, opt maşini de scris aflate pe masa mare din mijlocul încăperii şi alţi doi folosind două din cabinele

telefonice care se înşirau pe două laturi ale încăperii îmbrăcate în panouri de lemn. Pe jos se vedeau genţile de piele cu aparatele de fotografiat şi de filmat.

— Ei, ce faceţi băieţi? spuse Jessup.

— Salut, Jess, zise unul din ei. Unde-i Howard? L-ai văzut?

— Am auzit că vine încoace, zise Jessup scoţând o ţigară. Eh, cine mai ştie?

— Abia am ajuns şi noi, spuse Stephens de la Monitor. Am sunat în biroul controlorului şi m-au luat la trei păzeşte.

— Pentru voi e tocmai bun momentul, zise Jessup aprinzându-şi ţigara şi scuipând puţin tutun.

E prea târziu pentru ediţia de dimineaţă şi mai aveţi foarte mult timp pentru cea de seară, doar dacă nu cumva mai strecuraţi ceva la prânz. E uşor de văzut cine munceşte, adăugă el arătând spre cei doi din cabinele telefonice, unul de la CP şi celălalt de la UPA.

— Las-o baltă, Jess, zise Stephens. Ai zice că voi ăştia de la agenţii…

— la mai terminaţi, zise Abrahams de la Post-Telegram. Mai bine am începe să facem puţină gălăgie. în curând o să fie mare aglomeraţie aici şi n-o să mai putem face nicio mişcare.

Se întoarseră, căci, chiar în clipa aceea, intră un bărbat destul de tânăr, cu câteva foi de hârtie în mână. Acesta era Cliff Howard, un tip plin de energie, al cărui păr tuns regulamentar, ochelari fără ramă şi cravate englezeşti reprezentau o imagine familiară şi simpatizată în incinta aeroportului. Nu le zâmbi ziariştilor, deşi majoritatea acestora îi erau prieteni personali.

— Vă mulţumesc că aţi stat liniştiţi, le spuse el.

— Era cât pe ce să n-o mai facem, zise Stephens,

iar cei doi din cabine îşi încheiară convorbirile şi veniră repede în sală.

— Hai s-auzim, Cliff, spuse unul din ei.

Howard se uită la Jessup.

— Văd că şi tu ai venit direct din pat, la fel ca mine, Jess, spuse el, făcând semn spre pijamaua care se zărea pe sub haina lui Jessup.

— Exact, spuse acesta scurt. Haide, Cliff. Dă-i drumul odată.

Howard aruncă o privire hârtiilor pe care le ţinea în mână şi apoi se uită la oamenii din jurul lui. Pe frunte avea o peliculă de sudoare.

— Bine, zise el. Uitaţi cum stau lucrurile. Un avion Empress al companiei Maple Leaf a fost închiriat la Toronto pentru a aduce un număr de suporteri la meciul de fotbal de astăzi. între Winnipeg şi noi, atât pilotul, cât şi co-pilotul s-au îmbolnăvit. Un pasager a preluat comanda avionului. N-a mai pilotat un astfel de avion până acum. îl dirijăm prin radio ca să poată ateriza – căpitanul Paul Treleaven, cel mai bun pilot de la Cross-Canada, face acest lucru – dar autorităţile s-au gândit că ar fi bine să ia măsuri de evacuare a zonei şi de a aduce ajutoare pentru eventualitatea în care va fi un accident.

Urmă un moment de pauză.

— Ei bine? mormăi unul din ziarişti.

— Presupun că nu mai am ce să vă spun, zise Howard pe un ton de scuză. Facem tot ce putem şi v-aş fi recunoscător dacă...

— Pentru Dumnezeu, Cliff, ce spui acolo? protestă Stephens. Cum s-a putut întâmpla ca ambii piioţi să se îmbolnăvească?

Howard ridică din umeri fără să se simtă deloc în apele lui.

— încă nu ştim sigur. S-ar putea să fi fost o criză

de stomac. Avem medici...

— Ascultă, Cliff, nu-i momentul potrivit să faci pe neştiutorul, spuse Jessup încordat. S-au auzit deja o mulţime de lucruri despre povestea asta. Tot ce-ai spus, se ştia deja. Hai s-o luăm de la-nceput. Care-i adevărul în legătura cu zvonul privind intoxicaţia alimentară?

— Cine-i tipul care pilotează avionul? adăugă Abrahams.

Howard trase adânc aer în piept, după care zâmbi şi făcu un gest dramatic, dând drumul hârtiilor pe jos.

— Uitaţi ce este, băieţi – ştiţi că nu vă ascund niciodată ceva dacă-mi stă în putinţă. Dar cred că sunteţi de acord cu mine că nu trebuie să lăsăm ca lucrurile să ne scape din mână, nu? Ceea ce se petrece în noaptea asta este foarte grav – de ce să pretind că n-ar fi? — dar se face absolut tot posibilul pentru reducerea riscului. întreaga operaţiune reflectă excelenta organizare a celor de-aici. Sincer să fiu, n-am văzut în viaţa mea ceva mai...

— Povestea, Howard!

— Sigur, sigur. Dar vreau să înţelegi că nimic din ce spun eu nu poate fi luat drept declaraţie oficială, nici din partea aeroportului, nici din cea a companiei Maple Leaf Airline. Aceştia fac tot ce le stă în putinţă să aducă avionul la sol în siguranţă, iar eu am venit să le dau o mână de ajutor.

Un telefon se auzi sunând, dar nimeni nu făcu nicio mişcare spre el.

— Deci, spuse Howard. Din câte ştiu eu, la bordul avionului s-a răspândit o boală care s-ar putea să fie intoxicaţie alimentară. Bineînţeles că noi...

— Vrei să spui că mâncarea de la bordul avionului a fost contaminată, întrebă cineva.

— Nimeni nu poate da răspunsul la această întrebare deocamdată. Nu vă pot spune decât atât şi vreau să înţelegeţi foarte bine. Ceaţa a întârziat decolarea avionului din Toronto şi acesta a ajuns târziu la Winnipeg, atât de târziu, încât firma care furniza de obicei alimentele n-a mai fost disponibilă. Aşa că mâncarea s-a obţinut de la o altă firmă. O parte din această mâncare a fost peşte şi o parte din peşte, domnilor, s-ar putea, repet, s-ar putea să fi fost contaminat. O să se efectueze o analiză de către autorităţile medicale din Winnipeg.

— Şi tipul care a preluat comanda? repetă Abrahams.

— Vă rog să înţelegeţi că Maple Leaf Airline, urmează cele mai stricte standarde de igienă. Un asemenea lucru nu se întâmplă decât...

— Tipul care pilotează! Cine este?

— Pe rând, vă rog, spuse Howard, de parcă ar fi avut de răspuns la o avalanşă de întrebări. Din echipaj fac parte oameni cu foarte multă experienţă. Căpitanul Lee Dunning, co-pilotul Peter Levinson şi stewardesa Janet Benson – am toate amănuntele aici...

— Lasă astea, zise Jessup. O să ni le spui mai târziu.

Alţi doi ziarişti intrară repede în sală.

— Ce este povestea asta cum că un pasager ar pilota avionul?

— Din câte ştiu eu, s-a îmbolnăvit întâi co- pilotul şi apoi căpitanul. Din fericire, la bord se afla un pasager care mai pilotase înainte şi a preluat comanda cu succes. Numele lui e George Spencer, din Winnipeg, bănuiesc – fiindcă acolo s-a urcat.

— Când spui că a mai pilotat, înseamnă că e un fost pilot de linie? insistă Abrahams.

— Nu, recunoscu Howard. Cred că a pilotat

avioane mai mici în război...

— în război? Dar asta a fost cu ani în urmă.

— Ce fel de avioane mai mici? întrebă Jessup.

— Spitfire, Mustang, mai multe...

— Stai puţin. Astea erau avioane de luptă. Omul ăsta a pilotat avioane de luptă în război?

— Pilotatul e pilotat, în definitiv, insistă Howard neliniştit. E îndrumat prin radio de către căpitanul Paul Treleaven, cel mai bun pilot al companiei Cross-Canada.

— La naiba, exclamă Jessup aproape neve- nindu-i să creadă, Empress e un avion cu patru motoare. Câţi cai-putere au?

— Păi, vreo opt mii cred.

— Şi vrei să spui că un tip care a pilotat în război avioane de luptă cu un singur motor se poate descurca după atâţia ani cu un avion de pasageri cu mai multe motoare?

Se făcu agitaţie când doi-trei ziarişti dădură fuga spre cabinele telefonice.

— Bineînţeles că există un anumit risc şi tocmai de aceea s-au luat măsuri de a se evacua zona din imediata vecinătate, zise Howard. Situaţia e foarte gravă, recunosc, dar nu există niciun motiv...

— Un anumit risc! repetă Jessup. Şi eu am zburat puţin – îmi închipui prin ce trebuie să treacă tipul ăsta. Spune-ne mai multe despre el.

— Nu ştiu mai mult de-atât.

— Cum! exclamă Stephens. Asta e tot ce ştii despre un tip care încearcă să aducă la sol un avion cu... câţi oameni sunt la bord?

— Cincizeci şi nouă, cred, inclusiv membrii echipajului. Am o copie a listei pasagerilor, dacă vreţi...

— Cliff, dacă ascunzi ceva în povestea asta... zise

Jessup încruntat.

— Crede-mă, Jess, asta-i tot ce ştiu despre el. Toţi am vrea să ştim mai mult, dar nu ştim. Se pare că se descurcă foarte bine.

— Cât mai e până la prăbuşire? întrebă Abrahams.

— Nici măcar să nu gândeşti aşa ceva, îi spuse Howard cu răceală. Ar trebui să aterizeze cam într-o oră, poate chiar mai puţin. Căpitanul Treleaven intenţionează să-l dirijeze prin radio la aterizare. Totul este sub control. Culoarele aeriene şi aerodromul au fost eliberate. Pompierii au venit să dea o mână de ajutor în caz că va fi nevoie.

— Dacă se prăbuşeşte în apă?

— E foarte puţin probabil, dar poliţia a alertat toate şalupele să fie pregătite.

— Mamă, ce ştire! strigă Abrahams şi dădu buzna în cabina telefonică cea mai apropiată, lăsând uşa deschisă în timp ce forma numărul, ca să poată asculta în continuare.

— Cliff, spuse Jessup cu oarecare simpatie faţă de el, cât combustibil mai are?

— Nu ştiu, dar trebuie să existe o marjă de siguranţă, spuse Howard, lărgindu-şi cravata.

Nu părea, însă, deloc convins.

Jessup îl privi o secundă-două cu ochii întredeschişi. în clipa aceea îşi dădu seama.

— Ia stai puţin, exclamă el. Dacă există o intoxicaţie alimentară la bord, înseamnă că nu numai piloţii sunt afectaţi, nu?

— O să am nevoie de tot ajutorul pe care o să mi-l puteţi da, spunea Abrahams în receptor. O să vă dau ştirea pe parcurs. Când o să aveţi suficient pentru o primă ediţie, fiţi pregătiţi pentru ambele – şi pentru prăbuşire şi pentru o aterizare miraculoasă – şi

aşteptaţi. Clar. Dă-mi-l pe Bert. Bert, eşti gata? Scrie: „în zorii acestei zile, aeroportul din Vancouver a fost martorul celei mai groaznice..."

— Uite ce este, Jess, chestia asta e foarte delicată, spuse Howard. Pentru Dumnezeu, joacă cinstit faţă de oamenii ăia de sus, care muncesc ca nişte nebuni. Se face tot ce se poate pentru a-i ajuta pe cei din avion.

— Ne cunoşti pe toţi cei de-aici, Cliff. N-o să te-nşelăm. Care este starea pasagerilor?

— Câţiva sunt foarte grav afectaţi, dar e un doctor la bord care-i tratează cum poate. De asemenea, îi putem acorda prin radio orice sfat medical ar vrea. Stewardesa se simte bine şi-l ajută pe Spencer, transmiţând mesajele radio. Acum ştiţi totul.

— Intoxicaţia alimentară e ceva foarte grav, spuse Jessup, în continuare. Timpul e totul.

— Exact.

— Dacă oamenii ăia nu ajung la spital cât de curând, ar putea să şi... moară, nu?

— Cam aşa ceva, spuse Howard, strângând din dinţi.

— Bine, dar asta e o ştire de mare senzaţie! Care-i situaţia acum?

— Păi, acum zece minute, un sfert de oră...

— Nu-i valabil! strigă Jessup. în câteva minute situaţia se poate schimba complet. Află ce se întâmplă acum, Cliff. Cine este controlor în noaptea asta? Sună-I – sau îl sun eu, dacă vrei.

— Nu, deocamdată nu, Jess, te rog. îţi spun că...

Jessup îl apucă de umeri cu putere.

— Ai fost ziarist, Cliff. Oricum, asta va fi cea mai senzaţională ştire legată de un avion din câte s-au văzut în ultimii câţiva ani buni şi ştii asta foarte bine. Peste o oră o să ai un tigru în spate – locul ăsta o să

mişune de reporteri, oameni de la agen ţiile de ştiri, de la televiziune. Trebuie să ne ajuţi acum, dacă nu vrei să dăm buzna în tot aeroportul. Spune-ne exact care este situaţia actuală şi poţi să răsufli liniştit câteva minute, până când noi ne transmitem ştirile.

— Bine, bine. Linişteşte-te, da? spuse Howard, punând mâna pe un telefon de interior care se afla pe masă. Aici Howard. Camera de control, te rog. îmi faci nişte probleme teribile, îi spuse el lui Jessup. Alo, controlul? Burdick e acolo? Dă-mi-l imediat, te rog. E urgent. Alo, Harry? Cliff la telefon. Presa îmi face necazuri, Harry. Nu pot să-i mai ţin. Vor să ştie exact care este situaţia în momentul ăsta. Trebuie să transmită ştirea până la un anumit termen.

— Bineînţeles! zise Burdick sarcastic. Desigur! O să aranjăm ca avionul să se prăbuşească înainte să expire termenele lor. Orice de dragul ziarelor!

— Nu te enerva, Harry, zise Howard. Oamenii îşi fac şi ei meseria.

Burdick lăsă în jos receptorul şi-i spuse controlorului, care stătea cu Treleaven în faţa staţiei radio:

— Domnule Grimsell. Cliff Howard are probleme serioase. Eu n-aş vrea să plec de-aici. Crezi că Stan ar putea să se ducă să stea de vorbă cu ziariştii câteva minute?

— Cred că da, spuse controlorul, uitându-se la asistentul său. Ce să facem? Trebuie să-i ţinem sub supraveghere. Poţi să termini foarte repede.

— Desigur, domnule. Mă duc chiar acum.

— N-are niciun rost să ascundem ceva, zise Burdick. Spune-le toată povestea, până la... şi în afară de asta, adăugă el arătând spre staţia radio.

— Am înţeles. Lăsaţi pe mine, zise asistentul şi ieşi din încăpere.

— Asistenul controlorului coboară chiar acum, Cliff, spuse Burdick şi apoi închise, după care se duse lângă cei doi, ştergându-şi faţa cu o batistă mototolită. Aţi descoperit ceva? întrebă el cu un glas stins.

Treleaven clătină din cap, fără să se întoarcă. Era pământiu la faţă din cauza oboselii.

— Nu, zise el. Au dispărut.

Controlorul îi spuse atunci centralistului:

— Transmite-le celor din Calgary şi Seattle. Vezi dacă mai pot lua legătura cu 714.

— 714, 714. Turnul de control Vancouver către 714. Răspunde, 714, spuse operatorul radio în microfon.

Treleaven se rezemă de masă. Pipa din mâna lui era stinsă.

— S-ar putea ca ăsta să fie capătul liniei, spuse el vlăguit.

— 714, 714. Mă auzi? Răspunde, te rog.

— Nu mai suport, zise Burdick. Johnnie, mai adu nişte cafea, pentru numele lui Dumnezeu. Neagră şi tare.

— Staţi! exclamă operatorul deodată.

— Ai prins ceva? îl întrebă controlorul repede.

— Nu ştiu… o clipă mi s-a părut…

Aplecându-se mai mult deasupra panoului, cu căştile la urechi, operatorul mişcă uşor potenţiometrul.

— Alo, 714, 714, aici Vancouver, spuse el, după care strigă peste umăr: Aud ceva… s-ar putea să fie ei. Nu pot să fiu sigur. Dacă sunt, înseamnă că au ieşit de pe frecvenţă.

— Va trebui să riscăm, spuse Treleaven. Spu- ne-le să schimbe frecvenţa.

— 714, strigă operatorul. Aici Vancouver. Aici Vancouver. Schimbă pe frecvenţa 128,3. Mă auzi?

Frecvenţa 128,3.

Treleaven se întoarse spre controlor.

— Mai bine cerem celor de la aviaţie o altă verificare radar, sugeră el. Ar trebui să apară în curând şi pe ecranul nostru.

— 714. Schimbă pe frecvenţa 128,3 şi răspunde, repetă operatorul.

162

Burdick se trânti iarăşi pe colţul mesei din mijlocul încăperii. Mâna iui lăsă o urmă umedă pe suprafaţa de lemn.

— Nu se poate, nu se poate, zise el, uitându-se la radio. Dacă i-am pierdut acum, sunt pierduţi definitiv.

NOUĂ

04:35 – 05:05

Asemeni unui om dintr-un coşmar, stăpânit de furia disperării, cu dinţii încleştaţi şi cu faţa leoarcă de sudoare, Spencer se lupta să recapete controlul avionului, cu o mână pe maneta regulatorului şi cu cealaltă strângând cu putere manşa. în adâncul sufletului său simţea o furie pârjolitoare şi dezgust faţă de sine. La un moment dat, pierduse nu numai din înălţime, dar, practic şi toată viteza aerului. Creierul său refuza să reflecteze asupra ultimelor două minute. Se întâmplase ceva ce-i distrăsese atenţia, asta era tot ce-şi amintea. Sau şi asta era tot o scuză? Nu se putea să fi pierdut atât de mult din înălţime numai în câteva secunde, însemna că acest lucru se întâmplase treptat. Totuşi, nu trecuse prea mult timp de când verificase indicatorul de urcare şi coborâre – sau nu era acela sensul lui? Să fi fost combustibilul…?

Simţi o dorinţă violentă şi aproape incontrolabilă de a ţipa. De a ţipa ca un copil. De a fugi din locul acela, de acele care oscilau ironic şi să abandoneze

tot. Ar fi vrut să fugă înapoi în pântecul cald şi plăcut luminat al avionului strigând: „N-am putut. V-am spus că nu pot şi n-aţi vrut să mă ascultaţi. Nimănui nu ar trebui să i se ceară asta..."

— Câştigăm înălţime, îi spuse Janet cu o voce care i se păru incredibil de calmă.

îşi aminti de ea brusc şi, în clipa aceea, ţipătul din mintea lui se transformă în ţipetele unei pasagere – nişte ţipete isterice.

Auzi un bărbat strigând:

— Nu e el pilotul, ascultaţi-mă pe mine! Amândoi sunt întinşi pe jos. Suntem terminaţi!

— Taci din gură şi stai jos! îi porunci Baird.

— Nu poţi să-mi spui dumneata ce să fac...

— Am zis să treci la loc! Stai jos!

— în regulă, doctore, spuse ’Otpot, omul din Lancashire, lasă-l în seama mea. Ascultă...

Spencer închise ochii o clipă, într-un efort de a scăpa de imaginea acelor cadrane luminoase. îşi dădu seama cu tristeţe că-şi ieşise din formă. Un om îşi putea petrece viaţa alergând încolo şi încoace în permanenţă pe drumuri, spunându-şi că n-ar fi putut s-o facă dacă n-ar fi fost în formă. Şi, totuşi, prima oară când apărea un moment de criză, prima oară când trupul său era solicitat cu adevărat, eşua. Acela era ce! mai cumplit lucru: să ştii că trupul tău nu mai rezista, asemeni unei maşini vechi care era cât pe ce să alunece cu spatele pe un deal.

— îmi pare rău, zise Janet.

Continuând să ţină manşa, el o privi surprins.

— Poftim? spuse el prosteşte.

Fata se întoarse pe scaun spre el şi, în lumina aceea verzuie, chipul ei palid părea aproape străveziu.

— îmi pare rău că am făcut aşa, spuse ea simplu. E destul de greu pentru dumneata. N-am... n-am putut

să mă abţin.

— Nu ştiu la ce te referi, îi spuse el cu asprime, căci nu ştia ce să spună.

O auzi pe pasageră, care suspina zgomotos acum. Se simţi foarte ruşinat.

— Trebuie să-ncerc să-l înalţ cât pot de repede, spuse el.

Vocea lui Baird se auzi din prag pe deasupra zgomotului puternic făcut de motoare.

— Ce se petrece aici, de fapt? Sunteţi bine?

— îmi pare rău, doctore, zise Spencer. N-am putut să-l stăpânesc. Cred că acum e-n regulă.

— încearcă măcar să-l ţii drept, se plânse Baird. Acolo sunt oameni foarte, foarte bolnavi.

— A fost vina mea, zise Janet şi-l văzu pe doctor legănându-se de oboseală şi ţinându-se de tocul uşii.

— Nu, nu, protestă Spencer. Dacă n-ar fi fost ea, ne-am fi prăbuşit. Pur şi simplu, nu mă descurc – asta-i tot.

— Prostii, zise Baird scurt şi auziră un bărbat strigând:

— Luaţi legătura prin radio!

După care doctorul ridică glasul, adresându-se tuturor:

— Ascultaţi-mă cu toţii. Panica este cea mai molipsitoare boală şi, de asemenea, şi cea mai fatală.

Apoi închise uşa în urma lui.

— E o idee bună, spuse Janet calmă. Ar trebui să-i spun căpitanului Treleaven.

— Da. Spune-i ce s-a întâmplat şi că iau din nou înălţime.

Janet apăsă pe butonul microfonului pentru a lua legătura cu Vancouver, dar, pentru prima oară, nu i se răspunse. Chemă din nou. Nimic.

Spencer simţi un fior de teamă familiar pe care

se forţă să-l reprime.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el. Eşti sigură că microfonul e deschis?

— Da, cred că da.

— Suflă în microfon. Dacă e deschis, o să te auzi.

Ea făcu ce-i spuse el.

— M-am auzit. Alo, Vancouver. Alo, Vancouver. Aici 714. Mă auzi? Terminat.

Linişte.

— Alo, Vancouver. Aici 714. Răspunde, te rog. Terminat.

Linişte în continuare.

— Dă-mi voie mie, zise Spencer şi, luând mâna de pe regulator, apăsă butonul microfonului. Alo, Vancouver. Alo, Vancouver. Aici Spencer, 714. Stare de urgenţă, stare de urgenţă. Răspunde, te rog.

Tăcerea părea la fel de solidă şi de palpabilă ca un perete. Parcă ar fi fost singurii oameni din lume.

— Văd ceva pe cadran, spuse el. Sunt sigur că transmitem bine.

încercă din nou, însă, fără niciun rezultat.

— Către toate staţiile. Ajutor, ajutor, ajutor. Aici Zborul 714, probleme grave. Răspundeţi careva. Terminat.

Spaţiul părea mort.

— E clar. înseamnă că am ieşit de pe frecvenţă.

— Cum ar fi putut să se-ntâmple asta?

— Nu mă-ntreba. Orice se poate întâmpla în situaţia asta.

— Nu-i riscant să ne schimbăm frecvenţa?

— Bănuiesc că s-a schimbat deja. Nu ştiu decât că, fără radio, pot foarte bine să îndrept botul avionului în jos şi să termin odată. Habar n-am unde suntem şi, chiar dacă aş şti, cu siguranţă n-aş putea să duc avionul întreg pe pământ.

Janet se ridică de pe scaun, trăgând firul căştilor după ea până la panoul radioului, unde începu să rotească potenţiometrul foarte încet. Se auziră o mulţime de paraziţi şi fâşâituri.

— Am ajuns până la capăt, spuse ea.

— Mai încearcă. Trebuie să găseşti ceva. Dacă o să fie nevoie, o să luăm fiecare canal la rând.

Deodată, se auzi o voce foarte slabă.

— Stai puţin ce-i asta? zise el şi Janet dădu înapoi repede. Dă-I mai tare!

— ... 128,3, spuse vocea care, brusc, se auzi foarte aproape. Turnul de control Vancouver către Zborul 714. Schimbă pe frecvenţa 128,3. Răspunde, te rog. Terminat.

— Lasă-I acolo, îi zise Spencer fetei. Slavă Dom nului. Răspunde repede! Janet se aşeză la loc pe scaun şi zise repede:

— Alo, Vancouver. Sunt 714. Te aud tare şi clar. Terminat.

Vancouver răspunse imediat, vocea dispecerului fiind încărcată de bucurie.

— 714. Aici Vancouver. V-am pierdut. Ce s-a-n-tâmplat? Terminat.

— Vancouver, nici nu-ţi dai seama cât ne bucurăm să te auzim! spuse Janet. Am avut nişte probleme. Avionul s-a blocat şi am ieşit de pe frecvenţă. Dar acum e în regulă – cu excepţia pasagerilor, care nu suportă deloc bine toată situaţia. Urcăm iarăşi. Terminat.

De data aceasta se auzi vocea lui Treleaven, la fel de încrezătoare şi măsurată ca înainte, dar vădit plină de bucurie.

— Alo, Janet. Mă bucur că v-aţi dat seama că aţi ieşit de pe frecvenţă. George, te-am avertizat în legătură cu pericolul unei blocări. Trebuie să te uiţi

tot timpul la indicatorul vitezei aerului. Dar un lucru este sigur: dacă te-ai blocat şi ţi-ai revenit, e clar că nu ţi-ai pierdut flerul de pilot.

— Ai auzit? o întrebă Spencer pe Janet nevenindu-i să creadă şi schimbară zâmbete încordate.

— Probabil că te-ai speriat puţin, aşa că, timp de un minut, două, o să te iau mai uşor, continuă Treleaven. Până te mai înalţi puţin, aş vrea să-mi dai nişte repere de pe panoul de comandă. Să-ncepem cu combustibilul...

în timp ce căpitanul spunea ce informaţii dorea, uşa cabinei se deschise şi Baird aruncă din nou o privire înăuntru, vrând să le atragă atenţia celor doi, dar văzând cât de concentraţi erau asupra panoului, se răzgândi. Intră, închizând uşa în urma lui şi se lăsă într-un genunchi lângă pilot şi co-pilot, folosind oftalmoscopul ca lanternă pentru a le examina chipurile. Dun se dezvelise pe jumătate şi stătea cu genunchii strânşi la piept, gemând uşor, dar Pete părea inconştient.

Doctorul îi înveli bine, le şterse feţele cu un şervet umed pe care îl scoase din buzunar şi rămase acolo câteva minute, gânditor. După aceea se ridică. Janet transmitea cifre în microfon. Fără să scoată un cuvânt, doctorul ieşi din cabină, închizând uşa cu grijă.

Scena care i se oferi în faţa ochilor aducea mai degrabă cu un spital decât cu un avion de pasageri. Pe scaunele lor întinse complet, pasagerii bolnavi stăteau înfăşuraţi în pături, iar unul sau doi erau chiar nemişcaţi şi abia respirau. Alţii se zvârcoleau cuprinşi de dureri sub ochii prietenilor sau ai rudelor care-i priveau cu teamă sau le schimbau batistele ude pe de frunte.

Aplecându-se în faţă, spre cel pe care-l trântise

recent pe scaun, ’Otpot spunea:

— Nu te condamn, să ştii. Uneori e mai bine să te dezlănţui. Da’ nu în faţa celorlalţi care sunt săraci cu duhul, mai ales femeile. Doctorul e un tip nemaipomenit şi la fel şi cei doi care sunt acolo în cabină. Orice ar fi, trebuie să ne încredem în ei, dacă vrem să mai ajungem jos vreodată.

Liniştit pe moment, pasagerul, care era de două ori cât ’Otpot, se uită ameţit la propria-i imagine în geamul de lângă scaun. Omuleţul din Lancashire se duse lângă doctor, care-l bătu pe braţ în semn de mulţumire.

— Eşti un adevărat vrăjitor, ştiai? spuse Baird.

— Eu sunt mai speriat ca el, zise ’Otpot. La naiba, dacă n-ai fi fost cu noi, doctore…, adăugă el şi ridică din umeri expresiv. Cum mai merg treburile acum?

— Nu ştiu, zise Barid tras la faţă. Au nişte mici probleme acolo, ceea ce nu-i de mirare. Cred că Spencer e teribil de încordat. Poartă o răspundere mai mare decât oricare dintre noi.

— Cât mai este?

— N-am nici cea mai mică idee. Am pierdut orice noţiune a timpului. Dar, dacă n-am deviat de la cursul stabilit, nu poate să mai dureze mult. Mi se pare că au trecut câteva zile.

— De fapt, ce părere ai, doctore? îl întrebă ’Otpot încet. Avem vreo şansă?

— De ce mă-ntrebi pe mine? întotdeauna există o şansă, aşa cred. Dar să ţii un avion în aer şi să-l faci să aterizeze fără să se facă fărâme sunt două lucruri total diferite. Bănuiesc că atâta lucru pricep şi eu. Oricum, pentru unii din oamenii ăştia, peste puţin timp, n-o să mai aibă nicio importanţă.

Se lăsă în jos ca să se uite la doamna Childer,

căutându-i sub pătură încheietura mâinii şi observându-i faţa imobilă, pielea uscată şi respiraţia întretăiată.

— Doctore, chiar nu putem face nimic pentru ea? îl întrebă soţul ei cu un glas răguşit.

Baird se uită la ochii închişi şi afundaţi în orbite ai femeii, după care spuse încet:

— Domnule Childer, ai tot dreptul să ştii adevărul. Eşti un om inteligent – o să fiu sincer cu dumneata. Mergem cu toată viteza posibilă, dar pentru soţia dumitale s-ar putea să fie prea târziu.

Childer îşi mişcă buzele fără să scoată niciun sunet.

— Trebuie să-nţelegi. Am făcut tot ce-am putut pentru ea şi voi continua s-o fac, dar asta înseamnă extrem de puţin. Mai devreme, dacă aş fi folosit morfina, poate i-aş fi alinat puţin durerile. Acum, dacă te consolează puţin, natura s-a ocupat de asta în locul nostru.

Childer îşi regăsi glasul.

— Nu te las să spui asta, protestă el. Orice s-ar întâmpla, îţi sunt recunoscător, doctore.

— Bineînţeles că este. spuse ’Otpot deodată. Toţi suntem. Nimeni n-ar fi putut face mai mult decât dumneata, doctore. O adevărată minune, asta ai făcut.

Baird zâmbi stins, atingând fruntea femeii.

— Vorbele frumoase nu schimbă cu nimic situaţia, zise el. Eşti un om curajos, domnule Childer şi te respect pentru asta. Dar nu te amăgi singur.

Momentul adevărului, îşi spuse el cu amărăciune, deci asta era. Am ştiut că avea să vină în noaptea asta şi, în adâncul sufletului, am ştiut şi care era răspunsul. Acela era gustul sărat al adevărului. Nicio imagine colorată a ceea ce crezi că eşti sau a ceea ce vrei să te considere ceilalţi. Acela era adevărul. Peste o oră

probabil că vom fi cu toţii morţi. Cel puţin, o să mor demascat. Un ratat nenorocit. „Când a venit momentul, el a fost incapabil." Necrologul perfect.

— Dacă o să scăpăm, o să le spun tuturor cât de mult îţi datorăm, zise Childer, stăpânit de emoţie.

Baird îşi adună gândurile.

— Continuă ca până acum, domnule Childer, spuse el ridicându-se. Ai grijă să-i fie cald. Umezeşte-i tot timpul buzele. Dacă ai putea să-i dai apă din când în când, ar fi foarte bine. Nu uita că a pierdut o cantitate foarte mare de lichid din organism.

în clipa aceea, în camera de control din Vancouver, Harry Burdick tocmai îşi înlocuia puţin din lichidul din organism cu un alt pahar de cafea. Pe lângă microfon, Treleaven mai ţinea în mână acum şi-o pereche de căşti în care întreba acum:

— Radarul. Aveţi ceva?

Dintr-o altă parte a clădirii, operatorul radar, care stătea împreună cu asistentul său în faţa unui ecran, răspunse calm:

— Nimic deocamdată.

— Nu înţeleg, îi spuse Treleaven controlorului. Ar fi trebuit să apară pe radar deja.

— Nu uita că a pierdut din viteză în timpul ultimului exerciţiu, zise Burdick.

— Da, aşa este, spuse Treleaven. Să mă a- nunţi imediat cum apare ceva, zise el iarăşi în căşti, după care i se adresă controlorului: Nu îndrăznesc să-l aduc prin nori fără să ştiu unde se află. Cere-i Aviaţiei o altă verificare, te rog, domnule Grimsell.

După aceea îi făcu un semn din cap operato rului radio.

— Fă-mi legătura cu ei. Alo, 714. Ascultă-mă cu atenţie, George. O să refacem exerciţiul, dar mai înainte, aş vrea să-ţi explic câteva lucruri pe care s-ar

putea ca tu să le fi uitat sau să fie valabile pentru avioanele mari. Mă auzi? Terminat.

— Dă-i drumul, Vancouver. Te ascultăm cu atenţie. Terminat.

— Bine, 714. Acum, înainte de aterizare trebuie făcute anumite verificări şi reglări, pe lângă exerciţiul pe care tocmai l-ai repetat. O să-ţi spun mai târziu când şi cum să le faci. Acum vreau doar să ţi le spun ca să fii pregătit. Mai întâi, trebuie pus în funcţiune servomotorul cu pompă hidraulică. Pe urmă, presiunea lichidului de frână trebuie să fie între 900 şi 1000 de livre pe inch pătrat. S-ar putea să-ţi aminteşti toate astea de la avioanele de luptă pe care le-ai pilotat, dar un curs de reîmprospătare a memoriei nu strică. Apoi, după ce cobori trenul de aterizare, dai drumul pompelor de alimentare cu combustibil şi verifici dacă ai suficient. în final, vine rândul elicelor. Ai priceput? O să le luăm pe rând la momentul potrivit, pentru ca Janet să manevreze comutatoarele. Acum o să-ţi spun unde se află fiecare. Fii atent...

Janet şi Spencer identificară fiecare comutator.

— Spune-i că le-am găsit, Janet.

— Alo, Vancouver. Le-am găsit pe toate.

— Bine, 714. N-ai nicio îndoială în legătură cu poziţia fiecăruia, Janet? Eşti absolut sigură? Terminat.

— Da, Vancouver. Sunt sigură. Terminat.

— 714. Verifică din nou dacă zbori drept. Terminat.

— Alo, Vancouver. Da, zburăm drept şi deasupra norilor.

— Bine, 714. Acum, George, coboară din nou eleroanele cu 15 grade, viteza 140 şi hai să trecem iarăşi prin exerciţiul de coborâre a roţilor. Fii foarte atent la viteză de data asta. Dacă eşti gata, dă-i drumul...

Spencer începu procedura încruntat, urmând fiecare instrucţiune cu maximum de concentrare, în timp ce Janet citea vitezele şi mânuia manetele eleroanelor şi trenului de aterizare. Simţiră din nou acea zguduitură puternică în clipa în care viteza fu redusă. Lumina slabă a zorilor începu să se vadă la răsărit.

în camera de control, Treleaven profită de ocazie pentru a înghiţi puţină cafea rece. Acceptă o ţigară de la Burdick şi dădu fumul afară cu zgomot. Părea tras la faţă şi începuse să-i crească barba.

— Care mai este situaţia acum? îl întrebă directorul companiei.

— Destul de bună, dar timpul trece foarte repede, zise căpitanul. Ar trebui să repete de o duzină de ori numai chestia asta cu eleroanele şi cu roţile. Cu puţin noroc, o s-o repetăm de trei ori înainte să ajungă deasupra noastră – dacă-şi păstrează cursul, vreau să spun.

— O să faci cu el şi exerciţii de apropiere? întrebă controlorul.

— Trebuie. Fără s-o fac de cel puţin două, trei ori, nu dau doi bani pe şansele lui, cu experienţa pe care o are. O să văd cum se descurcă. Altfel...

Burdick lăsă ţigara să cadă pe jos şi călcă pe ea.

— Altfel ce? întrebă el.

— Ar trebui să fim realişti, spuse Treleaven atunci. Omul ăla e teribil de speriat şi pe bună dreptate. Dacă-i cedează nervii, au mai multe şanse să cadă în apă.

— Bine, dar... impactul! exclamă Burdick. Şi oamenii ăia bolnavi – şi avionul. Ar fi o pierdere îngrozitoare.

— Ar fi un risc calculat, spuse Treleaven cu o voce rece ca gheaţa, privindu-l pe director drept în

ochi. Dacă prietenul nostru o să se prăbuşească pe pistă, avionul tot o să se distrugă.

— Harry n-a vrut să spună asta, interveni controlorul repede.

— La naiba, cred că nu, zise Burdick stânjenit.

— Fără să mai adăugăm pericolul că, dacă se prăbuşeşte aici, mai mult ca sigur că o să izbucnească un incendiu şi va trebui să zicem mulţumesc dacă o să putem salva pe cineva, continuă Treleaven. Ba ar putea chiar să distrugă şi ceva instalaţii de la sol. Dar, dacă ar cădea în ocean, ar distruge avionul, cu siguranţă, dar am avea şansa să salvăm o parte din pasageri, chiar dacă nu pe cei foarte bolnavi. Cu ceaţa asta subţire şi dacă vântul nu bate deloc, apa o să fie liniştită, reducând impactul. L-am dirija cu ajutorul radarului să aterizeze cât mai aproape de navele de salvare.

— Dă-mi legătura cu Marina, îi ceru controlorul asistentului său. Şi Aviaţia. Echipe de salvare aer- apă stau deja pregătite. Să le spunem să iasă mai în larg şi să aştepte instrucţiuni prin radio.

— Nu vreau să fac asta, zise Treleaven întorcându-se spre harta de pe perete. Ar însemna să-i abandonăm pe cei bolnavi. Ar însemna că ar trebui să avem mult noroc ca să-i scoatem înainte ca avionul să se scufunde. Dar s-ar putea să fie necesar, adăugă el, după care vorbi în căşti. Radarul, aveţi ceva?

— încă nimic, sosi răspunsul calm şi impersonal. Staţi puţin. S-ar putea să fie ceva... da, căpitane. Acum a apărut. E la zece mile la sud de rută. Spune-i că o ia în dreapta spre 265.

— Bună treabă, zise Treleaven şi făcu semn să i se dea legătura cu cei din avion, când centralistul strigă:

— Aviaţia raportează contact vizual, domnule,

peste 38 de minute.

— Bine, spuse Treleaven ridicând microfonul de pe masă. Alo, 714. Ai efectuat şi inversul procedurii pentru eleroane şi trenul de aterizare? Terminat.

— Da, Vancouver. Terminat, spuse fata.

— Aţi avut ceva probleme de data asta? Zburaţi drept?

— Totul este în regulă, Vancouver. Pilotul zice... deocamdată.

îi auziră cu toţii râsul nervos.

— Foarte bine, 714. Te avem pe radar acum. Eşti la zece mile sud dte rută. Vreau să o iei puţin în dreapta, folosind regulatorul pentru a-ţi menţine viteza actuală şi să îndrepţi avionul pe direcţia 265.

Repet. 265. E clar? Terminat.

— Am înţeles, Vancouver.

Treleaven privi pe fereastră. întunericul începuse să se destrame puţin.

— Bine că or să poată vedea puţin, deşi abia în ultimele câteva minute, zise el.

— Anunţ pe toată lumea să fie pe poziţii, zise controlorul şi-i strigă apoi asistentului său: Anunţă Turnul, Stan. Spune-le să alerteze pompierii. Dă-mi poliţia, îi spuse el apoi centralistului.

— Şi, după aceea, dă-mi-l pe Howard în sala presei, zise Burdick, care-i spuse apoi lui Treleaven: Ar trebui să le explicăm ziariştilor că există şi posibilitatea prăbuşirii înainte ca ei să tragă singuri concluziile. Nu, stai puţin îşi aminti el deodată, privindu-l fix pe căpitan. Nu putem să recunoaştem că asta ar înseamna condamnarea pasagerilor bolnavi. Mi-aş tăia gâtul cu mâna mea!

Treleaven nu asculta, însă. Se prăbuşise pe un scaun, cu capul plecat şi cu o mână pe ochi, fără să audă murmurul de glasuri din jurul lui. Dar, la primul

zgomot a! amplificatorului, sări în picioare şi luă repede microfonul.

— Alo, Vancouver, strigă Janet. Suntem pe direcţia 265 aşa cum ai spus. Terminat.

— 714. E foarte bine, zise Treleaven cu o falsă

veselie. Te descurci splendid. Hai s-o facem din nou, da? Va fi ultima oară înainte de a ajunge la aeroport, George, aşa că fă-o bine.

Controlorul vorbea la telefon încet, dar agitat.

— Da, or să sosească în jumătate de oră. Haideţi să ne punem pe treabă.

ZECE

05:05 – 05:25

Spencer încercă să-şi întindă picioarele amorţite. Parcă tot trupul îi fusese bătut şi învineţit. în neliniştea lui şi în efortul de concentrare depusese o energie aproape nenecesară, astfel că, în clipa în care se relaxă puţin, se simţi total vlăguit. Era conştient că mâinile îi tremurau, dar nu încercă să le oprească. Tot timpul, acea voce lăuntrică, acum la fel de reală şi de independentă pentru el ca şi cea din căşti, îşi continua monologul insistent, spunân- du-i: „Orice ar fi, nu ceda. Dacă cedezi, eşti terminat. Nu uita, aşa a fost de multe ori în război. Credeai că erai terminat atunci – epuizat, fără nici uri pic de vlagă în tine. Dar întotdeauna mai rămânea ceva – o ultimă rezervă pe care n-ai ştiut niciodată că o ai."

Se uită ia Janet, forţându-se să vorbească.

— Cum a fost de data asta? o întrebă el, ştiind că era la un pas de a ceda nervos.

Ea păru să sesizeze scopul întrebării lui.

— Foarte bine, spuse ea cu vioiciune. Oricum,

căpitanul Treleaven mi s-a părut mulţumit, dumitale nu?

— Nici nu l-am auzit, spuse el mişcându-şi capul când într-o parte când în alta pentru a-şi dezmorţi gâtul. Sper doar că asta-i tot. De câte ori am făcut exerciţiul ăsta până acum – de trei ori? Dacă ne zice să-l mai facem o dată, nu ştiu...

„Uşurel". Se admonestă el. „N-o lăsa să vadă în ce hal eşti." Ea se aplecase spre el şi-i ştergea faţa şi fruntea cu o batistă. „Haide, calmează-te. E doar o reacţie nervoasă. Gândeşte-te la Treleaven în ce poziţie se află. El este în siguranţă pe pământ, dar dacă uită ceva..."

— Ai văzut, răsare soarele, spuse Janet.

— Sigur, minţi el ridicându-şi privirea.

Chiar şi spre vest covorul de nori era pătat de trandafiriu şi auriu şi cerul începuse să se lumineze vag. Spre sud văzu vârfurile munţilor, izolate asemeni unor insule pe un ocean de vată.

— Nu mai avem mult, zise el, după care făcu o pauză. Janet?

—Da.

— înainte să ajungem jos, mai aruncă o ultimă... vreau să spun, mai uită-te o dată la piloţi. Probabil că o să ne cam zgâlţâim puţin şi n-aş vrea să fie azvârliţi de colo-colo.

Janet îi aruncă un zâmbet de recunoştinţă.

— Poţi să te descurci singur o clipă?

— Nu-ţi face griji, o să dau un chiot imediat.

Ea îşi scoase căştile şi se ridică de pe scaun. în clipa în care se întoarse, uşa cabinei se deschise şi Baird aruncă o privire înăuntru.

— Ah, ai terminat cu radioul, zise el.

— Tocmai voiam să mă mai uit la căpitan şi co-pilot, să văd dacă stau bine.

— Nu-i nevoie, îi spuse el. Am făcut-o eu acum câteva minute, când voi eraţi ocupaţi.

— Cum mai stau lucrurile în spate, doctore? îl întrebă Spencer.

— De aceea am şi venit încoace, spuse Baird încordat. începem să intrăm în criză de timp – foarte repede.

— Ai nevoie să cerem vreun sfat celor de la sol?

— Aş fi vrut să verific diagnosticul cu un medic de-acolo, dar bănuiesc că e mai important să

185

lăsăm spaţiul liber pentru pilotare. Cam cât mai durează?

— Cam în jumătate de oră, cred. E bine?

— N-am idee, spuse Baird nesigur.

Se ţinea de spătarul scaunului lui Spencer şi oboseala era evidentă în tot trupul lui. Era în cămaşă şi-şi scosese cravata.

— Doi pacienţi sunt într-o stare extrem de gravă, zise el. Nu ştiu cât mai rezistă fără un tratament adecvat. Dar nu mult, asta-i sigur. Iar alţii or să ajungă în aceeaşi stare cât de curând.

Spencer se strâmbă.

— Te ajută cineva?

— Fii convins – altfel n-aş fi putut să mă descurc. Un tip în mod deosebit – cel din Lancashire – e un…

Căştile prinseră viaţă.

— Alo, 714. Aici Vancouver. Terminat.

Spencer îi făcu semn lui Janet să se aşeze din nou pe scaun şi ea îşi puse repede căştile.

— Eh, o să mai trec pe-aici, zise Baird. Succes, oricum.

— Stai puţin, spuse Spencer făcându-i semn fetei.

— Aici 714, confirmă Janet în microfon. Vom relua legătura peste o clipă.

— Doctore, spuse Spencer repede, nu vreau să te mint. S-ar putea să fie urât de tot. Se poate întâmpla orice.

Doctorul nu spuse nimic.

— înţelegi ce vreau să spun. S-ar putea să-i cam zgâlţâie acolo în spate. Ai grijă să stea la locurile lor, da?

Baird păru să se gândească bine la acele cuvinte, după care spuse pe un ton posomorit:

— Să faci tot ce poţi şi lasă restul în seama mea.

După aceea îl bătu pe umăr şi ieşi din cabină.

— Bine, îi zise Spencer fetei.

— Dă-i drumul, Vancouver, spuse ea.

— Alo 714, se auzi vocea limpede şi încrezătoare a lui Treleaven. Acum, că ai mai respirat puţin, hai să ne-apucăm iarăşi de treabă, George. Ar trebui să mă auzi bine acum. Terminat.

— Spune-i că am stat câteva minute cu picioarele sus, zise Spencer. Şi mai spune-i că se aude ca un nouar la baseball.

— Ne-am odihnit puţin şi vă auzim ca pe nouar la baseball, spuse Janet.

— Foarte bine, George. Lecţiile noastre de pilotaj te-au încetinit puţin, deşi totul va fi spre bine, fiindcă se va lumina puţin până vei ajunge. Eşti gata să-ncepi să pierzi din înălţime. Mai întâi aş vrea să vorbesc cu Janet. Mă asculţi, Janet?

— Alo, Vancouver. Da, vă aud.

— Janet, când o să efectuăm aterizarea, am vrea să urmezi instrucţiunile în caz de urgenţă pentru protejarea pasagerilor. înţelegi? Terminat.

— înţeleg, domnule căpitan. Terminat.

— încă ceva, Janet. Chiar înainte de aterizare îl vom ruga pe pilot să declaşeze soneria de urgenţă. George, comutatorul pentru sonerie este chiar

deasupra scaunului co-pilotului şi e roşu.

— îl vezi? întrebă Spencer fără să-şi ridice privirea.

— Da, spuse Janet, e aici.

— Bine. Nu uita de el.

— Janet, acesta va fi semnalul tău pentru măsurile de siguranţă finale pentru că, după aceea, vreau să te duci în spate, la pasageri.

— Spune-i nu, interveni Spencer. Am nevoie de tine aici în faţă.

— Alo, Vancouver, zise Janet. înţeleg instrucţiunile, dar pilotul are nevoie de ajutorul meu. Terminat.

Urmă un moment îndelungat de pauză, după care:

— Bine, 714, spuse Treleaven. îmi dau seama de situaţie. Dar, Janet, e datoria ta să te asiguri că toţi pasagerii cunosc instrucţiunile în caz de prăbuşire. Ai putea să delegi pe altcineva s-o facă?

— Ce zici de doctor? sugeră Spencer.

Janet înclină din cap.

— Are şi aşa destule griji, zise ea.

— Să mai aibă câteva, se răsti el. Trebuie să te am aici lângă mine, altfel n-avem nicio şansă să ajungem jos.

Ea ezită şi apoi apăsă pe buton pentru a transmite.

— Alo, Vancouver. Doctorul Baird va trebui oricum să supravegheze pasagerii bolnavi. Cred că e cel mai indicat pentru a le face instructajul. Mai 3 cineva care îl ajută. Terminat.

— Alo, Janet. Foarte bine. Acum du-te şi explică-i totul doctorului cu foarte mare grijă. Nu trebuie să existe nicio posibilitate de greşeală. Anunţă-mă când ai terminat.

Janet îşi scoase căştile şi se ridică de pe scaun.

— Acum, George, continuă Treleaven, ai grijă să menţii cursul actual: te corectez eu dacă va fi nevoie. Acum, din moment ce te apropii de aeroport, o să facem o verificare a lucrurilor cu adevărat esenţiale din carlingă. Vreau să te familiarizezi cu ele din mers. De unele o să-ţi aduci aminte de pe vremuri. Trebuie să fii sigur că ştii unde se află fiecare. Dacă ai vreo îndoială, spune-mi acum. 0 să repetăm de câte ori vrei, dar în momentul în care o să aterizezi, trebuie să procedezi absolut corect. O

să-ncepem cu prima verificare imediat cum se întoarce Janet.

în camera de control din Vancouver, Treleaven scoase o ţigară stinsă din gură şi o aruncă, după care se uită la ceasul electronic de pe perete şi apoi la controlor.

— Cât combustibil au? întrebă el.

Grimsell luă mapa de pe masă.

— Suficient pentru nouăzeci de minute, zise el.

— Care-i treaba, căpitane? întrebă Burdick. Crezi că e destul timp pentru ocoluri şi apropieri?

— Trebuie să fie. E vorba de un prim zbor al unui om. Dar fii foarte atent, domnule Grimsell. Trebuie să fim pregătiţi în caz că hotărăsc ca ultimă soluţie prăbuşirea în apă.

— Domnule Burdick, preşedintele dumneavoastră pe fir, strigă centralistul.

Burdick scose o înjurătură.

— Tocmai acum s-a găsit să sune şi el! Spune-i că nu pot să vorbesc acum. Fă-i legătura cu biroul companiei. Stai puţin. Dă-mi mie biroul mai întâi, zise el şi ridică receptorul aşteptând nerăbdător. Tu eşti Dave? Harry, la telefon. O surpriză pentru tine: Bătrânul e pe fir. Vrăjeşte-I cât poţi mai bine. Spune-i

că 714 e sub control şi că rugăciunile lui sunt la fel de bune ca ale noastre. O să-l sun imediat... imediat cum o să am ce să-i spun. Pe urmă,

190

presupun că va trebui să se urce într-un avion şi să vină încoace. Aşa, băiete.

Ţinând receptorul acoperit cu mâna, asistentul îi spuse controlorului:

— E Howard. Zice că reporterii...

— Dă-mi-l mie, ţipă controlorul, smulgându-i receptorul din mână. Ascultă, Cliff. Să ştii că nu mai primim niciun telefon. Lucrurile sunt prea critice acum. Da, ştiu. Dacă au ochi, or să vadă singuri, zise el şi trânti receptorul.

— Băiatul ăsta a făcut treabă bună, mormăi Burdick.

— Aşa e şi reporterii ăia şi-o fac pe-a lor de a nu sta liniştiţi, spuse controlorul. Dar acum nu putem să pierdem vremea cu ei.

Treleaven stătea lângă panoul radio, bătând cu degetele absent şi cu privirea aţintită asupra ceasului. Afară, operaţiunile erau în plină desfăşurare, într-un spital, o soră închise telefonul şi vorbi apoi cu un doctor care se afla la o masă alăturată. îi dădu haina, şi-o puse şi ea pe a ei şi ieşiră repede, iar, câteva clipe mai târziu, uşa garajului se deschise, lăsând să iasă ambulanţele una după alta.

La una din bazele de pompieri din oraş, oamenii dintr-unul din cele câteva echipaje care erau ţinute de rezervă până în ultimul moment, trântiră cărţile de joc pe masă şi dădură fuga la uşă când auziră alar ma, înşfăcându-şi echipamentul din mers. Ultimul care ieşi, se întoarse iute la masă şi se uită la cărţile unuia din adversarii săi. Ridică o sprinceană şi apoi porni alergând după colegii săi.

în zona micului grup de case din preajma Podului Sea Island, care se aflau în linie dreaptă cu aerodromul, poliţiştii încărcau familiile în două autobuze, majoritatea oamenilor având haine de stradă puse în grabă peste cele de noapte. O fetiţă care se tot uita spre cer, se împiedică în pijama şi fu luată repede de un poliţist şi urcată într-un autobuz, după care el îi făcu semn şoferului să pornească.

— Alo, Vancouver, spuse Janet cu răsuflarea tăiată. Am dat toate instrucţiunile necesare. Terminat.

— Bravo, spuse Treleaven, uşurat. Acum fi atent, George, continuă el repede, timpul curge puţin împotriva noastră. Întâi, fixează altimetrul la 30,1. Pe urmă, manevrează regulatorul încet, dar păstrează viteza constantă până când o să pierzi câte 500 de picioare pe minut. Urmăreşte cu foarte mare atenţie instrumentele. Va trebui să cobori destul de mult prin nori.

Spencer îşi încleştă degetele pe regulatoare şi le dădu uşor înapoi. Indicatorul de urcare şi coborâre oscilă puţin în dreptul lui 600, după care urcă din nou şi rămase nemişcat la 500.

— Uite norul, spuse el când firava lumină a zorilor fu acoperită brusc. întreabă-l cât de jos e norul.

Janet repetă întrebarea.

— Plafonul e la aproximativ 2000 de picioare şi tu ar trebui să ieşi din nor la vreo cincisprezece mile de aeroport, zise Treleavean.

— Spune-i că suntem fixaţi la 500 de picioare pe minut, zise Spencer.

Janet se conformă.

— Foarte bine, 714. Acum, George, partea care o să urmeze o să fie puţin mai complicată. Nu-ţi întrerupe concentrarea. Verifică încontinuu indicatorul de coborâre. Dar, în acelaşi timp, dacă

poţi, localizează şi comenzile pentru o primă repetiţie a procedurii de aterizare. Crezi că poţi?

Spencer nu se sinchisi să mai răspundă. Privirea i se fixă asupra panoului, strânse din buze şi dădu din cap, expresiv.

— Da, Vancouver, răspunse calmă Janet. O să-ncercăm.

— Bine. Dacă ceva n-o să fie în regulă, să-mi spuneţi imediat.

Treleaven îndepărtă o mână care-i atinsese braţul pentru a-l întrerupe. îşi îngustase ochii şi se uita din nou fix la punctul imaginar de pe perete, închipuindu-şi carlinga avionului.

— George, va trebui să faci următoarele lucruri. Mai întâi, să pui în funcţiune servomotorul cu pompă hidraulică. Nu uita, trebuie să-ţi fixezi lucrurile astea în minte – să nu faci nimic acum. Dispozitivul e în partea stângă a panoului, şi în stânga giroscopului. Ai înţeles? Terminat.

O auzi pe Janet răspunzând:

— Pilotul ştie asta, Vancouver şi a localizat comutatorul.

— Bine, 714. Uimitor cum îţi aduci aminte de unele lucruri, nu-i aşa, George? spuse Treleaven şi-şi şterse ceafa cu o batistă. Apoi va trebui să închizi dispozitivul de pe dejivrare. Acesta ar trebui să fie acum în funcţiune şi se află în dreapta panoului, în faţa lui Janet. Urmăreşti indicatorul de coborâre, George? Următorul pas, presiunea lichidului de frână. Sunt două dispozitive, unul pentru frâna interioară şi unul pentru cea exterioară. Sunt imediat în dreapta servomotorului hidraulic pe care l-ai localizat adineauri. Terminat.

După o pauză, Janet confirmă.

— Le-am găsit, Vancouver. Arată între 950 şi

1010 livre – pe inch pătrat? — fiecare.

— Atunci e în regulă dar trebuie verificate din nou înainte de aterizare. Acum, lângă genunchiul stâng al lui Janet se află comutatoarele pentru inter-răcitorul babordului şi cel al tribordului. Sunt marcate foarte clar. Vor trebui deschise la maximum. Ai tu grijă de asta, Janet, da? Deschise la maximum. Următorul şi cel mai important lucru este trenul de aterizare. Ai efectuat exerciţiul ăsta, dar, mai întâi, recapitulează-l bine în minte, începând cu mişcarea eleroanelor şi încheind cu coborârea completă a roţilor şi blocarea lor. Eleroanele trebuie coborâte complet doar când avionul este foarte aproape de sol şi eşti sigur că intri pe pistă. O să te dirijez eu atunci. Aţi înţeles amândoi? Terminat.

— Spune-i că da, mulţumesc, zise Spencer fără să-şi ia ochii de la panou.

Umărul începuse să-l doară îngrozitor, dar excluse acest lucru din minte.

— Bine, 714. Când roţile or să fie coborâte, dispozitivul de pompare a combustibilului va trebui deschis, altfel ai putea rămâne fără combustibil, exact într-un moment critic.

— Am înţeles, Vancouver, spuse Janet cu un glas stins.

— Apoi va trebui să vă ocupaţi de elice până când se vor aprinde luminile verzi de sub comutatoare. Presupun că trebuie să-i atingă genunchiul drept al lui George. Le-aţi văzut?

— Pilotul zice că da, Vancouver.

— în ultimul rând, supraalimentatoarele. După ce roţile vor fi coborâte, acestea vor trebui fixate în poziţie de decolare – adică în sus. Sunt, bineînţeles, cele patru manete din stânga regulatoarelor. Bine. Aveţi întrebări? Terminat.

Spencer se uită la Janet disperat.

— Există o singură problemă, spuse el. N-o să ţinem minte nimic.

— Alo, Vancouver, zise Janet. Nu credeam că o să ne putem aminti totul.

— Nici nu trebuie, 714. O să vi le amintesc eu la momentul potrivit. Mai sunt şi alte lucruri cu care o să ne confruntăm. Vreau să repet cu tine toate aceste operaţii, George, pentru ca atunci când o să fie nevoie, să le efectuezi fără să-ţi pierzi prea mult concentrarea. Nu uita, e doar un exerciţiu. Trebuie să pilotezi în continuare.

— întreabă-l de timp, zise Spencer. Cât timp avem la dispoziţie?

Janet puse întrebarea în microfon:

— Aşa cum ţi-am mai spus, George, ai tot timpul din lume – dar nu trebuie să pierdem niciun moment. Vei fi deasupra aeroportului peste vreo şapte minute. Nu lăsa să te tulbure treaba asta. O să exersăm cât vrei de mult, spuse Treleaven, după care făcu o pauză. Radarul anunţă că e nevoie de o corectare a cursului, George. Schimbă direcţia cu cinci grade, la 260, te rog. Terminat.

Treleaven închise microfonul şi vorbi cu controlorul.

— Se apropie. Imediat cum o să avem contact vizual, îi pun să facă ocoluri şi să exerseze. O să vedem atunci cum or să stea lucrurile.

— Totul e aranjat aici, spuse controlorul, după care îi strigă asistentului său: Toată lumea de pe aerodrom să fie în alertă.

— Alo, Vancouver, se auzi vocea lui Janet în amplificator. Am schimbat cursul la 260. Terminat.

— Bine, 714, spuse Treleaven trăgându-şi pantalonii în sus cu o mână. Hai să verificăm

înălţimea, te rog. Terminat.

— Vancouver, înălţimea noastră e de 2500 de picioare, răspunse Janet, după câteva secunde.

în căşti, Treleaven îl auzi pe operatorul radar anunţând:

— Cincisprezece mile de aerodrom.

— E foarte bine, George, spuse el apoi. O să ieşi din nor dintr-o clipă în alta. Imediat după aceea să te uiţi după farul aeroportului. Terminat.

— Veşti proaste, îi spuse Burdick. Vremea se strică A început să plouă din nou.

— N-avem ce face acum, zise Treleaven. Sună Turnul, îi spuse el apoi controlorului. Spune-le să aprindă toate luminile. O să urcăm şi noi imediat. Vreau ca radioul lor să fie fixat pe aceeaşi frecvenţă, pentru că Spencer n-o să aibă timp să stea să schimbe canalele.

— Am înţeles! spuse controlorul ridicând un receptor.

— Alo, 714, strigă Treleaven. Eşti la cincisprezece mile de aeroport. Mai eşti în nor, George? Terminat.

Urmă o pauză îndelungată. Deodată, se auziră nişte paraziţi şi cuvintele lui Janet.

— ...Ridică foarte uşor. Mi s-a părut că văd ceva. Nu sunt. sigură... Ba da, uite! îl văd! Dumneata îl vezi, domnule Spencer? E drept în faţă. Vedem farul, Vancouver!

— Dumnezeule, au trecut, îi spuse Treleaven lui Burdick. Bine, George. Strigă el apoi în microfon, rămâi la 2000 de picioare şi aşteaptă instrucţiuni. Mă duc în Turnul de control, aşa că n-o să mă mai auzi câteva minute. O să decidem care pistă va fi folosită, ca să poţi ateriza în vânt. Dar înainte o să faci câteva exerciţii. Terminat.

îl auziră pe Spencer spunând:

— Lasă-mă pe mine, Janet.

Se auziră câteva frânturi de conversaţie, după care vocea lui Spencer răsună din nou în amplificator.

— Gata, Vancouver. Situaţia de-aici nu permite acest lucru. Venim direct.

— Poftim! strigă Burdick. Nu se poate!

— Nu te prosti, George, spuse Treleaven repede. Trebuie să exersezi puţin.

— Continui coborârea, spuse Spencer şi vocea îi tremură uşor. Aici sunt oameni pe moarte. Pe moarte! Nu puteţi să-nţelegeţi? Am tot atâtea şanse din prima cum aş avea şi după al zecelea exerciţiu. Vin direct.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, zise controlorul.

— Nu, n-avem timp să ne certăm, spuse Treleaven care era alb ca varul şi o venă îi zvâcnea în tâmplă. Trebuie să acţionăm rapid. Eu zic că n-avem încotro. El e la comanda avionului. O să-i accept hotărârea.

— Dar nu poţi să faci asta, protestă Burdick. Nu-ţi dai seama...

— Bine, George, dacă aşa vrei tu, strigă Treleaven în microfon. Rămâi pe recepţie. Ne ducem în Turn acum. Succes tuturor! Ne auzim peste câteva clipe.

îşi scoase repede căştile, aruncându-le şi le strigă celorlalţi:

— Haideţi repede.

Cei trei bărbaţi ieşiră din încăpere, alergând pe coridor, Burdick încheind coloana. Fără ss dea vreo atenţie liftului, urcară în fugă scările, gata să răstoarne pe cineva care tocmai cobora şi dădură buzna în Turn. Un operator stătea în faţa ferestrei imense, scrutând prin binoclu cerul care începea să se lumineze.

— Uite-I! strigă el şi Treleaven luă repede un alt binoclu, se uită o clipă şi-l lăsă în jos.

— Bine, zise el gâfâind. Haideţi să ne hotărâm asupra pistei.

— Zero-opt, spuse operatorul. E cea mai lungă şi în bătaia vântului.

— Radarul! strigă căpitanul.

— Aici, domnule.

Treleaven se duse spre o masă laterală pe care se vedea un plan al aeroportului sub geam. Folosi o carioca groasă pentru a marca ruta propusă a avionului.

— Uitaţi cum o să facem. Acum e cam pe-aici. O să-l facem să se-ntoarcă şi, în acelaşi timp, o să-l facem să coboare la o mie de picioare. O să încep verificarea de dinainte de aterizare aici, după care o să treacă peste strâmtoare şi o să cotească uşor în final. E clar?

— Da, domnule căpitan, spuse operatorul. Treleaven luă o pereche de căşti care i se oferiră şi le puse.

— E făcută legătura cu sala radarului? întrebă el.

—Da.

Controlorul vorbea în microfonul-telefon.

— Turnul către toate vehiculele de salvare. Pista este zero-opt. Zero-opt. Lucrătorii aeroportului să ocupe poziţiile unu şi doi. Echipamentul civil, poziţia trei. Toate ambulanţele, poziţiile patru şi cinci. Repet, niciun vehicul nu trebuie să plece din loc înainte ca avionul să treacă de el. Daţi-i drumul.

Aplecându-se deasupra consolei de comandă, căpitanul apăsă pe butonul unui microfon de birou. Lângă cotul său, benzile unui magnetofon începură să se învârtească.

— Alo, George Spencer, spuse el pe un ton calm.

Aici Paul Treleaven în Turnul de control Vancouver. Mă auzi? Terminat.

Vocea lui Janet umplu încăperea.

— Da, domnule căpitan. Vă auzim foarte clar. Terminat.

în receptor, operatorul radar anunţă calm:

— Zece mile. Să schimbe direcţia la 253.

— Bine, George. Te afli la zece mile de aeroport. Schimbă direcţia la 253 şi coboară până la o mie de picioare. Janet dă anunţul de dinaintea aterizării. Niciunul din voi să nu mai transmită nimic decât dacă aveţi întrebări de pus.

Luând mâinile pe rând de pe manşă, Spencer, îşi dezmorţi degetele şi izbuti să-i arunce un zâmbet fetei de lângă el.

— Janet, fă-ţi treaba, îi spuse el.

Ea luă un microfon de pe peretele cabinei şi apăsă pe buton, după care începu să vorbească.

— Atenţie, vă rog. Atenţie, toată lumea, spuse ea şi vocea îi tremură uşor. Vă rog să vă reluaţi locurile şi să vă puneţi centurile de siguranţă. Vom ateriza peste câteva minute. Vă mulţumim.

— Bravo, o felicită el. Ca orice aterizare normală, nu?

Ea încercă să zâmbească şi-şi muşcă buzele.

— Eh, nu chiar, zise ea.

— Ai foarte mult curaj, spuse Spencer cu seriozitate. Aş vrea să ştii că n-aş fi reuşit să ajung până aici fără...

Se întrerupse, mişcând uşor palonierul şi manşa, aşteptând un răspuns din partea avionului.

— Janet, spuse el, uitându-se la inclinometru, nu mai avem prea mult timp. O să se întâmple ceea ce am ştiut că o să se-ntâmple mai devreme sau mai târziu. Dar aş vrea să fiu convins că înţelegi de ce trebuie să

încerc să duc avionul jos din prima.

— Da, spuse ea încet, înţeleg.

îi pusese centura de siguranţă şi-şi ţinea mâinile împreunate în poală.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc, continuă el. N-am făcut nicio promisiune la început, n-o să fac nici acum. Ştii cât de puţin mă pricep. Dar n-ar fi ajutat la nimic dacă m-aş fi învârtit în jurul aeroportului. Iar câţiva din cei din spate se simt mai rău cu fiecare minut. Ar fi mai bine dacă ar ajunge la spital cât mai repede.

— Ţi-am spus, nu-i nevoie să te explici.

El îi aruncă o privire, speriat că se expusese prea mult în faţa ei, dar ea se uita la indicatorul vitezei aerului, aşa că el nu-i vedea faţa. Lunecând pe sub avion, se vedeau luminile depărtate ale aeroportului, care păreau extrem de mici, asemeni unor mărgeluţe de culoare roşie ca ambra.

îşi simţea inima bătând cu putere în timp ce făcea ultimele pregătiri de parcă ar fi fost conştient tot că ceea ce mai rămăsese din viaţa lui putea fi

203

măsurat acum în minute, chiar în secunde. Se privi cu un ochi critic, un om care făcea mişcările necesare pentru a aduce avionul la sol.

Se auzi spunând:

— Pornim, deci. Asta e, Janet. încep să pierd din înălţime – acum.

UNSPREZECE

05:25 – 05:35

Harry Burdick lăsă binoclul jos şi i-l dădu înapoi controlorului Turnului.

Din balconul de observaţie, care înconjura Turnul, cei doi bărbaţi aruncară o ultimă privire

aerodromului, cisternelor de benzină trase departe de platformele din faţa hangarelor, care se vedeau destul de clar în lumina zorilor. Zgomotul constant al motoarelor camioanelor din capătul îndepărtat al pistei părea să se adauge ia atmosfera apăsătoare şi încordată care învăluia tot aeroportul.

Căutând în minte o posibilă greşeală, Burdick se gândi din nou la planul lui Treleaven. Avionul avea să apară la o înălţime de mai puţin de două mii de picioare, trecând pe deasupra Strâmtorii Georgia şi coborând treptat, în timp ce se efectuau ultimele verificări ale carlingăi. Apoi avea să facă un ocol larg, pentru cs pilotul să aibă destul timp ca să-şi regleze coborârea şi să intre pe pistă.

Un plan bun, care avea să beneficieze şi de lumina zorilor care creştea din ce în ce. îşi dădu seama ce însemna totul pentru pasagerii care se simţeau bine şi erau conştienţi. Aveau să privească Sea Island şi aeroportul trecând pe sub ei, apoi insula din nou, când pilotul avea să facă ultimele manevre înainte de aterizare. Burdick simţea, ca şi cum ar fi fost acolo cu ei, tensiunea sufocantă, cumplita realizare a faptului că, poate, priveau moartea în faţă. Se cutremură deodată. Numai în cămaşa leoarcă de sudoare, fără haină, simţi frigul dimineţii ca pe un cuţit.

Avu senzaţia că era suspendat în timp, de parcă întreaga lune şi-ar fi ţinut răsuflarea.

— Suntem pe direcţia 253, se auzi limpede vocea fetei în amplificator. Şi pierdem înălţime, foarte repede.

Burdick îl privi neliniştit pe tânărul de lângă el. Fără să scoată un cuvânt, se întoarseră şi intrară în Turnul de control împrejmuit de geamuri. Treleaven şi Grimsell stăterau ghemuiţi în faţa microfonului, cu

chipurile scăldate în lumina verzuie a radarului montat în consolă.

— Vântul mai este bun? întrebă căpitanul.

Grimsell încuviinţă.

— Bate uşor peste pista zero-opt, dar tot asta e cea mai bună. E cea mai lungă.

— Radar, spuse Treleaven în căşti, ţine-mă la curent tot timpul, indiferent dacă mă auzi sau nu. Asta nu-i o dirijare normală. Treci peste regulament în clipa în care 714 dă de necazuri. Intervii imediat.

Burdick îl bătu pe umăr.

— Căpitane, ce-ar fi să încerci să-l convingi să mai aştepte – măcar până când o să fie lumina mai bună şi...

— Hotărârea a fost luată, zise Treleaven scurt. Tipul e destul de nervos. Dacă ne certăm cu el acum, e terminat.

Burdick ridică din umeri şi se depărtă. Treleaven continuă mai încet:

— Te înţeleg, Harry. Dar înţelegi şi tu cum se simte el înconjurat de atâtea aparate pe care nu le-a văzut niciodată. E pe muchie de cuţit.

— Şi dacă n-o să aterizeze bine? interveni Grimsell. Care ţi-e planul?

— Probabil că o să aterizeze bine, spuse Treleaven sumbru. O să aşteptăm până când o să fie evi dent că nu mai are nicio şansă şi atunci o să-ncerc să insist să coboare în ocean.

Ascultă o clipă cuvintele operatorului radar în căşti, după care apăsă, pe butonul microfonului.

— George. Lasă viteza să revină la 160 de noduri şi menţine-o aşa.

Amplificatorul prinse viaţă când 714 intră pe recepţie. Urmă o pauză îndelungată până când Janet

spuse:

— Pierdem înălţime în continuare. Terminat.

Asemeni unui păsări uriaşe şi ameninţătoare,

Empress trecu încet pe deasupra capătului dinspre vest al lui Lansdowne Race Track, ascuns acum de ceaţă şi peste braţul râului Fraser. în dreapta, podul care unea continentul de Sea Island abia se desluşea.

— Bine, zise Treleaven. Acum fixează comutatorul pentru temperatura carburatorului la rece.

— Şi combustibilul? întrebă Burdick repede.

— Am verificat mai devreme, spuse Grimsell. E pe rezervoarele principale acum.

în avion, Spencer se uita încordat de la un comutator la altul. Chipul îi era ca o mască rigidă. Auzi vocea lui Treleaven reluându-şi monologul care părea să nu se mai sfârşească.

— Acum fixează supraalimentatoarele. Nu te grăbi.

208

— Le vezi, Janet? întrebă Spencer neliniştit.

— Da, da, le-am găsit, zise ea după care adăugă repede: Uite – aeroportul e chiar sub noi! Se vede pista lungă principală.

— Suficient de lungă, sper, zise Spencer printre dinţi, fără să ridice privirea.

Era conştient de faptul că linia orizontului se ridica şi cobora în faţa lui, dar nu îndrăznea să-şi ia ochii de la panou.

— Acum coboară eleroanele cu 15 grade, spuse Treleaven. 15 grade – până la a doua gradaţie. După aceea, scade viteza la 140 de noduri şi continuă zborul drept. Imediat după ce-ai făcut asta, pune în funcţiune servomotorul cu pompă hidraulică – lângă giroscop, în

stânga.

Treleaven îl auzi în căşti pe operatorul radar:

— Să schimbe direcţia la 225. înălţimea variază, căpitane. E peste tot. De la nouă sute la o mie trei sute de picioare.

— Schimbă cursul la 225, spuse Treleaven. Şi fii atent la înălţime – e prea neregulată. încearcă să rămâi constant la o mie de picioare.

— Coboră foarte repede, spuse operatorul. 1100... 1000... 900... 800... 700...

— Fii atent la înălţime! îl preveni Treleavean. Ţine botul sus!

— 650... 600... 550...

209

— Recuperează din înălţime! strigă Treleaven. Urcă înapoi! Ai nevoie de o mie de picioare.

— 550... 450..., zise operatorul cu o voce calmă, dar asudând. Nu este timp căpitane. 400... 400... 450... — urcă. 500...

O clipă, Treleaven îşi pierdu cumpătul. îşi scoase căştile brusc şi se întoarse spre Burdick.

— Nu poate! strigă el. Bineînţeles că nu poate!

— Continuă să-i vorbeşti! strigă Burdick, apucându-l de braţ. Vorbeşte-i în continuare, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-i ce să facă.

Treleaven apucă microfonul repede.

— Spencer, nu poţi să vii direct! zise el repede. Ascultă-mă. Trebuie să faci câteva exerciţii înainte. Mai ai combustibil pentru două ore de-acum încolo, la înălţime, omule! la înălţime!

— Ar fi bine să înţelegi un lucru acolo jos. Vin direct. Mă auziţi? Vin direct. Aici sunt oameni care or să moară în jumătate de oră cel mult, nu mai vorbim de două ore. Poate o să îndoi puţin avionul – e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Haideţi să continuăm.

Cobor trenul de aterizare acum.

îl auziră spunând:

— Coboară roţile, Janet.

— Bine, George, bine, spuse Treleaven, punându-şi căştile din nou.

îşi recăpătase stăpânirea de sine, dar un muşchi al feţei îi zvâcnea convulsiv. închise ochii o secundă, apoi îi deschise şi vorbi cu tonul impersonal de la început:

— Dacă ai coborât trenul de aterizare, verifică dacă sunt aprinse luminile verzi, da? Rămâi pe direcţia de 225. Ai grijă să-ţi păstrezi viteza acum că roţile sunt coborâte. Uită-te dacă presiunea lichidului de frână e în jur de 1000 de livre. Dacă este, nu răspunde. Mă auzi? Spuneţi-mi dacă vorbesc prea repede. Apoi inter-răcitoarele...

Vocea lui Treleaven umplea Turnul de control, în timp ce Burdick se duse la fereastră, scrutând orizontul. Lumina zorilor era întârziată de norii denşi. îl auzi pe Treleaven spunând să întoarcă la stânga cu o sută optzeci de grade, subliniind că trebuia să vină încet, în timp ce se făceau ultimele verificări. Tonul vocii căpitanului alcătuia un fundal perfect pentru gândurile directorului de companie îngrijorat.

— Asta este, într-adevăr, o chestie teribilă, îi spuse el unui operator din apropiere care se strâmbă. Un lucru e sigur, continuă Burdick. Orice s-ar întâmpla, în următoarele două-trei minute, aici o să fie coşmar.

Se căută de ţigări, dar apoi se răzgândi.

— Janet, citeşte-mi vitezele, spuse Spencer.

— 130..., începu ea, 125... 120... 125... 130...

211

în Turnul de control, Treleaven ascultă în căşti vocea operatorului radar.

— înălţimea continuă să varieze. 900 de picioare.

— George, lasă viteza să revină la 120 de noduri. Repet. Viteza aerului 120, spuse el şi se uită la ceas. la-o uşurel acum.

— Continuă să piardă înălţime, spuse operatorul radar. 800 de picioare... 750... 700...

— Pierzi înălţime! strigă Treleaven. Pierzi înălţime. Ridică-te – ridică-te! Trebuie să te menţii la 1000 de picioare.

Janet continuă să citească vitezele:

— 110... 110... 105... 110... 110... 120... 120... 120... constant la 120...

— Ridică-te... ridică-te! spuse Spencer printre dinţi, trăgând de manşă. Ce greoi e! Nu vrea să răspundă deloc! Nu răspunde.

— 125... 130... 130... constant la 130...

— înălţimea e de 900 acum, zise operatorul radar. 950... la 1000 acum. Se menţine la 1000.

— Ne apropiem de ultima fază, îi strigă Treleaven controlorului Turnului. Stingeţi luminile de pe piste, în afară de cele de pe zero-opt.

După aceea vorbi în microfon:

— la o direcţie între 074 şi 080. Fii atent la viteză şi la înălţime. Rămâi la 1000 de picioare până când îţi

spun eu.

Şirurile de lumini se stinseră pe rând, rămânând doar cele de pe marginile pistei principale.

— Când eşti pregătit, aliniază-te cu pista pe care o vezi în faţă, George. Plouă, aşa că va trebui să pui ştergătoarele în funcţiune. Comutatorul e în dreapta, în partea co-pilotului şi e marcat.

— Caută-I, Janet, zise Spencer.

— Menţine-te la înălţimea de o mie de picioare, George. Ai destul timp. Spune-i lui Janet să caute

comutatorul pentru luminile de aterizare. E pe panoul de deasupra capului, puţin mai la stânga. Menţine înălţimea constantă.

— Ai găsit comutatorul? întrebă Spencer.

— O clipă... da, l-am găsit.

Spencer aruncă o privire înainte.

— Dumnezeule, îngăimă el.

Luminile pistei păreau nişte puncte mici şi sclipitoare în lumina slabă a zorilor. îşi eliberă o mână pentru o secundă pentru a-şi şterge ochii care lăcrimau din cauza concentrării.

— Corectează cursul, spuse Treleaven. Menţine-ţi înălţimea, George. Acum ascultă cu atenţie, încearcă să atingi solul cam la un sfert din lungimea pistei. Bate un vânt slab dinspre stânga, aşa că fii pregătit cu palonionul drept. Dacă aterizezi prea repede, foloseşte frâna de urgenţă. Poţi s-o faci

213

trăgând de mânerul roşu din faţa ta. Şi, dacă nici asta nu te ajută să te opreşti, închide cele patru comutatoare de contact de deasupra capului tău.

— Vezi comutatoarele, Janet?

—Da.

— Dacă o să vreau să fie închise, treaba asta va trebui făcută foarte repede, zise Spencer. Aşa că, dacă strig, să nu pierzi nicio clipă.

Gâtlejul îi era uscat şi parcă era plin de nisip.

— Bine, şopti Janet şi-şi împreună mâinile ca să le uprească din tremurat.

— N-o să mai dureze mult, oricum. Cum e cu soneria de urgenţă?

— N-am uitat. O să apăs pe buton înainte să luăm contact cu solul.

— Fii atentă la viteză. Citeşte.

—120... 115... 120...

— Să înceapă coborârea, zise operatorul radar. 400 de picioare pe minut. Să verifâce trenul de aterizare şi eleroanele. Să menţină cursul actual.

— Bine, George, coboară eleroanele complet, spuse Treleaven. Adu viteza la 115 şi începi să pierzi din înălţime până la 400 de picioare pe minut. Menţine cursul actual.

Se întoarse apoi spre Grimsell.

— Toată lumea e pregătită pe aerodrom? Controlorul încuviinţă.

— Atât cât pot fi de pregătiţi.

— Atunci, asta este. Peste un minut o să ştim. Ascultară zgomotul motoarelor din ce în ce mai puternic. Treleaven luă un binoclu.

— Janet, coboară eleroanele complet! ceru Spencer şi ea coborî maneta la maximum. înălţimea şi viteza – care sunt?

— 1000 de picioare... viteza 130... 800 de picioare, viteza 120... 700 de picioare, viteza 105. Coborâm prea repede!

— la din nou înălţime! strigă Treleaven. înalţă-te! Pierzi înălţime prea repede.

— Ştiu, ştiu! strigă şi Spencer, împingând regulatoarele înainte. Fii atentă! îi spuse el fetei.

— 650 de picioare, viteza 100... 400 de picioare, viteza 100...

Sudoarea îi intra în ochi în concentrarea lui aproape febrilă pentru a corela viteza cu o coborâre lină, conştient şi simţind o groază oribilă la vederea pistei care se apropia cu fiecare secundă. Avionul se apleca într-o parte şi în alta, iar motoarele când se opreau, când porneau.

Burdick urlă din balconul Turnului:

— Uitaţi-vă la el! N-are niciun pic de control! Ţinând binoclul aţintit asupra avionului care se

apropia, Treleaven, strigă în microfon:

— Redresează-te! Redresează-te! Pierzi înălţime prea repede! Fii atent la viteză, pentru numele lui Dumnezeu. Botul e prea sus – redresează-te repede altfel te blochezi! Ridică-te, îţi spun, ridică-te!

— Te-a auzit, zise Grimsell. îşi revine.

— Şi eu aş vrea să-mi revin, spuse Burdick.

— Tot mai e cu 100 de picioare sub calea de planare, spuse operatorul radar. 50 de picioare sub calea de planare.

— Ridică-te – sus, strigă Treleaven. Dacă n-ai declanşat soneria de alarmă, fă-o acum. Scaunele drepte, pasagerii cu capetele în jos.

în clipa în care soneria răsună în avion, Baird strigă:

— Toată lumea cu capetele jos! Ţineţi-vă cât de bine puteţi!

Ghemuiţi pe scaunele lor, Joe şi Hazel Greer, cei doi fani ai sportului, se îmbrăţişară în tăcere şi cu stăpânire de sine. Mişcându-se neîndemânatic din cauza grabei, Childer încercă să-şi tragă soţia inertă lângă el, după care se aplecă peste ea cât putu de mult. De undeva de la mijlocul avionului se auzi o rugăciune rostită printre suspine şi, mai în spate, o exclamaţie a unuia din cei care băuseră whisky:

— Dumnezeu să ne ajute – asta este!

216

— Linişte! strigă 'Otpot. Ţineţi-vă răsuflarea!

în Turn, Grimsell vorbea într-un microfon stil telefon!

— Traversează perimetrul acum. Toate echipajele de pompieri şi ambulanţele să stea pe loc până când avionul trece pe lângă ele. S-ar putea să se balanseze.

— S-a ridicat la 200 de picioare, anunţă radarul. Tot sub calea de planare. 150 de picioare. Tot sub

calea de rulare. E prea jos, căpitane. 100 de picioare.

Treleaven îşi smulse căştile de la urechi şi sări în picioare, ţinând microfonul într-o mână şi binoclul în cealaltă.

— Menţine înălţimea până te apropii mai mult de pistă, spuse el. Cam aşa…

— Naiba s-o ia de ploaie, spuse Spencer. Nu văd aproape nimic.

Desluşea că se aflau deasupra unei porţiuni acoperite de iarbă. în faţă, avu impresia că zăreşte începutul pistei.

— Fii atent la viteză, îi spuse Treleaven. Botul e prea sus.

O clipă se auzi un murmur de glasuri pe fundal.

— Redresează-te înainte să iei contact cu solul şi pregăteşte-te să acţionezi palonierul drept… Aşa…

Pregăteşte-te să întorci…

Capătul pistei cenuşii trecu la două sute de picioare sub ei.

— Acum! exclamă Treleaven. Vii prea repede. Ridică botul! Ridică-1! Dă în spate regulatoarele – în spate! Fii pregătit pentru vânt. Lasă în jos acum, încet. încet!

Cu trenul de aterizare la câţiva metri de suprafaţa pistei, Spencer mişcă încet manşa înainte şi înapoi, cu gâtlejul încleştat de panică, deoarece acum îşi dădu seama cât de sus era carlinga faţă de restul avionului, ceea ce-l făcu să nu mai poată gândi.

Timp de o veşnicie parcă, roţile trecură razant pe deasupra pistei, fără să ia contact. Apoi, cu o zguduitură, atinseră solul. Se auzi un scrâşnet de cauciucuri şi se stârni un nor de fum. Şocul făcu avionul să se ridice iarăşi, după care dură din nou, până când luară încă o dată contact cu solul.

Urmă o a treia zgâlţâitură, apoi alta şi alta.

Înjurând printre dinţi, Spencer trase de manşă până în stomac, toate temerile îngrozitoare din ultimele câteva ore devenind acum o cumplită realitate. Fâşia cenuşie de sub ei când se distanţa, când se apropia iarăşi. Apoi, ca prin minune, rămase nemişcată. Erau la sol. Lăsă piciorul uşor pe frână, după care apăsă cu toată puterea. Se auzi un scrâşnet asurzitor, dar viteza nu se reduse. Cu coada ochiului văzu că parcurseseră deja mai mult de două treimi din pistă. Nu avea să reuşească să oprească avionul la timp.

— Viteza e prea mare, urlă Treleaven. Foloseşte frâna de urgenţă! Trage de mânerul roşu!

Spencer trase cu disperare de mâner. Trase manşa cât putu de mult spre el şi apăsă cu toată puterea pe frâne. Simţi o încordare sfâşietoare în braţe când avionul încercă să se răsucească. Roţile se blocară; derapară şi, în final, se deblocară iarăşi.

— închide comutatoarele! îi strigă el fetei, care le închise unul după altul.

Zgomotul motoarelor se stinse, în cabină auzindu-se doar cel al giroscopului şi al echipamentului radio, iar afară, scrâşnetul cauciucurilor.

Spencer privi în faţă cu o groază fascinată. Fără să se audă motoarele, avionul continua să înainteze cu repeziciune, toate lucrurile trecând pe lângă ei nedesluşite. Văzu o pancartă în pătrăţele care marca sfârşitul pistei. într-o fracţiune de secundă, zări un camion al pompierilor al cărui şofer căzu la pământ în graba de a se da la o parte.

Vocea lui Treleaven îi tună în urechi.

— Capotează în stânga! Capotează în stânga! Apasă palonierul stâng!

Luând o hotărâre de moment, Spencer apăsă cu piciorul stâng pe pedala palonâerului cu toată puterea.

Avionul ieşi de pe pistă cotind strâns. Azvârlit dintr-o parte în alta a scaunului, Spencer se chinui să ţină aripile departe de sol. Se auzi un zgomot infernal în clipa în care trenul de aterizare se rupse şi avionul căzu la pământ pe burtă. Impactul îi aruncă pe Spencer din scaun. Simţi o durere îngrozitoare când centura de siguranţă îi pătrunse în carne.

— Capul jos! strigă el. O să capotăm!

Prinzându-se cu putere de scaune împotriva zgâlţâiturilor şi legănărilor, încercară să se încovoaie. Avionul continuă să înainteze târându-se în zig-zag, brăzdând iarba cu furie. Cu un scrâşnet de metal traversă o altă pistă, scoţând din pământ luminile de pe margini şi împroşcând în aer bucăţi de pământ.

Spencer se rugă să vină mai repede sfârşitul.

Asemeni unui prizonier al unei forţe neîndurătoare, cu sângele şiroind uşor în colţul gurii în urma unei lovituri pe care nu o simţise, aşteptă răsturnarea finală, dezintegrarea în mii de luminiţe înainte să fie înghiţiţi de întuneric.

Apoi, deodată, se opriră. Lui Spencer i se părea că mai simte acele mişcări nebuneşti care-i purtaseră peste câmp, dar ochii îi spuneau că se opriseră. Timp de câteva secunde nu se auzi absolut niciun zgomot. Se ridică greu din cauza înclinării ciudate a cabinei şi se uită la Janet, care-şi ţinea capul în mâini şi plângea în tăcere.

în compartimentul pasagerilor se auzeau şoapte şi mişcări timide de parcă nişte oameni se treziseră şi nu le venea să creadă că mai erau încă în viaţă. Cineva râse scurt şi isteric, ceea ce apăru să dezlănţuie o duzină de alte glasuri în acelaşi timp.

îl auzi pe Baird strigând:

— E cineva rănit?

Era un vacarm de nedescris. Spencer închise

ochii. Simţea cum tremură.

— Mai bine deschideţi uşile de urgenţă, spuse 'Otpot şi după aceea, toată lumea să rămână la loc.

Prin uşa cabinei, care se deschisese în timpul aterizării, îl auzi pe doctor exclamând:

— O treabă minunată! Spencer! Sunteţi teferi amândoi?

— Am capotat! murmură el dezgustat. Ne-am întors exact pe unde am venit. Ce performanţă – să capotezi!

— Prostii – te-ai descurcat excelent, zise Baird. Din câte îmi dau seama nu sunt decât nişte zgârieturi şi puţin şoc aici. Hai să ne uităm la căpitan şi la copilot – probabil că au fost azvârliţi dintr-o parte în alta.

Spencer se întoarse spre el. îl duru când mişcă gâtul.

— Doctore… spuse el răguşit, am ajuns la timp?

— Exact la timp. Acum depinde numai de cei de la spital, oricum. Dumneata ţi-ai făcut datoria.

încercă să se ridice în scaun, dar în clipa aceea, tu conştient de nişte paraziţi şi se simţi cuprins de spaimă. După aceea îşi dădu seama că zgomotul provenea din căştile care alunecaseră pe jos. Le luă şi lipi una din căşti de ureche.

— George Spencer! strigă Treleaven. George Spencer! Eşti acolo?

De afară se auzeau sirenele maşinilor de pompieri şi ale ambulanţelor.

— Da, sunt aici, spuse el.

Treleaven jubila, furat de reacţia celorlalţi din jur. Pe lângă vocea lui se auzeau glasuri entuziasmate şi râsete.

— George. Probabil că a fost cea mai zgomotoasă aterizare din istoria acestui aeroport, aşa că nu cumva

să ne ceri să lucrezi ca pilot pentru noi. Dar suntem câţiva aici care am vrea tare mult să-ţi strângem mâna, iar mai târziu o să-ţi facem cinste. Acum rămâi pe loc, George. Venim acolo.

Janet îşi ridicase capul şi zâmbea tremurător

— Ar trebui să te vezi cum arăţi, îi spuse ea. Eşti negru la faţă.

El nu ştia ce să spună. Nu-i venea niciun cuvânt potrivit pentru a-i mulţumi, nicio vorbă de duh. Ştia doar că era insuportabil de obosit şi că-i era rău de la stomac. îi luă mâna şi-i zâmbi.

SFÂRŞIT